

Xuyên
thành vị
Hôn Thê
Anh của
ĐẠI
BAO TỬ trai

LustAveland

XUYÊN THÀNH VỊ HÔN THÊ CỦA ANH TRAI

Tác giả: Đại

Tác giả: Đại Bao Tử

Dịch giả/Editor: Miên Dương

Designer: [L.A]_Vy Tàn

Thể loại: Cao H, Giả incest, Hào môn thế gia, HE, Ngôn tình,
Ngọt, Sắc, Sạch, Sủng, Đô thị tình duyên, 1Vs1,

Tổng chương: 75

—★—

dtv-ebook.com

Chương 01: Bạch Vi.
Chương 02: Hôn giường của hắn cùng chị dâu.
Chương 03: Cô ta không quan trọng.
Chương 04: Phòng chứa quần áo.
Chương 05: Ích kỷ.
Chương 06: Tại sao lại không thể?
Chương 07: Không có quần áo mặc.
Chương 08: Uống máu xông trận.
Chương 09: Sao lại thất thần rồi?
Chương 10: Anh thích Vi Vi nhất.
Chương 11: Hạ thân cương cứng.
Chương 12: Không cùng cô tranh cãi.
Chương 13: Xa lạ.
Chương 14: Hắn không thể nổi tung ngay tại chỗ.
Chương 15: Thân thể này.
Chương 16: Vì sao không đâm vào bên trong cô.
Chương 17: Trốn tránh.
Chương 18: Hình thức ở chung.
Chương 19: Bắt chọt hôn môi.
Chương 20: Cũng chỉ hôn một chút thôi sao?
Chương 21: Không muốn.
Chương 22: Em thật ích kỷ.
Chương 23: Chỉ hôn một chút.
Chương 24: Nụ hôn buổi sáng.
Chương 25: Cô nên làm cái gì bây giờ.
Chương 26: Vô khồng bắt nhập.
Chương 27: Em xem chính mình còn nhỏ sao?
Chương 28: Hắn uy hiếp cô.
Chương 29: Chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.
Chương 30: Không cần cời váy của em.
Chương 31: Muốn anh hai.
Chương 32: Anh hai đại phiêu đản.
Chương 33: Vận xúi quẩy.
Chương 34: Phạm lỗi bị bắt quả tang.
Chương 35: Vẫn đang cố thích ứng.
Chương 36: Buổi tối cuối cùng.

Chương 37: Vi Vi đã chết như thế nào.
Chương 38: Chỉ yêu một mình anh hai.
Chương 39: Độc chiếm.
Chương 40: Phải tiết chế.
Chương 41: Anh hai lại muốn thao em.
Chương 42: Bé con dâm dăng.
Chương 43: Anh hai quá hạ lưu.
Chương 44: Gọi anh là chồng.
Chương 45: Em không có mặc quần lót.
Chương 46: Đường như thấy được tình yêu.
Chương 47: Hấn sẽ đợi.
Chương 48: Gặp quý.
Chương 49: Đô Tuần.
Chương 50: Muốn trở về bên cạnh anh hai.
Chương 51: Không có yêu đương gì đâu.
Chương 52: Em không muốn xa anh.
Chương 53: Em giữ anh lại đi.
Chương 54: Bị anh hai dâm hư rồi.
Chương 55: Em lại làm sai chuyện gì sao?
Chương 56: Vi Vi của anh không dơ chút nào.
Chương 57: Thao cô đến mang thai.
Chương 58: Cậu cũng thật trạch.
Chương 59: Như dất theo con gái mình.
Chương 60: Đừng hỏi anh loại vấn đề này.
Chương 61: Còn lâu mới đủ.
Chương 62: Giấc mơ.
Chương 63: Em có hận anh hai không?
Chương 64: Chúng ta đi tham gia buổi họp mặt.
Chương 65: Ngàn dặm theo đuổi.
Chương 66: Tôn trọng là tôn trọng lẫn nhau.
Chương 67: Bị anh hai chiều đến hư.
Chương 68: Hấn là tư bản của cô.
Chương 69: Gọi “ba” một tiếng xem nào.
Chương 70: Anh thấy đẹp mà.
Chương 71: Hấn động tâm với cô.
Chương 72: Tuyệt đối rất khó.

Chương 73: Đây là sự tự do của cô ấy.

Chương 74: Tôi không có hứng thú sử dụng đồ công cộng.

Chương 75: Em muốn anh chỉ là của mình em.

Chương 76: Anh cũng vậy.

Chương 77: Chính thức cầu hôn em.

Chương 78: Đại kết cục.

Chương 01: Bạch Vi.

Trong tang lễ tứ tiểu thư Bạch gia, Bạch Hiên nhận được một cuộc gọi từ vị hôn thê Chu Tử Nhược.

“Là bác hai, anh hai, bác hai muốn giết anh, bác ấy hạ độc trong nước trà, em ban đầu chỉ là muốn tới thư phòng đọc sách. Sau đó uống trà của anh, ngậm đầu tiên liền cảm thấy không thích hợp, lại bị bác hai phát hiện, bác ấy bóp chết em, anh hai, bác hai thực sự muốn giết anh, anh phải cẩn thận!”.

Một thân y phục trắng, nam nhân tuấn mỹ vẻ mặt lạnh lẽo, tay giơ di động đặt ở bên tai, xoay người bỏ lại một phòng tràn ngập tiếng nữ nhân khóc sụt sùi, bước ra khỏi linh đường của Bạch gia.

Hắn đứng ở ngoài phòng, mày kiếm nhíu chặt, dè dặt thanh âm, ổn định lại từng ngón tay đang run rẩy, lồng ngực phập phồng, đem tất cả âm thanh dồn dập đều hoãn lại, giọng nói lúc này nặng nề, hàm chứa sự nghi ngờ xen lẫn vui sướng:

“Vi Vi?”

“Là em, anh hai, em sợ lắm...”

Tiếng khóc đau đến tê tâm phế liệt truyền ra từ di động, đong đầy sự yếu ớt sau khi trọng sinh, Bạch Vi trong thân thể của Chu Tử Nhược, cả người run rẩy chôn vùi ở trên giường, khóc đến không thành tiếng.

“Em vừa tỉnh dậy, liền phát hiện chính mình biến thành chị dâu, anh hai, em sợ lắm, anh tới đón em đi, anh tới nhanh lên...”

Ngoài khung cửa sổ sát đất là một bầu trời hoàng hôn an tĩnh, những tia nắng màu cam chan hòa từ bên ngoài chiếu vào, yên vị trên tấm thảm dày mang hình dáng hoa văn phức tạp.

Bạch Vi hoảng sợ, tưởng chừng như có kẻ siết chặt phần cổ mảnh khảnh. Chỉ một khắc trước, cô bị bác hai gắt gao ấn trên bàn sách, hấn bóp chặt lấy cổ cô, hai tròng mắt lạnh lẽo tột độ, không có nửa phần thương tiếc. Hai chân treo lơ lửng trên không trung, liền mạng vẫy vùng, cũng không thể nào đập khỏi gông cùm xiềng xích như sắt thiếc.

Chỉ vì cô uống trà trên bàn anh trai, chỉ vì cô phát hiện ly trà này, là chính tay bác hai đặt xuống.

Chỉ vì cô nhấp một ngụm, liền biết ly trà kia có độc.

Người bác vô cùng hiền lành dịu dàng trước mặt bọn họ, đối mặt những lời chỉ trích của cô, nháy mắt thẹn quá hóa giận, đem cô bóp chết ở thư phòng của anh trai, cũng nhanh tay ngụy trang hiện trường thành cô thất cổ tự sát. Chờ Bạch Vi lại lần nữa tỉnh dậy, cô liền xuyên vào thân thể vị hôn thê của anh trai, Chu Tử Nhược. Phản ứng đầu tiên, đó chính là gọi điện thoại ngay cho Bạch Hiểu, để anh tới cứu cô.

Bạch Hiểu tới thực nhanh, đôi mắt hẹp dài đều đỏ lên, một đường dấm thẳng lên chân ga tiến vào Chu gia.

Lúc này, tất cả người nhà Chu gia đều đến Bạch gia phúng viếng Bạch Vi, trong nhà trừ bỏ một tên người hầu, hoàn toàn không còn ai khác.

Tên này có chút kinh ngạc, không rõ vị gia chủ Bạch gia này như thế nào đột nhiên xuất hiện ở đây, không chừng là tới tìm tiểu thư?

Cũng không cảm thấy kì quái, hướng Bạch Hiền đường đến phòng ngủ của tiểu thư, rồi đi làm việc của mình. Cánh cửa bị đẩy ra thô bạo, Bạch Vi lúc này cuộn tròn trên giường, sợ sệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Hiền về hướng này đi đến, khóc lóc nhảy xuống giường, nhào vào trong lòng Bạch Hiền, nức nở thành tiếng:

“Anh hai, anh hai, em sợ lắm... Anh hai...”

Cô cũng bất quá chỉ là sinh viên đại học bình thường. Nói tới gia cảnh, có lẽ so với bạn bè cùng tuổi hơi có hậu đãi một chút, nhưng vẫn như cũ bình phàm, không quá nổi trội.

Nhân sinh từng trải, cái chết vừa mới trôi qua làm cô rùng mình, cả người sợ hãi, không biết như thế nào cho phải. Cô chỉ có thể gắt gao ôm lấy thân thể cao lớn tràn ngập độ ấm của anh trai, cảm thụ cái ôm mạnh mẽ từ hấn mới có thể cảm thấy mình không phải chịu bất luận tổn thương nào.

Từ nhỏ đến lớn, tất cả những việc Bạch Vi làm không được, đều là Bạch Hiền thay cô giải quyết. Hiện tại bị bác hai ruột thịt hãm hại, sau đó lại không hiểu bằng cách nào mà xuyên vào vị hôn thê chưa qua cửa của Bạch Hiền, Bạch Vi lúc này mới cảm nhận được, cái gọi là hoàn toàn không thể giải quyết.

Chương 02: Hôn giường của hắn cùng chị dâu.

Thời điểm vợ chồng Chu gia tức tốc chạy về nhà, đưa con gái tính tình điêu ngoa vốn ham hư vinh của mình, chẳng biết thực hư thế nào lại được gia chủ Bạch Gia coi trọng, lúc này đang bị Bạch Hiễn mang đi, mặt mũi sưng mướt.

Vì thế, ông Chu liền lo lắng, thật cẩn thận gọi điện thoại, nhằm thăm dò thái độ hắn thế nào.

Quả thật, tuy thừa biết việc Bạch Hiễn cùng con gái Chu Tử Nhược của ông đính hôn đã lâu, nhưng cậu con rể tương lai khó gần này chưa bao giờ nhắc nửa bước chân vào Chu gia, thậm chí đối với con gái ông còn lạnh lùng khô khan, không mấy may có một tí kiên nhẫn nào.

Chu gia cũng chưa từng hy vọng xa vời con gái mình khi gả vào Bạch gia được chồng yêu chiều, hay là trở thành nữ chủ nhân Bạch gia cao quý, nói một không ai dám nói hai.

Bọn họ biết rõ chính mình dâng lên đưa con gái này, là có thể đổi lấy các loại lợi ích. Vì vậy, Chu Tử Nhược ở Bạch gia có tốt xấu thế nào, có chiếm được thương xót từ Bạch Hiễn hay không, bọn họ cũng không quá quan tâm.

Chỉ cần Chu Tử Nhược không chọc đến phiền toái, chính là điều tốt nhất đối với toàn thể Chu gia.

Cho nên hôm nay, ngay ngày diễn ra lễ tang tứ tiểu thư được nuông chiều hết mực của Bạch gia, Bạch Hiễn lại xuất hiện ở Chu gia, đồng thời mang đi đưa con gái Chu Tử Nhược đang còn khóc lóc

sướt mượt. Chuyện này làm cho đầu óc vợ chồng họ tuôn ra một hỏi: Chu Tử Nhược không hiểu chuyện, một hai phải chọn ngay lúc Bạch Hiên đang có tang, diễn vở tuồng khóc nháo vô cớ.

Kết quả là ông Chu mới phải dè dặt gọi điện, sợ Bạch Hiên không cao hứng bóp chết Chu Tử Nhược, tiện đà liên lụy đến Chu gia.

Bên trong chiếc xe đang chạy yên tĩnh, Bạch Hiên nhàn nhạt “Ừm” một tiếng. Trong lúc đợi đèn chuyển xanh, hấn liếc mắt về phía thân ảnh đang ngủ say trên ghế phụ của Chu Tử Nhược... Không, là của Bạch Vi.

Sau đó nói khẽ với ông Chu trong điện thoại:

“Tôi đưa cô ấy về hôn phòng(*), không cần quan tâm”.

Hiên nhiên hiện tại, tâm tình Bạch Vi căn bản là không thích hợp ở lại Chu gia, mà Bạch Hiên lại càng không muốn “em gái” vừa mất đi lại tìm về được phải ở một nơi xa lạ như thế.

Hơn nữa, dù là hôn phòng của hấn và Chu Tử Nhược, nhưng lại do một tay Bạch Vi thiết kế bài trí, thời gian cô ở nơi đó, chỉ sợ so với hấn cùng Chu Tử Nhược còn dài hơn rất nhiều.

Trong không gian nhỏ hẹp bịt kín, trên ghế phụ, Bạch Vi nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, bất an lại chiếm cứ đầu óc, trong lúc mơ màng còn nghe thấy tiếng dứt điện thoại.

Đôi mắt nhấp nhèm khẽ mở, nhìn góc nghiêng anh tuấn mà nghiêm nghị đang tập trung lái xe của anh trai, tâm tình vốn hoảng sợ từ từ trở nên an tĩnh, ngay sau đó lại không tự giác nhú mào, đáng thương nhút nhát kêu một tiếng:

“Anh hai, em sợ...”

“Không cần sợ”.

Người đàn ông khoác lên mình âu phục màu trắng lạnh lẽo, một tay giữ vô lăng, một tay duỗi tới, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang yên vị trên đầu gối, thanh âm trầm thấp trấn an:

“Anh sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn em lần nữa”.

Việc trọng sinh kì lạ này, thật đúng là khả ngộ bất khả cầu(***), hấn suýt nữa liền mất đi Bạch Vi, may mắn thay trời cao đã đem cô trở lại, cơ hội này hấn phải biết quý trọng, sẽ không để cô lại rời đi lần nữa.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bạch Vi cả người vô lực tựa lưng vào chiếc ghế da êm ái, bàn tay nõn nà nhẹ nhàng đặt úp lên bàn tay to lớn của anh trai, thoạt nhìn như hai bàn tay nhỏ đang ôm lấy nó.

Tay của hấn độ ấm rất cao, đặt ở trên đùi cách một tầng váy ngủ mỏng, làm ấm làn da non mịn. Ấm áp như vậy, Bạch Vi cảm thấy thực an tâm.

Chậm rãi khép mi, không quá tỉnh táo liền chìm vào giấc nồng, chỉ chờ lại mở mắt, đã bị anh trai đặt ở trên hôn giường(**) của hấn cùng chị dâu.

Bạch Vi có chút mờ mịt, thân thể còn đang bị Bạch Hiển ôm kiểu công chúa, trong chớp mắt hấn nhẹ nhàng buông cô xuống, Bạch Vi liền theo phản xạ, vươn lên hai tay mềm mại quán lấy cổ hấn.

“Anh hai, tại sao em lại ở chỗ này?”

Không cần xem xung quanh, Bạch Vi cũng biết hiện tại cô đang ở hôn phòng của anh trai mình.

(*) **Hôn phòng**: Phòng/nhà ở sau khi kết hôn.

(**) **Hôn giường**: Giường ở phòng/nhà ở sau khi kết hôn.

(***) **Khả ngộ bất khả cầu**: Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu không được. (*Nguồn: Sư tâm.*)

Chương 03: Cô ta không quan trọng.

Mối quan hệ giữa Bạch Vi và Chu Tử Nhược thật ra cũng không tốt đến vậy.

Nguyên nhân cụ thể ngay chính Bạch Vi cũng không rõ, chỉ biết Chu Tử Nhược vì Bạch Hiển, đối với mình mặt ngoài thật thân thiết, trên thực tế lại kiềm giữ địch ý hàm hồ.

Đây là một loại cảm giác, mơ hồ mà lại khó lý giải, Bạch Vi không có chứng cứ, liền cũng không nên ở trước mặt anh trai bàn lộng thị phi(*).

Cô biết Bạch Hiển thật sự thương cô, bất kể những gì cô nói là sự thật. Dù có chứng cứ xác minh, hay đặt điều gian dối châm ngòi hiềm khích, đều có thể ảnh hưởng đến cảm tình giữa Bạch Hiển cùng chị dâu.

Anh trai cô, từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có duy nhất một người bạn gái là Chu Tử Nhược, Bạch Vi tất nhiên không muốn vì chuyện riêng mà phá hư hạnh phúc của hắn.

Cho nên khi biết tin anh trai có hôn thê, lòng cô như nhảy cẫng lên vì

vui sướng, thật lòng chúc phúc cho họ. Mặt ngoài cùng Chu Tử Nhược ở chung hoà hợp, nội bộ lại ngăn cách thật mạnh. Lộ trình tâm lý này, một chữ cô cũng chưa từng cùng Bạch Hiên nói qua.

Phòng ngủ lặng im như tờ, tựa hồ âm thanh một cây châm rơi xuống cũng đều nghe thấy được rõ ràng. Bên ngoài cửa sổ sát đất, trời đã tối đen, hàng vạn vì sao lấp lánh kéo nhau tô điểm cho màn đêm huyền ảo.

Dưới ánh đèn ma mị, Bạch Vi vẫn đang trong tư thế ôm lấy cổ anh trai, lòng thầm chờ được đặt xuống giường, sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Bất kể như thế nào, đây cũng chính là hôn giường của hai người họ, cô nằm trên nó, thật sự không thích hợp lắm.

Bạch Hiên vẫn im lặng không đáp, dưới ánh đèn ảm đạm, ngũ quan hắn tinh tế, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mà nhìn cô.

Thật ra, trong lòng hắn cảm thấy nếu Bạch Vi không tỉnh là tốt rồi, nhưng trớ trêu thay cô lại mở mắt nhìn hắn sợ hãi thế kia. Hắn ôm lấy cô, cố tình chậm chạp không rời.

Chóp mũi hai người kề gần nhau, tưởng chừng như đang trao đổi lẫn nhau hơi thở ấm áp của đối phương, ngoài ý muốn đem lại hương vị triền miên.

Bạch Vi mơ hồ cảm thấy có chút hoảng hốt, đôi chân thon dài đá lung tung, rồi rầm gọi:

”Anh hai...”

Hắn nhẹ nhàng ôm cô đặt xuống giường, đôi tay rắn chắc chống lên phần nệm cạnh eo nhỏ. Cúi đầu quan sát người nằm trên giường, dùng một giọng nói trầm thấp từ tốn thỏ thẻ:

”Cứ ở đây yên tâm ngủ đi, phòng khác chưa chuẩn bị chăn gối“.

”Nhưng mà, đây là...“

Nằm ngay trên hôn giường, Bạch Vi cảm thấy thực không thoải đáng, cần môi nhìn Bạch Hiển, cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh trai cứng lại, nghĩ ngợi một chút rồi cần thận cất giọng hỏi:

”Anh hai, anh nói xem, em xuyên vào người của chị dâu thế này, vậy chị dâu đi đâu rồi?“.

Đây cũng là vấn đề Bạch Vi chợt nhớ đến, khi này vì sợ hãi tột độ cho nên chỉ số thông minh có chút không “online”.

Hiện tại nghĩ tới rồi, nội tâm ngập tràn áy náy đối với Bạch Hiển.

Cô đây là vô ý làm cho Chu Tử Nhược “rớt mạng” đi?

Hai tròng mắt Bạch Hiển âm trầm, nghiêng người sang một bên, thuận thế liền cứ như vậy mà nằm cạnh Bạch Vi, thân hình to lớn dán sát người cô, nhẹ giọng nói:

”Mặc kệ cô ta, cô ta không quan trọng“.

Trên giường, Bạch Vi gối đầu trên cánh tay vững chãi của hắn, nghiêng người nhìn người đối diện. Trong lòng cảm thấy điều này có chỗ không đúng, bèn nhíu mày hỏi:

”Vì sao chứ? Anh hai, anh sẽ không khổ sở sao? Em đột nhiên xuất hiện trong thân xác của chị dâu, còn chị dâu ở nơi nào? Anh...“.

”Anh đã nói là cô ta không quan trọng!“.

Bạch Hiển lớn tiếng đánh gãy lời nói của cô, mày kiếm bất mãn nhíu chặt, hắn khổ sở cái gì cơ chứ? Chu Tử Nhược từ đầu cũng chỉ là thứ thế thân cho Bạch Vi, cô ta có sống chết ở xó nào, hắn một chút

cũng không quan tâm!

Lại nhìn Bạch Vi bởi vì bị hấn lớn tiếng, trong hốc mắt đã tích tụ nước, Bạch Hiển mềm lòng thở dài, vươn lấy cánh tay kéo cô sát lại lồng ngực mình, tay nhẹ nhàng xoa xoa thân thể tinh tế mềm mại, ôn nhu nói:

”Là anh nói chuyện hơi lớn tiếng một chút, thật xin lỗi, Vi Vi ngoan, không khóc”.

(*) **Bàn lộng thị phi:** Hành động nhằm chia rẽ, ly gián.

Chương 04: Phòng chứa quần áo.

Bạch Hiển trong các tình huống bình thường, cực kỳ kiên nhẫn với Bạch Vi, cũng tốt hết sức.

Chỉ là hai người tuổi thơ ba mẹ mất sớm, lúc Bạch Hiển còn là thiếu niên, liền phải cùng một đám người Bạch gia thân thích mặt ngoài vui vẻ hiền từ, bên trong đều là sài lang hổ báo. Trong tối ngoài sáng triền miên mà chiến đấu.

Hấn khó tránh khỏi tính tình có khi nhiễm một chút táo bạo.

Bất quá thông thường hấn vẫn sẽ luôn thật kiểm chế chính mình, áp lực có lớn lao đến đâu đều sẽ không để lộ ra trước mặt Bạch Vi.

Trong quá trình trưởng thành của Bạch Vi, cô nhớ rõ chỉ có một lần, cũng không biết cô lúc đó đã làm sai chuyện gì, khiến Bạch Hiển

rất tức giận, mà cô lại vẫn luôn nói nhiều, thật rõ ràng đã tiến vào kỳ phản nghịch tuổi mới lớn.

Đó là lần đầu tiên Bạch Vi nhìn đến Bạch Hiển phát giận, hấn dùng đôi tay cường đại mà hữu lực kia, đem cô kéo lại xách lên tầng, nhốt vào phòng chứa quần áo bên trong phòng ngủ của hấn, dáng vẻ phần nộ giống như con thú đang khát máu.

“Ở trong đó tự mình suy nghĩ lại!”.

Hấn tức giận, đem cửa kéo phòng chứa quần áo đóng lại, nghe cô ở bên trong vừa khóc lóc âm ỉ vừa cố phá cửa, một chút cũng không hề dao động.

Lúc ấy, phòng chứa quần áo thật tối, Bạch Vi một bên khóc một bên đập cửa thét chói tai:

“Anh hai, anh hai, anh mau thả em ra ngoài... Anh hai, em sợ lắm...”.

Ngoài cửa, mơ hồ truyền đến tiếng hít thở nặng nề của Bạch Hiển, Bạch Vi ở trong phòng tối đen mà ngẩn người, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Tay nhỏ muốn kéo cửa phòng ra, Bạch Hiển lại ở ngay trước cửa, hấn gắt gao dùng một tay ấn chặt chốt đẩy kéo, không cho cô kéo ra.

Sau một hồi, phảng phất bất mãn vì không còn nghe được tiếng khóc nỉ non từ bên trong, ngoài cửa truyền đến thanh âm phập phồng bất bình của Bạch Hiển:

“Vi Vi, gọi anh hai”.

“Anh hai...”.

Bạch Vi cuộn tròn thân mình trong góc tối, trong lòng chắc chắn Bạch Hiên căn bản sẽ không dám thật sự thương tổn cô, hấn từ nhỏ liền rất cưng chiều cô, cảm giác như hận không thể đem cô sáp nhập vào cốt nhục, như thế nào sẽ bỏ mặc cho cô yếu ớt khóc lóc đâu?

Vì thế Bạch Vi quyết định tỏ ra yếu thế, một mình trong căn phòng tối tăm, đáng thương hề hề, mềm mại nức nở:

“Anh hai, em sai rồi...Anh mau thả em ra ngoài đi, em về sau sẽ thực nghe lời...”.

“Vi Vi, Vi Vi, gọi anh hai...”.

Bạch Hiên ngoài cửa thanh âm phập phồng không dứt, tiếng nói từ tính nhiễm sắc đục dày đặc, một màn này, Bạch Vi còn quá nhỏ để lý giải.

Cô liền thực ngoan ngoãn mà nghe lời Bạch Hiên, một tiếng lại một tiếng anh hai, anh hai...

Thanh âm gọi hấn kiều kiều nộn nộn, lại đáng thương, lại đáng yêu, làm Bạch Hiên ở phía bên ngoài, bộc phát ra một tiếng gầm nhẹ, hết như dã thú.

Chỉ cách duy nhất một cánh cửa phòng chứa quần áo, hấn ngòi quỳ trên mặt đất, một bàn tay, khớp xương đã trở nên trắng bệch, vững chắc đè nặng cửa không để Bạch Vi kéo ra, một tay khác nắm dương vật chính mình đã lộ ra ngoài đứng quần, điên cuồng vuốt ve, cuối cùng trong tiếng khóc cầu xin của Bạch Vi, phóng xuất ra một cỗ nóng bỏng bạch trọc.

Giây tiếp theo, Bạch Hiên tỉnh táo lại, vội vàng kéo lại khoá quần, kéo “xoẹt” cửa phòng ra, một phen ôm lấy Bạch Vi còn đang khóc ròngh bên trong, nhẹ nhàng xoa sống lưng an ủi cô.

Hận không thể đem Bạch Vi xoa đến khi nhập vào thân thể hắn, đem bàn tay dính ướt tinh dịch, xoa khắp thân thể của cô.

Khi đó, Bạch Vi mười ba tuổi, Bạch Hiển mười tám tuổi.

Thiếu nữ mười ba tuổi, tâm hồn vẫn còn ngây thơ mù mịt, không quá rõ ràng biết được thời điểm cô bị Bạch Hiển nhốt vào trong phòng quần áo mà khóc thút thít, thì anh trai lại ở bên ngoài làm cái gì.

Cô chỉ biết lúc sau càng ỷ vào Bạch Hiển liên tục xin lỗi, liền khóc đến khàn cả giọng, kinh thiên động địa.

Cho nên từ lúc ấy về sau, Bạch Hiển rất ít khi phát giận đối với cô. Ngày thường dù hắn có quyết đoán sát phạt như thế nào, nhưng thời điểm ở trước mặt Bạch Vi, đều là ôn nhu tinh tế, thanh âm nói chuyện cũng không nổi lớn tiếng một chút.

Chương 05: Ích kỷ.

Trên hôn giường của hắn cùng chị dâu, bày biện một tấm khăn lớn mang sắc đỏ kiêu diễm, tô điểm bằng một bó cảm tú cầu(*) điểm mỹ cùng màu. Khăn trải giường cùng bộ chăn nệm này, đều vẫn là Bạch Vi một tay thay hắn chọn.

Thật ra, khoảng thời gian trước khi Bạch Vi xảy ra chuyện, Bạch Hiển cùng Chu Tử Nhược thiếu chút nữa liền kết hôn.

Nơi này, cô đã bài trí thực hoàn hảo.

Nhưng hiện tại, người nằm trên giường cùng anh trai Bạch Hiển, lại là Bạch Vi trong thân xác của Chu Tử Nhược.

Ánh sáng trong hôn phòng nhạt nhoà, Bạch Vi bị Bạch Hiển ôm vào trong lòng, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng mảnh khảnh của cô, vừa giống như an ủi, lại pha một tia không muốn ai biết sóng tình trào dâng.

Phía sau lưng đợc âu yếm như thế, Bạch Vi cảm thấy vô cùng dễ chịu. Thật là, cô đã dự tính đợi hắn rời khỏi một lúc, liền ngay lập tức trèo xuống hôn giường này, đi đến phòng khách đánh một giấc thật ngon lành trên sô pha.

Cô khẽ khép mi, giọng nói yếu ớt mỏng manh, hướng về anh mình mà chỉ trích:

“Anh rõ ràng đã nói, sau này sẽ không hung dữ với em như vậy nữa...”.

Bàn tay phía sau lưng Bạch Vi, chợt dạ khựng lại, hắn hít một hơi thật sâu, mở ra năm ngón tay, đem thân thể Bạch Vi áp vào sâu trong lòng, một bàn tay khác liền đặt lên eo cô, thấp giọng nói:

”Thật xin lỗi, do gần đây nhiều chuyện đờng đợc xảy ra, anh có chút nóng nảy”.

”Vậ chị dâu...”.

”Chúng ta không cần phải nhắc về cô ta thêm một lần nào nữa”.

Bạch Hiển hơi cúi xuống, tựa cằm lên đầu Bạch Vi, thỏa mãn nhắm lại đôi mắt:

”Chỉ cần em quay trở về, cô ta đi nơi nào anh thật sự không đễ bụng. Ngược lại, anh hai còn cảm thấy rất vui là đờng khác. Chỉ cần là em trở lại, Vi Vi...”.

"Nhưng mà... Anh à, đó là chị dâu...".

Bạch Vi rụt rè nắm lấy gấu áo trắng toát kia, đôi mắt đỏ hồng, khe khẽ ngẩng đầu từ lồng ngực ấm áp, có chút nghi hoặc.

Không lẽ anh hai một chút cũng không khổ sở sao?

Hiện tại cô trọng sinh vào thân xác của Chu Tử Nhược, đồng nghĩa với việc cô ấy hoàn toàn "offline" trên thế gian này, có khác gì đã chết không cơ chứ?

Anh hai không nhớ chị dâu sao?

"Đúng vậy, đúng là chị dâu. Nhưng cô ta so với em thì vô cùng nhỏ bé, không đáng để nhắc đến".

Bạch Hiên khép lại đôi mắt sắc bén, cúi đầu thật thấp, chóp mũi hơi hơi dùng lực mà cọ lên vàng trán của Bạch Vi, thở dài một hơi:

"Anh thật sự rất ích kỷ, nếu phải chọn một trong hai người, Vi Vi, anh sẽ không chút do dự nào mà chọn em".

Cho nên Bạch Hiên lẽ nào lại quan tâm tới việc Chu Tử Nhược đi đâu về đâu, hần chỉ cần em gái quý giá của hần quay về. Dù Chu Tử Nhược là hôn thê của mình, nhưng trong lòng, Bạch Vi nhà hần vẫn luôn là nhất.

Hần chính là thương cô như vậy, hơn nữa kéo dài đến tận bây giờ, còn cố tình không để cô biết.

Nhưng thật ra Bạch Vi đều hiểu rõ, nếu đến lúc cô cùng Chu tiểu thư thật sự vướng vào tình huống "oan gia ngõ hẹp" (**), anh trai nhất định sẽ không do dự mà đứng về phía cô.

Cũng giống sự tình ngay lúc này đây, Bạch Hiên chỉ cao hứng vì em

gái đã trở lại, nhưng chẳng dành ra được một tia khổ sở hay một chút nề tình mà đi tìm vị hôn thê đột nhiên biến mất của mình.

Bạch Vi cũng chẳng biết như thế nào, lòng không giấu được chút rưng rưng cảm động, anh trai đều đã nói như vậy, cô còn dám đòi hỏi gì hơn đâu? Hấn thuộc loại người ích kỷ, cô vốn cũng chẳng cao thượng hơn ai.

Có thể trọng sinh, đây là một cơ hội cầu còn không được, đáng ra cô nên thật vui vẻ tiếp nhận, chẳng lẽ thay vì thế mà phải cố chấp tìm mọi cách đem người chị dâu đã “offline“ kia trở về sao ?

Không, Bạch Vi không vĩ đại như vậy, Bạch Hiên cũng không nhân rồi đến thế.

Cho nên đề tài này, về sau cũng không cần nhắc lại thêm lần nào nữa, cũng chẳng cần phải nghi hoặc, cứ coi như đây là ân huệ trời ban cho cô và hấn, là ân huệ lớn nhất, và là cuối cùng của cuộc đời này.

Vậy nên càng cần phải biết nâng niu, quý trọng.

Bạch Vi hít hít cái mũi nhỏ nhỏ, ngón tay mềm mại vuốt lên cằm anh trai, lúc này đã râu ria lổm xổm. Thật muốn đổi sang đề tài khác, nhưng cô lại không tài nào nhịn được mà bàng hoàng nức nở thành tiếng:

”Anh hai, vì sao lại tiêu tụy đến mức này...”.

(*) **Cắm tú cầu:** Ở đây chỉ cắm tú cầu màu đỏ (hồng) tượng trưng cho tình cảm chân thành, tình yêu, hôn lễ và hôn nhân.

(**) **Oan gia ngõ hẹp:** Mang thù oán lẫn nhau nhưng luôn phải chạm mặt.

Chương 06: Tại sao lại không thể?

Bạch Vi cố nén xúc động trời dậy trong lòng, đau xót mà nhìn dưới cằm anh trai râu ria đã xồm xoàm, mọc lúng phúng.

Đến râu cũng quên cạo, anh hai anh tuần như vậy, cũng thật không chú trọng hình tượng của mình.

Đầu ngón tay Bạch Vi ôn nhu mà vuốt ve, chầm chầm cảm thụ cảm giác châm chích tê dại, lại có chút ngứa ngứa truyền tới.

Bạch Hiên duỗi tay, bắt được bàn tay xinh xắn tinh nghịch đang còn “sờ soạng” cảm hấn, liền bao gọn lấy bằng bàn tay to lớn của mình. Gương mặt hút hồn nhẹ nhàng cười, sâu trong thâm tâm lại đau đớn nhói lên từng cơn, trầm giọng nói:

”Mấy ngày gần đây vội vàng chuẩn bị tang lễ cho em, còn phải luôn thúc giục đội cảnh sát bên cục điều tra về nguyên nhân cái chết của em, không có nhiều thời gian nghỉ ngơi”.

Vừa nói, hấn xoay người chiếm thế thượng phong, dán sát vào khuôn mặt Bạch Vi, cọ nhẹ chóp mũi tròn đầy của cô. Trong đêm đen, hấn nhẹ nhàng cất giọng dụ dỗ:

”Muốn anh hai ngủ ngon sao? Liền ở nơi này bởi anh ngủ một lát. Không được phép đi đâu cả, được chứ?”.

Thanh âm kia, hàm chứa một tia khẩn cầu mà ngay cả Bạch Hiên cũng chưa từng chú ý đến. Hấn như van xin Bạch Vi đừng biến mất thêm một lần nào nữa, hấn buộc cô phải ở cạnh hấn, nơi nào cũng

không được đi, nơi nào cũng không thể đi.

Hắn rất sợ, sợ cô biến mất khỏi tầm mắt, rồi vĩnh viễn rời bỏ hắn cô đơn trên thế gian buồn tẻ chán chường này.

Liền cùng anh trai ngủ... trên hôn giường.

Mắt khẽ nhắm lại, Bạch Vi lười biếng chấp thuận, thật ra cô cũng mệt mỏi lắm, lúc này đã gần như đến cực hạn rồi, cho nên chẳng còn hơi sức để quan tâm việc cô hay ai có đủ tư cách để nằm trên chiếc giường này nữa.

Đôi mắt lim dim mơ màng kia khép lại, nhịp thở dần đều đặn, Bạch Vi chìm sâu vào mộng đẹp.

Căn phòng hòa với màu trời đen thăm thẳm, chỉ chừa lại một ít ánh sáng yếu ớt, Bạch Hiên vẫn luôn mở căng mắt, nhìn ngắm người con gái mà hắn đang ôm chặt trong lòng ngực.

Không có lý gì để nghi ngờ khi Chu Tử Nhược là vị hôn thê mà hắn tử tử lựa chọn, bởi dung mạo cô ta vừa vặn giống với Bạch Vi đến sáu bảy phần. Cho nên, việc hắn từ đầu thừa nhận Chu Tử Nhược chỉ là đồ vật thay thế, một chữ cũng không sai.

Hiện tại, Bạch Vi yên vị trong thân thể cô ta, hoàn hảo bắt kịp từ biểu tình đến thần thái, ngoại hình của em gái hắn cùng Chu Tử Nhược, cũng không có quá nhiều chênh lệch.

Có thể nói, đã giống đến chín phần.

Lúc Bạch Hiên vội vàng chạy đến Chu gia, ngay từ ánh nhìn đầu tiên, hắn chưa từng hoài nghi mà tin chắc rằng, đây chính là em gái yêu dấu của hắn đã quay trở về.

Kể từ nay về sau, Bạch Vi chính là Chu Tử Nhược, mà Chu Tử Nhược cũng chính là Bạch Vi. Cô chính là em gái hắn, nhưng thân

xác lúc này lại không cùng huyết thống với Bạch Hiên.

Ý thức được chuyện này, thâm tâm cuồng loạn của Bạch Hiên chậm rãi tràn ngập vui sướng, hấn vươn ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Bạch Vi, cảm thụ làn da tinh tế mềm mịn.

Ngay từ đầu cũng chỉ là cẩn thận đụng chạm, tựa như chuồn chuồn dạo chơi lướt trên mặt hồ trải rộng mênh mông, cảm thụ độ ẩm từ da thịt cô.

Sau đó hấn càng không thể kìm chế mà làm càn, ngón tay cứ lưu luyến, “chăm sóc” gò má tinh xảo, tham lam mà dùng chút sức lực, song lại không đến mức đánh thức người trong lòng.

Khoan đã, vì cái gì hấn không thể vuốt ve cô cơ chứ? Cô bây giờ trên danh nghĩa là hôn thê của hấn, vì cái gì lại không thể?

Bạch Hiên trong tâm bắt đầu gợn sóng, giống như bị kim hãm trong lồng hồng thủy mãnh thú(*) đã lâu, bất chợt được mở lối, cảm xúc điên cuồng cứ thế náo nhiệt ùa ra.

Ngón tay thon dài giữ lấy gáy cô, một cái cúi đầu, liền ngay lập tức ngậm lấy, nhắm nháp đôi môi mềm mại của Bạch Vi.

Vì cái gì mà không thể hôn? Vì cái gì không thể chạm? Vì cái gì không thể cùng cô làm những chuyện “to lớn” hơn?

Âm thanh huyên hoạc trong đầu dùng những lời lẽ hấn không tài nào phủ nhận hay cưỡng lại được, thuyết phục thành công tia lí trí còn sót lại trong hấn. Bạch Hiên như được giác ngộ, mừng rỡ như điên.

Còn điều gì để ngăn cản sao, hiện tại hấn dù có làm bất kì điều gì đều có thể. Gông cùm xiềng xích gì chứ, hấn với thân xác mới của Bạch Vi, rõ ràng không có quan hệ huyết thống.

(*) **Hồng thủy mãnh thú:** Nước lũ và thú dữ, ám chỉ những tai họa rất khủng khiếp. (*Nguồn: Sưu tâm*)

Chương 07: Không có quần áo mặc.

"Ừm..."

Đôi môi đỏ mọng bị ngậm lấy, Bạch Vi trong lúc mơ màng cảm thấy không thoải mái, liền khẽ hừ một tiếng, sau đó lại nhanh chóng chìm sâu vào giấc mộng.

Chờ cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, đã là trưa hôm sau, người bên cạnh cũng đã rời đi từ sớm.

Giường ngủ nổi bật với tấm khăn trải màu đỏ thẫm bắt mắt, phía trên đầu còn được trang trí một chữ "hỷ" thật lớn.

Bạch Vi chậm rãi ngồi dậy, đôi chân trần hướng về phía phòng tắm, mái tóc đen nhánh tuôn dài phía sau lưng, đầu có chút lông lông choáng váng.

Cô bật đèn, đứng phía trước tấm gương to lớn sáng bóng, nhìn chằm chằm hình ảnh phản chiếu trước mặt. Trong nháy mắt, Bạch Vi ngỡ rằng, cô đã thấy được cơ thể ban đầu của mình.

Đã có người từng nói, Chu Tử Nhược cùng cô lớn lên có chút giống nhau, Bạch Vi lại không cảm thấy đúng lắm, cô sao có thể xinh đẹp bằng chị dâu chứ?

Nhưng hiện tại nhìn kỹ, tướng mạo này so với Bạch Vi, quả thật không mấy khác biệt.

Trong lòng không biết vì sao lại có chút hoảng loạn, anh trai lại đi chọn một vị hôn thê lớn lên có quá nhiều nét tương đồng với mình. Việc này...

Bạch Vi không biết nên cảm thấy thế nào cho phải, lại nhìn đến "mảnh vải" đang mặc trên người, kiểu dáng chính là váy ngủ đặc trưng theo phong cách của Chu Tử Nhược, vừa mỏng, vừa có thể nhìn thấu, bên trong lại không mặc nội y, đầu vú kiêu diễm đều có thể dễ dàng bị nhìn thấy. Chiếc váy còn đặc biệt ngắn.

Ngày hôm qua cảm xúc hoảng loạn, liền không để ý đến chiếc váy ngủ gợi cảm thế này, còn cùng anh trai nằm trên một cái giường? Cứ như vậy cả một đêm?

Bởi vì ngủ đủ giấc, tinh thần liền nhạy mắt tốt hơn, chỉ số thông minh của Bạch Vi nhờ đó mà "online" một ít, gương mặt cũng vì vậy mà đỏ lựng. Thật... trái với đạo lý, cũng thật quá xấu hổ!

Cô khom lưng, vắn vùi nước trên bồn rửa, duỗi ra hai bàn tay trắng nõn hứng lấy một bụm nước, rửa sạch gương mặt bằng dòng nước mát lạnh, làm tiêu tan đi một ít khô nóng.

Sau đó cô xoay người, nhanh nhẩu đi vào phòng giữ quần áo bên trong hôn phòng của anh trai, mãi miết tìm quần áo của Chu Tử Nhược, nhưng lại tốn công vô ích, mãi cũng không tìm thấy.

Bởi vì trước đó, khi Bạch Hiên cùng Chu Tử Nhược sắp kết hôn, Bạch Vi đem quần áo của hắn từ nhà cũ dời sang đây một ít, tất cả đều xếp gọn gàng vào gian phòng nhỏ này.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang

chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng từ trước đến nay, Chu Tử Nhược lại chưa từng được Bạch Hiên cho phép tiến vào căn biệt thự này, cho nên quần áo cùng vật dụng riêng tư vẫn tạm thời chưa qua được cửa hôn phòng.

Ngẫm nghĩ một hồi, Bạch Vi liền chỉ có thể tìm mẫu quần áo thể thao của anh trai mặc tạm, sau đó tiến tới phòng khách gọi điện cho hấn.

Phòng khách được bày biện một chiếc bàn lớn, bên trên đặt một chiếc điện thoại bàn bé xinh, kiểu dáng cũng là do một tay Bạch Vi lựa chọn. Từ những thứ nhỏ nhặt nhất, như hoa cỏ ngoài vườn, đến những món đồ trang trí thậm chí sở hữu phong cách thẩm mỹ vô cùng khác biệt, đều là chính Bạch Vi cân nhắc cùng thiết kế.

Đương nhiên, cô cũng từng hỏi qua ý kiến của Chu Tử Nhược, giống như việc muốn hôn phòng trông như thế nào, cô đều có thể dựa theo sở thích của cô ấy mà trang hoàng.

Nhưng chưa kịp đợi Chu Tử Nhược mở miệng, Bạch Hiên một bên liền tự tiện quyết định, chỉ nhàn nhạt lạnh lùng hướng Bạch Vi nói:

”Cứ dựa vào sở thích của em mà làm”.

Những thứ Chu Tử Nhược yêu thích, đối với Bạch Hiên không hề quan trọng, chỉ là một “vật thay thế” thì nên tự biết thân phận mình nằm ở đâu.

Lúc ấy Bạch Vi còn có chút xấu hổ áy náy, cảm thấy lời anh trai nói thật quá đáng, chẳng nhẽ không thấy Chu Tử Nhược nghe xong những lời phũ phàng như vậy, vẻ mặt liền thương tâm, mắt tự nhiên sao?

Hiện tại khi nghĩ lại, Bạch Vi cảm thấy có chút có lỗi với anh trai, rất cuộc chị dâu mới là người muốn cùng hấn cùng nhau trải qua cả

đòi. Nhưng hôn phòng của hắn cùng cô ấy, tất cả đều dựa theo sở thích của Bạch Vi mà thiết kế, còn ra thể thống gì nữa?

Quyết đoán lắc đầu, Bạch Vi ném đi hết những cảm xúc quái dị đang chiếm cứ suy nghĩ của mình. Dựa vào chiếc sofa rộng lớn chất liệu xa xỉ, cô nhắc máy, gọi vào di động của Bạch Hiển, đợi đến lúc giọng nói tràn ngập từ tính của hắn truyền đến tai, Bạch Vi liền mềm mại nói:

“Anh hai, em không có quần áo để mặc”.

Chương 08: Uống máu xông trận.

Bạch Hiển lúc này đang xử lý những phân đoạn cuối cùng của tang lễ em gái hắn.

Hắn chọn cho mình một bộ âu phục đen tuyền cẩn trọng, một bàn tay cầm lấy thân điện thoại, tay còn lại yên vị trong túi quần. Trên mặt đeo một chiếc kính râm ánh bạc, nhẹ giọng “Ừm” một tiếng, thông qua điện thoại nói với Bạch Vi:

“Lát nữa anh sẽ cho người đưa tới”.

Sau đó lại trầm trầm mà dạo dò cô một số thứ cần chú ý khi ở nhà một mình, lúc này mới yên tâm mà cúp máy. Hắn xoay người, vô cảm nhìn về phía sau, từng người từng người Bạch gia đều đang khóc lóc thảm thương.

Những người thật lòng khóc thương, những kẻ dối trá vờ vịt, ngay lúc này đây, Bạch Hiển đều phớt lờ không để bụng. Hiện tại em gái nhỏ của hắn đang ở trong hôn phòng, ngoan ngoãn chờ được đem

quần áo tơi. Hấn chỉ muốn tức khắc trở về.

Có một người hầu lại gần Bạch Hiên, sửa sang lại một ít quần áo của Bạch Vi lúc cô còn sống, hỏi hấn cách xử lý thoả đáng. Bác hai mặt đầy nước mắt, bộ dáng trông có vẻ như đang thương tâm muốn chết cũng theo sau mà tiến đến, trách cứ người hầu:

“Đương nhiên là mang đi hoả táng cùng thân xác, việc nhỏ như vậy còn đến làm phiền A Hiên, đầu óc dùng để trưng à!”

“Đều gói lại thật cẩn thận, đưa về hôn phòng của tôi”.

Bạch Hiên biểu tình lãnh đạm nhìn người hầu, đôi tay đều cầm hết vào trong túi quần, thân hình thon dài cao lớn, kính râm vẫn như cũ đeo trên gương mặt anh tuấn.

Phân phó cho người hầu xong, hấn mím chặt môi mỏng, đường nét khuôn mặt góc cạnh rắn chắc, gắt gao mà nhìn người bác đang cùng mình và em gái trước khi xảy ra chuyện chảy chung một dòng máu, ánh mắt hận thù mãnh liệt bùng lên giấu sau kính râm, mơ hồ không thể nhìn ra được.

Ánh mắt của bác hai nhà họ Bạch có chút lập loè, tuy rằng không nhìn thấy đôi con ngươi sắc bén của Bạch Hiên, nội tâm lại vô cơ cảm nhận được một nỗi khiếp đảm đang từ từ gặm nhấm, sồn hết cả tóc gáy.

Bạch Hiên đã phát giác được chuyện gì sao?

Sao lại như vậy được? Hết thầy dấu vết đều được ông ta xử lý gọn gàng sạch sẽ, không ai có thể nhận ra được điều gì ẩn khuất bất thường, thư phòng của Bạch Hiên mới là hiện trường xảy ra cái chết của con bé chết tiết kia!

Thậm chí, Bạch Vi có thật sự bị ông ta "tiễn vong" hay không, phía cảnh sát còn không có chứng cứ buộc tội.

Thật ra từ lúc xảy ra vụ án đên bây giờ, Bạch Hiễn vẫn luôn khẳng khái kiên trì đảm bảo Bạch Vi không hề tự sát hay có khuynh hướng như thế, tạo áp lực không nhỏ cho phía cảnh sát, điểm này gây ra tương đối nhiều phiền phức cho ông ta.

Nhưng Bạch Hiễn vẫn như cũ, vẫn không hề có chứng cứ có thể chứng minh Bạch Vi chết trong tay bác hai ruột thịt của mình, thậm chí cũng chưa từng hoài nghi đến vấn đề này.

Trong lúc bác hai chột dạ, lòng mang thấp thỏm lo âu, Bạch Hiễn đột nhiên cười một tiếng.

Tiếng cười này rất quái dị, mơ hồ mang theo một loại châm chọc, như là... mèo vờn chuột bốn cột.

Chỉ thấy Bạch Hiễn sải hai bước chân tiến đến gần bác hai, cúi đầu, mĩa mai nhìn xuống người bác lùn hơn hẳn nửa cái đầu, lãnh lãnh đăm đăm lên tiếng:

“Bác hai thân yêu, nghe nói gần đây công trình ở Nam Sơn diễn ra không quá thuận lợi, là thiếu hụt về tài chính phải không? Tập đoàn cấp khoản tài trợ cho bác, bác đều dùng vào chuyện gì cả rồi?”

“Chuyện này...Chuyện này là kẻ nào khua môi múa mép(*) với cháu?!?”

Ông ta thậm chí có linh cảm không tốt, tại sao đột nhiên ở tang lễ của Bạch Vi, Bạch Hiễn lại nhắc đến vấn đề này?

Thằng cháu này, không phải dạo gần đây luôn suy sụp sao?

Từ khi Bạch Vi xảy ra chuyện, Bạch Hiễn đều bỏ hết những việc quan trọng trong tay hắn, chuyện gì ở Bạch gia cũng đều không muốn can thiệp vào, càng đừng nói đến bất luận công việc gì ở tập đoàn. Cả người hư thoát như muốn đi cùng đũa em xấu số Bạch Vi

vậy, cảm giác như chỉ cần một cái đẩy nhẹ liền ngã.

Đây chính là chuyện mà bác hai vui vẻ mong chờ ập ỏ bấy lâu nay, một khi Bạch Hiẻn ngã xuống, toàn bộ Bạch gia còn không phải là của ông ta sao?

Nhưng tối hôm qua, Bạch Hiẻn ra ngoài một chuyến, mãi tới sáng hôm nay mới trở về, tinh thần trạng thái cả người lại hoàn toàn khôi phục về phong độ đỉnh cao, thậm chí còn xán lạn hơn so với trước kia.

Giống như lưỡi kiếm sắc bén được lau sạch sẽ tro bụi, một lần nữa được rút ra khỏi vỏ, uống máu xông trận.

Tên chết bầm này, từ lúc còn nhỏ liền không dễ bị lừa gạt, sau này, chỉ sợ càng khó đối phó rồi.

(*) **Khua môi mua mép:** Ba hoa khoác lác.

Chương 09: Sao lại thất thần rồi?

“Phải không? Là nói bậy à?”

Bạch Hiẻn cong môi, khoẻ miệng treo lên một nụ cười quỷ dị không rõ ý vị, nhưng cũng không làm rõ những gì mình nói, lại cất giọng:

“Vậ công trình bên đó mong bác hai có thể đẩy nhanh tiến độ, cuối tuần, tập đoàn sẽ tổ chức cho các thành viên trong hội đồng quản trị đi giám sát quá trình, bác...”

Một tiếng “bác” này, gọi Bạch Trường Thiên đến lạnh hết cả sống lưng, ông ta ngẩng đầu, đánh gãy lời Bạch Hiên nói, trừng to đôi mắt mà gặng hỏi:

“Bạch Hiên, mà đây là có ý tứ gì? Hội đồng quản trị từ lúc nào lại quyết định đi Nam Sơn thăm dò tiến độ công trình?”

“Vừa mới quyết định”.

Ý cười trên mặt Bạch Hiên càng sâu, dứt khoát xoay người, đôi chân thon dài từng bước bước ra khỏi biệt thự của Bạch gia, không quên giương giọng khiêu khích:

“Bác hai, cháu còn rất trẻ, cũng còn rất nhiều thời gian...” ...cùng bác chơi đùa vui vẻ.

Không ai có quyền thương tổn đến một sợi tóc của Bạch Vi, tất cả những kẻ ngu ngốc phạm vào điều này, đều nên cút xuống địa ngục, sống không bằng chết!

Cho nên Bạch Trường Thiên à, thời gian còn dài lắm, nếu khôn ngoan thì mau đi đến cục cảnh sát thú tội, ăn năn sám hối những gì ông đã gây ra cho Bạch Vi.

Bằng không, quãng đường đời dằng dặc còn lại sau này, Bạch Hiên cùng “bác” từ từ chơi!

Gia chủ Bạch gia Bạch Hiên, để lại một lời khó giải thích này, lại một lần nữa từ lễ tang em gái mà biến mất.

Dù sao cũng là ngày cuối cùng của tang lễ, hấn đã đem mọi chuyện an bài đầu vào đấy, nên hoả táng cũng đã hoả táng, nên dọn dẹp cũng đã dọn dẹp, hấn có xuất hiện sau đó hay không, không còn quan trọng.

Buổi chiều chậm chạp mà đến, lễ tang của Bạch Vi đã thừa thớt bóng người, người nhà Bạch gia cũng lục tục nối gót nhau rời đi, mà tất cả “di vật” của Bạch Vi, dựa theo yêu cầu của Bạch Hiên, toàn bộ đều được đưa tới hôn phòng.

Người chết cũng đã chết, Bạch Vi như thế nào, cũng chẳng ai muốn quan tâm nhiều.

Mà lúc này đây, Bạch Vi khi đã trọng sinh vào thân thể của Chu Tử Nhược, đang ngoan ngoãn ngồi trong hôn phòng của anh trai, sửa sang lại vật dụng của mình. Thời điểm Bạch Hiên bước vào, liền thấy Bạch Vi bày bừa một đống thứ, trải hơn phân nửa phòng khách.

Chạng vạng từ từ ập đến, ánh sáng màu cam dịu ảm nhá nhem bên ngoài cửa sổ sát đất rộng lớn, từng tia từng tia mà ôm lấy bóng dáng nhỏ bé với chiếc váy trắng làm từ tơ tằm mềm mại, mang đến cảm giác sạch sẽ lại tinh tế.

Bạch Hiên đứng ở huyền quan(*) bên ngoài phòng khách, ánh mắt không sao rời khỏi được bóng hình xinh đẹp, đáy mắt dần dần trầm xuống, rốt cuộc vẫn là đứng ở cửa mà hỏi:

“Mấy vật này sao không đem vào phòng?”

“Phòng nào ạ?”

Bạch Vi đang ngồi xồm trên mặt đất lạnh lạnh mà xếp váy ngủ. Cô quay đầu, nhìn thoáng qua anh trai mình, vẻ mặt thật nghiêm túc hỏi lại:

“Anh hai, anh còn chưa nói cho em, em nên ngủ ở phòng nào”.

Bạch Hiên lặng im không lên tiếng, buông xuống chìa khoá xe còn đang cầm trong tay, cởi ra chiếc áo khoác đã cùng hấn trải qua ngày cuối của tang lễ, tùy tiện quăng lên ghế sô pha. Sau đó hấn khom

lưng, đem tất cả váy ngủ Bạch Vi vừa xếp gọn gàng ngăn nắp một bên, xoay người bước lên tầng.

“Ơ, anh hai, anh đem đồ đi đâu vậy?”

Bạch Vi vội vàng ôm lên chú gấu bông cô hay ôm lúc ngủ, lẻo đẻo đi phía sau Bạch Hiển, thấy hắn không muốn trả lời, liền ngoan ngoãn hỏi:

“Anh, anh ăn cơm chưa? Em chuẩn bị nấu một chút gì đó”.

“Chưa, em tính làm món gì?”

Bạch Hiển hướng thẳng lên tầng hai, không do dự liền vào phòng ngủ của mình.

“Làm món thịt xào ớt chuông , món mà anh thích nhất ấy”.

Bạch Vi đi theo phía sau, vẫn còn mở miệng muốn nói gì đó, lại thấy Bạch Hiển cầm hết đồ ngủ của cô trực tiếp mở cửa vào phòng ngủ của hắn. Hắn đem áo ngủ đặt trên giường, sau đó thẳng eo, nới lỏng cà vạt trên cổ.

Bạch Vi ngây ngẩn cả người, vẫn chôn chân ở cửa phòng không dám bước đến bước thứ hai. Tối hôm qua, anh trai nói với cô các phòng khác vẫn chưa chuẩn bị kịp chăn gối, nhưng hôm nay thời gian còn khá nhiều, phải chăng hiện tại liền có thể đi trải nệm gối?

“Mau đi vào đi, sao lại thất thần rồi?”

Bạch Hiển không hề quay đầu lại, cởi bỏ cà vạt, lại bắt đầu xử lí đến cổ tay áo, rũ mắt, đối Bạch Vi còn đang chần chừ phía sau, trầm giọng:

“Cả ngày hôm nay anh thật mệt mỏi, nghe lời một chút”.

(*) **Huyền quan:** Nơi ngăn cách cửa chính và phòng khách.

Chương 10: Anh thích Vi Vi nhất.

Bạch Vi đứng yên ngay cửa, nghe thấy anh trai nói như vậy, liền hiểu chuyện mà bước vào.

Bạch Hiển vươn ra cánh tay rắn chắc, cô thật tự nhiên mà thay hẳn còi đi từng chiếc nút nhỏ nhỏ trên cổ tay áo. Sau đó liền rũ mi dờn tầm mắt, nhìn đến xấp váy ngủ được xếp vô cùng chỉnh chu gọn gàng, lúc này đang nằm yên trên mặt giường bên cạnh Bạch Hiển.

Kia là đồ của cô, đấu tranh tư tưởng một hồi liền có chút do dự, chậm rãi mà mở miệng:

"Anh hai, váy ngủ của em...". Vì cái gì mà lại đặt trên giường của anh chứ?

"Anh hai đi tắm một lát, sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm, em cứ ở phòng khách chờ anh".

Nhìn thấu được vấn đề mà Bạch Vi muốn hỏi, Bạch Hiển ngay lập tức đánh gãy những lời cô chưa kịp thốt ra khỏi miệng. Giữa ánh nắng cam vàng ấm áp của hoàng hôn, người đàn ông thân hình cao lớn, áo sơ mi trắng đơn điệu bao bọc lấy từng múi cơ chắc nịch, rũ mắt nhìn bé con thấp hơn hẳn hẳn một cái đầu. Hắn cúi xuống, phần cằm liền dường như gần chạm vào vàng trán mịn màng của cô.

Tay hắn nhẹ nhàng phối hợp nâng lên, tùy ý để em gái nhỏ thay hắn

xử lí những chiếc nút cứng đầu.

Bạch Vi chỉ vừa mới lên tiếng, ập vào khoang mũi đều là hơi thở nam tính mát lạnh, cô rất ít khi cùng anh trai tựa đến gần như thế, cũng không dám cứ như vậy mà cắp đuôi rời đi.

Bởi vì cô không muốn biến mình thành một đứa con nít không hiểu chuyện, anh trai dồn nhiều tâm huyết, vất vả mà chống đỡ cho Bạch gia như vậy, ở một cái gia tộc như lang như hổ(*), cùng “thân thích” mỗi lúc một chiếc mặt nạ chu toàn cả buổi, cũng đủ để biến một ngày của hắn trở nên thật mệt mỏi, cô không thể để chính mình không có việc gì lớn lại khiến hắn phiền lòng.

Chỉ có thể chờ lúc đã ăn xong, anh trai nghỉ ngơi đủ rồi, cô mới nên hỏi một chút về việc đồ ngủ.

”Vi Vi”.

Tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ đỉnh đầu của Bạch Vi, lời cô trở về từ cuộc dạo chơi trong cõi thần tiên, ngập tràn mê hoặc.

”Thay anh cởi cả cúc áo sơ mi nữa”.

Bạch Vi sửng sốt một chút, uyển chuyển nhẹ nhàng nâng lên đôi mắt trong vắt như làn thu thủy(**). Ánh chiều hoàng hôn vẫn đang dịu dàng lan tỏa, cô nhìn Bạch Hiên, trong đáy mắt có chút nghi hoặc.

Cô có một thói quen, chính là bất cứ chuyện gì đều nghe theo lời Bạch Hiên. Vì vậy, dù có đôi chút băn khoăn cùng nghi ngờ yêu cầu này của hắn, Bạch Vi vẫn ngoan ngoãn nâng lên mười ngón tay nõn nà, thay Bạch Hiên đem nút áo ngay phần cổ cởi ra. Sau đó đều đặn gỡ từng cái, đến khi áo sơ mi của hắn hoàn toàn buông lỏng.

Cô thật sự nghiêm túc mà cởi, không mảy may dự đoán được nam nhân trước mặt nghĩ cái gì. Đáy mắt Bạch Hiên hàm chứa thâm trầm

khó đoán, hấn khẽ cúi đầu, càng lúc càng dựa vào sát bên cô, di chuyển một chút, phần cằm mát lạnh liền nhẹ nhàng cọ lên thái dương của Bạch Vi, giống như khen thưởng mà nói:

”Thật ngoan, anh thích Vi Vi nhất”.

Khuôn mặt Bạch Vi nhanh chóng đỏ lựng, cúi đầu giọng lí nhí thầm thì:

”Em có phải là con nít nữa đâu”.

Nói xong, cô liền vô ý mà nhìn bên dưới chiếc áo sơ mi không còn bị hàng nút che chắn của anh trai, chỉ thấy thân trên nam nhân cường tráng chắc nịch, tỏa ra một loại mỹ cảm. Bạch Vi bối rối quay đầu, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, lưu lại một câu:

”Anh tắm nhanh một chút, em đợi anh cùng ăn cơm đó”.

”Được”.

Bạch Hiên cong môi cười cười, đáp ứng lời của em gái nhỏ liền cởi chiếc áo sơ mi trên người, hướng đến phòng tắm.

Từng giọt nước nối chân nhau như mưa rào rơi xuống từ vòi hoa sen, chảy dọc sống lưng to lớn tinh tráng của hấn, thân thể mật sắc(***) hoà vào cùng làn nước mát, Bạch Hiên duỗi tay vuốt ve một chút vật nam tính giữa hai chân, ngửa cổ nhắm nghiền mắt, hứng từng đợt nước ồ ạt đánh lên mặt.

Hấn cúi đầu, từ từ mở ra đôi mắt thắm đẫm phong tình, đôi tay chống lên tường phòng tắm, ánh mắt sắc bén dừng ở một sợi tóc dài đen nhánh.

Trước khi hấn trở về, Vi Vi vừa mới dùng qua phòng tắm, ở ngay nơi hấn đang đứng, cũng như hấn lúc này, không một mảnh vải che thân mà tắm tấp, còn gội đầu nữa.

”Vi Vi...”

Bạch Hiền nhìn sợi tóc dài trên mặt đất, ánh mắt dần trở nên mờ mịt, làm sao bây giờ? Đồ lẳng lơ này, chỉ dùng một sợi tóc thôi cũng đủ câu dẫn anh trai.

(*Editor: ... ???*)

Nhớ đến vừa rồi Vi Vi đứng trước mặt hắn, dương vật của Bạch Hiền liền không tự chủ được mà cương cứng khó chịu. Hắn đã tập mãi thành thói quen việc vừa tắm rửa xong, mặt liền không có một chút biểu tình nào, như chưa có chuyện gì “xấu xa” xảy ra, mặc vào áo choàng tắm rời đi.

(*) **Như lang như hổ**: Như cọp như sói, ý chỉ sự hung hãn, độc ác.

(**) **Làn thu thủy**: Nước mặt hồ vào mùa thu, thường trong vắt và tĩnh lặng.

(***) **Mật sắc**: Làn da màu bánh mật.

Chương 11: Hạ thân cương cứng.

Có thể mãi không thành thói quen hay sao? Từ lần đầu tiên, Bạch Hiền đối với Bạch Vi bắt đầu nổi lên dục niệm, đến mức sau những lần lặp đi lặp lại, hắn đã chai sạn cái cảm giác dục vọng cuộn cuộn gào thét trong người, nhưng lại không có cách nào giải tỏa.

Hắn đối với Bạch Vi, từ lâu đã tồn tại những tâm tư cảm xúc đáng lẽ không nên có, cô là địa ngục mà hắn cam tâm vui vẻ chịu đựng cả đời, càng chưa bao giờ có ý nghĩ trốn chạy!

Xuống đến phòng khách, Bạch Hiển nhìn thoáng qua chiếc ghế sofa đắm mình trong ánh đèn ảm đạm.

Bé con lẳng lơ của hắn đang ngồi trên đó, cầm điều khiển từ xa trong tay, trông thật nhàm chán mà xem TV, ngáp lên ngáp xuống mà chờ hắn.

Bạch Hiển khoác trên mình chiếc áo choàng tẩm dài, che đi hạ thân vẫn đang cương cứng dâng trào, thản nhiên mà ngồi cạnh em gái mình.

”Đang xem gì vậy?”

Vừa nói, hắn vừa duỗi cánh tay rắn chắc vòng qua Bạch Vi, đặt trên lưng ghế, thân thể cố tình dán đến gần sát cô.

Bạch Vi hơi có chút không quen lắm mà nhường chỗ, dịch đi một chút, nhưng cánh tay của anh trai phía sau lưng liền mạnh mẽ ôm chặt lấy đầu vai nhỏ, làm cô không thể nhúc nhích được nửa phần.

Bạch Vi chỉ có thể chậm chạp đáp lời anh trai:

”Một bộ phim truyền hình nhàm chán thôi mà, tên là gì em cũng không biết nữa”.

Bạch Hiển vốn không có hứng thú với những thứ thế này, nhưng chỉ cần có mặt ở nhà, hắn đều sẽ dành thời gian cùng Bạch Vi xem TV một lát. Cho nên việc hai người ngồi kề nhau thân mật như vậy, Bạch Vi cũng không nghĩ gì nhiều.

Cô cho rằng thời tiết hôm nay có chút oi bức, cho nên cả người cứ cảm thấy nóng nực thế nào, hơn nữa, tay anh trai vẫn đang đặt trên đầu vai, từ từ mà lôi kéo, vôn vê dây áo ngủ trắng tinh.

Làn da ở bàn tay hắn rất ấm, nhẹ nhàng, cố ý lại làm như vô tình, sờ

soạng bờ vai mảnh khảnh của cô, đột nhiên ngón tay láu cá liền đẩy nhẹ, làm dây áo một đường rơi khỏi vai.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bạch Vi trong đầu có chút trống rỗng, đôi mắt đờ ra mà xem TV, không biết phía màn ảnh rộng lớn đang chiếu những gì nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy việc đứng dậy bỏ đi không nói lời nào trước mặt anh hai... không tốt lắm, liền đem tay hấn đẩy ra, nghiêng đầu kéo dây áo lên. Sau đó đem đồ điều khiển từ xa đưa cho Bạch Hiển.

"Ừm... Anh xem gì thì xem đi, em đi nấu cơm".

Nói xong, cô ngay lập tức đứng dậy tiến vào phòng bếp.

Bạch Hiển cũng mặt dày đứng dậy bước theo, đứng phía sau tấm lưng yêu kiều, duỗi tay ôm gọn eo thon, lười biếng đáp lời:

"Hôm nay anh gặp được bác hai".

Nhận thấy người trong lòng ngực không nói gì, Bạch Hiển cúi đầu, nhìn Bạch Vi sừng mặt, lại nói:

"Cho nên vì sợ lão ta nghi ngờ, thân phận trước đây của em không thể dùng nữa. Từ nay về sau em là Chu Tử Nhược, mà Chu Tử Nhược cũng chính là em".

Dừng một chút, hấn dùng một loại gần như là sung sướng tâm tình, đối với thân thể mỏng manh của Bạch Vi lúc này đã cứng đờ, đồng dục tuyên bố:

”VẬY NÊN, CHÚNG TA VẪN SẼ KẾT HÔN THEO THỜI GIAN ĐÃ ĐỊNH TRƯỚC”.

Kết hôn?

Bạch Vi trong vòng tay của anh trai, liền xoay người, đối mặt nhìn hắn, giọng nói hết sức do dự:

”Nhưng mà...”

Không đợi cô dứt câu, Bạch Hiển thu cánh tay, ôm chặt lấy Bạch Vi, áo tắm dài đã bị vén lên, chông chát ở cổ tay của hắn, lộ một phần cánh tay rắn chắc cường tráng.

Hắn tiếp tục áp càng lúc càng gần về phía Bạch Vi, thân cận như thế, cô sợ hãi lùi đi một chút, nửa thân trên ngã ra sau, nhú mày nhìn hắn.

Bạch Hiển buồn cười nói:

”KHÔNG CÓ NHƯNG NHỊ GÌ CẢ, VI VI, EM CŨNG KHÔNG MUỐN ANH HAI BỊ BÁC HAI THƯƠNG TỔN PHẢI KHÔNG? CHÚNG TA KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ, KHÔNG THỂ TÙY TIỆN RÚT DÂY ĐỘNG RỪNG, CÀNG KHÔNG THỂ ĐỂ BÁC HAI BIẾT EM CÒN SỐNG”.

Người đàn ông thân hình cao lớn, giống như một con báo đen âm hiểm lại mạnh mẽ, chậm rãi, yên tĩnh không tiếng động đem Bạch Vi áp lên mép bàn, tấm áo choàng tắm che phủ lên dương vật nóng hổi, chọc lên bụng nhỏ của Bạch Vi.

”CHO NÊN CHÚNG TA PHẢI CÙNG NHAU SINH HOẠT GIỐNG NHƯ MỘT ĐÔI VỢ CHỒNG CHÂN CHÍNH, SAU ĐÓ KẾT HÔN, VI VI, EM HIỂU CHỨ? PHÒNG CỦA EM VÀ PHÒNG CỦA ANH ĐỀU LÀ MỘT!”

Chương 12: Không cùng cô tranh cãi.

“Đều là một?”

Bạch Vi hít vào một hơi thật sâu, hai mắt bắt chợt tự giác mà mở to, không kịp cảm thụ được cái thứ cứng cứng đang cần bụng mình là gì. Chuyện này, cùng chuyện anh trai tối hôm qua ôm cô ngủ cả đêm trên hôn giường, tất cả đều vượt quá giới hạn của Bạch Vi.

Nhưng theo ý tứ của anh trai thì, chừng nào bác hai còn chưa thú tội, cô còn phải cùng hắn đóng vai vợ chồng chân chính... Không, nói là đóng vai cũng không đúng, Bạch Vi đột nhiên ngộ ra rằng. Vì xuyên vào thân thể của Chu Tử Nhược, nên hiện giờ cô chính là vị hôn thê của anh trai, không thể bàn cãi!

Nhập vào thân thể của người khác, không phải thân phận, xã hội địa vị gì đó, cô đều phải tiếp nhận sao?

Ý thực được điều này làm Bạch Vi thật hoảng sợ. Chuyện này... Chuyện này chẳng phải là loạn luân sao? Tuy rằng cô cùng anh trai hiện tại đã không còn quan hệ huyết thống, nhưng trong tâm trí của Bạch Vi, Bạch Hiên vẫn luôn là người thân ruột thịt.

Bạch Hiên là người anh trai tốt nhất trên thế gian này. Cô... Cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ đem hắn xem như một người “đàn ông” mà đối đãi.

Khuôn mặt xinh xắn lạnh lẽo trắng bệch, đôi chân trở nên mềm nhũn, lại bị hai tay Bạch Hiên tiếp được, hắn đem cô trực tiếp ôm chặt vào lòng, xoa người, bế cô lên ghế.

“Anh hai...”

Bạch Vi ngồi thấp thỏm trên ghế dựa, kinh hô lên tiếng, liên tục lắc

đầu, đôi tay đều chống lên cánh tay lực lưỡng cứng chắc của Bạch Hiển. Tựa như đang ngăn cản hắn tới gần, đầu ngón tay lúc này hơi nhiễm lạnh, đặt trên làn da ấm áp của Bạch Hiển, hoảng loạn mà nói:

“Anh hai, chuyện này lộn xộn quá! Anh, chúng ta chỉ là giả vờ làm vợ chồng của nhau thôi phải không? Cả vụ kết hôn nữa, đều là giả, phải không anh?”

Bạch Hiển khuyu một đầu gối xuống, ngồi xổm trước mặt Bạch Vi, tầm mắt ngang bằng với cô. Cánh tay bị em gái giữ lấy, hắn nhướng mày, bàn tay cuộn tròn thành nắm đấm, đặt ở hai bên eo thon của đối phương.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt hơi mang sắc bén mà nhìn Bạch Vi, “Ừm” một tiếng, thong thả nói:

“Em nói như thế nào, thì chính là như thế đấy”.

Hắn sẽ không vì vấn đề này mà cùng cô tranh cãi.

Hắn là anh trai cô, mà cô trước giờ vẫn luôn là một cô nhóc ngoan ngoãn. Từ nhỏ liền được dạy dỗ theo khuôn phép, không thể đi sai một bước được.

Mà con người đức hạnh xấu xa, mãi mãi là hắn. Phạm vào các loại lỗi lầm, không chế không được dục tâm tà niệm của chính mình, cuối cùng tự mình ngã vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, vẫn luôn là hắn.

Hắn đã từng cố gắng đem tình cảm dành cho em gái mình chôn vùi thật sâu dưới đáy lòng, chỉ cảm thấy, một mình hắn ở chốn địa ngục này là đủ rồi, Bạch Vi liền cứ lưu tại thiên đường, tiếp tục đắm mình trong ánh nắng mặt trời thuần khiết mà vui vẻ sống.

Hắn đến chết đều sẽ không nở đem tâm tư xấu xa của mình biểu lộ

ra trước mặt cô, đến chết cũng sẽ không.

Nhưng ngay lúc này, Bạch Hiển cảm nhận được, hắn đã được phóng thích từ địa ngục sâu thẳm.

Hắn muốn Bạch Vi làm em gái hắn, nhưng càng muốn có được cô.

Không có gì là không thể, bởi vì bây giờ bọn họ đã không còn chảy chung một dòng máu, chỉ sợ là Bạch Vi vẫn chưa hiểu rõ, cô trọng sinh vào thân xác của Chu Tử Nhược, đã được xem là "chứng nhận cấp phép".

Cho phép Bạch Hiển, có thể làm bất cứ chuyện gì với cô.

Mà lúc này, nghe lời anh trai nói, Bạch Vi liền thở dài, chẳng qua là do cô suy nghĩ nhiều. Sắc mặt dần dần tốt hơn, cô thật cẩn thận nhìn Bạch Hiển, lại hỏi:

“Như vậy, chúng ta đây là chỉ là giả vờ làm vợ chồng, cũng không nhất thiết phải cùng ngủ một phòng, anh hai...”

“Nếu bác hai, hay là người nhà Bạch gia ghé thăm, phát hiện anh cùng em mỗi người ngủ một phòng, bọn họ sẽ không nghi ngờ chúng ta sao?”

Trong đôi mắt hẹp dài của Bạch Hiển, ánh lên sự nội liễm khôn khéo, hắn cúi người ôm lấy Bạch Vi, thở dài:

“Vi Vi, đến anh hai em cũng không tin được sao? Chẳng qua chỉ là ở chung một phòng, ngủ chung một giường mà thôi. Chúng ta từ khi nào lại trở nên xa lạ như vậy? Trước kia cũng không như thế này”.

Chương 13: Xa lạ.

Bạch Vi bị Bạch Hiên ôm chặt trong lòng ngực, thân thể run rẩy với biên độ rất nhỏ. Cô vươn ra hai tay, ôm chầm lấy cổ hắn.

Tựa cằm lên bờ vai rộng lớn của Bạch Hiên, cô lắc nhẹ đầu, có chút áy náy mà nói:

“Không phải, không phải đâu anh hai, em thực xin lỗi, là do em làm mình làm mẩy... Anh ở bên ngoài bận rộn như vậy, vội vàng kiếm tiền, còn phải đối phó với loại người đáng sợ như bác hai. Anh hai, em tin nhất là anh, chỉ là do... em không hiểu chuyện”.

Cô có chút hỗn loạn, chẳng lẽ giữa anh trai cùng em gái, khi đã trưởng thành, không phải là nên ngủ riêng sao? Lại nói đến xa lạ, kỳ thật, không phải hẳn chính là người đầu tiên tạo nên khoảng cách sao?

Trước kia, khi Bạch Vi còn đang học cấp hai, cô cùng anh trai vẫn luôn ngủ chung một giường. Bởi vì cô từ nhỏ liền không có ba mẹ, Bạch gia lại như đầm rồng hang hổ, duy nhất chỉ có anh trai là có thể tin nhiệm.

Mọi người đều có khả năng hại cô, duy nhất một mình anh trai, chắc chắn sẽ không.

Bạch Vi cơ hồ là do một tay anh trai nuôi lớn, cô từ nhỏ đều là ngủ cùng hắn.

Chỉ là sau khi cô trưởng thành, không biết vì cái gì, anh trai liền không cho cô bước vào phòng ngủ mà hai người vẫn luôn ngủ chung nửa bước.

Từ lúc mười ba tuổi, sau sự kiện bị Bạch Hiên nhốt vào phòng chứa

quần áo, Bạch gia lớn như vậy, hẳn liền bắt đầu không biết là cố ý hay vô tình mà tránh mặt cô.

Mặc dù thái độ của hắn đối với cô vẫn ôn hoà như cũ, chính là có rất nhiều thời điểm, Bạch Vi hoàn toàn có thể cảm nhận được, xét về mặt sinh hoạt thường ngày, cô cùng anh trai đã bất tri bất giác trở nên xa lạ.

Mặc dù chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của anh trai vẫn là Bạch Vi một mình lo liệu, hành lý của hắn trước mọi chuyến công tác, vẫn luôn là Bạch Vi sắp xếp chuẩn bị. Mọi việc đều thực ỷ lại vào Bạch Vi.

Nhưng rốt cuộc, vẫn là cách nhau một bức tường mỏng vô hình. Em gái chung quy vẫn là em gái, sao có thể sánh bằng những gì một người vợ có thể đem lại đâu? Bạch Vi hiểu rất rõ, sau khi Chu Tử Nhược qua được cửa Bạch gia, việc chăm sóc cho Bạch Hiển so với cô chắc chắn sẽ càng dễ dàng, càng thuận buồm xuôi gió.

Cho nên hai từ “xa lạ” này, không phải là rất bình thường sao?

Anh trai cùng em gái, càng lớn sẽ càng xa, một người cưới vợ sinh con, một người gả cho kẻ khác, tất nhiên là không thể cứ giống như lúc nhỏ được.

Mà hiện tại, Bạch Hiển ôm cô, lại tràn đầy uỷ khuất mà hỏi cô, từ khi nào bọn họ lại trở nên xa lạ, liền ở chung phòng ngủ đều không được?

Bạch Vi liền có vẻ có chút hỗn loạn, chuyện này... Quả thật là do cô làm kiêu.

“Không sao, không sao cả bé ngoan, cũng không phải là em sai. Là do anh hai tệ quá, trước kia đáng lẽ không nên chia phòng với em”.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mềm mại, thở dài, thấp giọng nói:

“Vi Vi, anh biết hiện giờ em có chút bối rối về thân phận và địa vị của mình, nhưng mà không sao, đừng nghĩ đến chuyện ấy là được, phải không? Em phải tin tưởng anh, tín nhiệm anh, bởi vì cả thế giới này, đều có khả năng tổn thương em. Nhưng anh hai thì sẽ không bao giờ! Em chính là người mà anh yêu nhất, yêu nhất trên trần đời”.

“Ừm, đúng vậy, Vi Vi cũng là người yêu nhất, yêu nhất anh hai trên thế gian này”.

Bạch Vi thập phần tín nhiệm Bạch Hiển, hẳn nói hai người cần thiết ở chung một phòng, lừa gạt bác hai, Bạch Vi liền nghe theo răm rắp. Bởi vì, anh hai sẽ không bao giờ tổn thương cô, tất cả mọi việc hẳn làm, đều là để bảo vệ cô.

Chỉ là khi Bạch Vi đã yên vị trên giường, hưởng thụ khí lạnh từ điều hoà, chớp mắt trong căn phòng tối đen, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng nhợt nhạt của anh trai, lúc này đang nằm bên cạnh cô.

Bạch Vi lăn qua lăn lại, như thế nào cũng không thể chớp mắt được.

Đây là anh trai của cô, tối hôm qua đã cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, hôm nay lại như cũ mà cùng nhau ngủ trên cùng chiếc giường ấy, mà có khả năng một đoạn thời gian rất dài về sau, cô vẫn sẽ luôn ngủ cùng hẳn như thế này.

Tuy nói rằng đây là vì qua mắt bác hai, chính là... cô cùng anh trai có phải hay không diễn xuất cũng quá chuyên nghiệp rồi? Một người ngủ trên giường, một người trải nệm nằm dưới sàn, phải chăng hợp lý hơn nhiều?

Chương 14: Hận không thể nỏ tung ngay tại chỗ.

"Làm sao vậy? Từ nãy đến giờ vẫn luôn lăn qua lộn lại, không ngủ được à?"

Trong đêm tối, tấm lưng của cô dán lên phần ngực vững chãi rắn chắc, Bạch Hiên tay đặt lên vòng eo thon thả, cánh tay kia không biết cố ý hay là vô tình, men theo đường cong cơ thể, vòng qua ôm chặt lấy phía dưới cặp bông đào đầy đà.

Bạch Vi mặt đỏ không khác gì một quả cà chua chín mọng, cô xem như chưa có gì xảy ra, đem cánh tay "đặt sai chỗ" của anh trai kéo xuống, khẽ nói:

"Anh hai, hay là em ngủ trên sàn được không, chỉ cần trải sơ qua chăn gối là ổn".

"Điều hòa đang bật, sàn nhà lạnh lắm".

Bạch Hiên vốn không có ý định thả người, cánh tay căng thẳng liền gắt gao đem Bạch Vi đè xuống trước người hắn. Thanh âm đột nhiên ép thấp, như áng mây đen trên đỉnh núi, làm người không nhìn rõ được điểm gì.

"Anh ôm em ngủ, mau ngủ đi".

"...Anh hai! Anh như vậy em càng không ngủ được".

Bạch Vi cảm giác toàn bộ lưng của mình, phảng phất như bị áp lên một khối bàn ủi nóng hổi, trực giác mách bảo có điều gì không đúng, liền giãy giụa muốn rời đi, lại bị anh trai một phen kéo trở về.

Hắn đè lên người cô, trong màn đêm tối đen mịt mờ, biểu tình trên mặt hắn không thể thấy rõ ràng, chỉ đủ để Bạch Vi lờ mờ cảm giác được, hắn kịch liệt thở gấp gấp, nóng vội nói:

”Có chuyện gì xảy ra với em vậy? Bé hư, nhanh ngủ đi, không được nhúc nhích lung tung”.

Bạch Vi không dám giãy giụa nữa, bởi vì vừa rồi cô bị dọa đến choáng váng cả đầu, thật sự là cô đang làm kiêu hay sao? Hay là lại do cô suy nghĩ nhiều, không tính chuyện cùng anh trai ngủ trên một chiếc giường, hiện tại anh trai còn ỷ lớn hiếp bé đè lên người cô.

Kế tiếp là gì? Kế tiếp sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa? Ông Trời ơi, rốt cuộc sự tình như thế nào mà một phát không thể vấn hồi, tiến triển thành lúc này?

Cô hiện tại vô cùng hoảng loạn.

“Đừng động đây, anh đã nói là đừng động đây”.

Đêm tối như dung tủng để hắn làm càn, hắn khắc chế chính mình, đè ở trên người Bạch Vi, giọng nói thoáng qua có chút bất mãn nổi giận.

Bạch Vi mở cái miệng nho nhỏ, thanh âm yếu ớt như có thể bật khóc bất cứ lúc nào:

”Em không nhúc nhích, anh hai đừng đè đau em nữa được không?”

”Em ngủ thì tự khắc anh sẽ nằm lại”.

Cơ bắp của hắn cứng như hòn đá, gắt gao đè chặt Bạch Vi, đem mặt chôn vùi trong phần gối bên cạnh tai cô, mi tâm thống khổ nhíu lại.

Hắn muốn thao cô!

Càng ngày hắn càng không thể nhẫn nại.

”Anh hai, em không thờ được”.

Bị ghìm chặt dưới thân hình to lớn, Bạch Vi cả người cứng đờ, trong lòng không ngăn được cảm giác sợ hãi. Nếu không phải trên người còn cảm nhận được sức nặng của Bạch Hiên, cô sẽ tông cửa xông ra trốn thoát khỏi nơi này trong tích tắc.

Bạch Hiên chôn đầu vào gối mềm, rầu rĩ “ừm” một tiếng, thấp giọng nói:

”Anh chính là muốn em nằm ngoan không lộn xộn, em cứ nhích tới nhích lui, anh hai ngủ không được”.

Nhưng thế này thì em cũng ngủ không nổi!

Bạch Vi đáng thương ở dưới thân anh trai, hận không thể rổng lớn. Nhưng thật ra cô cũng chẳng dám, hắn chính là cây đại thụ to lớn che chở cho cô, thay cô chống trời chống đất, làm cô miễn nhiễm “thiên địa sụp đổ”, không chịu gió táp mưa sa.

Sau đó, Bạch Vi nhanh chóng cảm giác được, trên người anh trai có một cây gậy thô cứng, lúc này đang chọc lên bụng cô.

Cô... hận không thể bây giờ liền nổ tung ngay lập tức!

Nên nói với anh trai thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói, anh hai, anh cương đúng không?

Bạch Vi cảm giác khuôn mặt của mình đều nóng đến đỏ bừng, đột nhiên sinh ra cảm giác giống như mình đang phạm tội. Người anh trai cô yêu thương cũng như kính trọng nhất, lại đem cô giữ chặt ở dưới thân, còn ở trên người cô “thẳng đứng”.

Cô thật sự không thể tiếp thu chuyện này, cố chấp thôi miên chính mình, rằng đây nhất định là ảo giác, cô liền cảm thấy muốn khóc, anh trai sao có thể sẽ cương cứng, hẳn là người hoàn mỹ nhất trên thế giới, là chính nhân quân tử.

Xong rồi, có phải trời muốn sập không?

Bạch Vi có cảm giác, cô sắp phải lâm vào chuyện gì đó, vạn kiếp bất phục.

Chương 15: Thân thể này.

”Anh hai, trước đây anh đã từng nói, sẽ không bao giờ thương tổn em”.

Nỗ lực xem nhẹ cây nhục côn nằm trên bụng, Bạch Vi xấu hổ mặt nép vào hõm vai hắn, ý muốn nhắc nhở Bạch Hiển, cô là em gái hắn, ngàn vạn lần không được làm bậy, ngàn vạn lần không được.

Bạch Hiển hơi hơi cong lưng, cúi đầu, môi mỏng cười khế bên tai cô, có chút tự giễu ý vị, giọng nói nhẹ nhàng cất lên, ma mị tựa như rắn độc:

”Phát hiện cái gì?”

Hắn từ lâu đã nhận ra rõ ràng dự vọng của mình, có lẽ chuyện này cô cũng đã dần ý thức được. Bằng chứng là xem cô trở thành cái dạng này, vẫn như cũ hỗn loạn, thậm chí là trong tiềm

thức kinh sợ, muốn trốn tránh.

Đến hiện tại, cô cũng chỉ xem hắn là một người anh trai.

Gương mặt nho nhỏ của Bạch Vi không dám lộ ra, cái trán nhút nhát trốn ở vai anh mình, mắt nhắm chặt không dám trả lời. Trong màn đêm thăm thẳm, cô giả vờ làm bộ dạng cái gì cũng không biết.

Đúng vậy, cô cái gì cũng không biết, anh hai vẫn là anh hai và cô vẫn là em gái hắn.

Hai người cũng chỉ là lo sợ bác hai phát hiện manh mối, nên mới miễn cưỡng cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường.

”Vi Vi...”

Hắn quay đầu đi, kéo sống lưng mềm mại lên, nửa người dưới đột nhiên hạ xuống, môi mỏng dán sát vào lỗ tai nhỏ nhắn, tựa như thổi ra từng luồng khí nóng chòng ghẹo, ác liệt nói:

“Anh hai cần nói với em một chuyện quan trọng”.

”...Chuyện gì ạ?”

Cả người đều bị anh trai ghì chặt dưới thân, như con rùa nhỏ trốn tránh rụt cổ, thanh âm nói chuyện cũng trở nên khe khẽ, còn xen vào chút run rẩy.

Hắn không có chút thương hoa tiếc ngọc, cười nói: “Thân thể này của em, anh hai chuẩn bị muốn thao”.

”...”

Đùng!!! Bạch Vi cả người dường như muốn oanh tạc. Cô bị những lời này của anh hai “đánh” đến không còn sức lực tự

hỏi, cái gì cái gì cái gì?

Anh hai vì cái gì mà nói với cô những lời này? Vì cái gì cơ chứ?

Trong đêm đen, Bạch Hiền vờ như không phát hiện cơ thể nhỏ bé ấy đang sợ sệt mà cứng đờ, hấn khẽ cười, cả người đều đè trên thân thể nhỏ nhắn của Bạch Vi, đem cô chôn vùi ở dưới thân, cười lên một tiếng giòn giã, làm Bạch Vi run đến mức cả người đều khô nóng, khó chịu.

Hấn còn ngại chính mình còn chưa đủ tàn ác, tiếp tục đùa giỡn:

”Thời điểm Chu Tử Nhược còn ở thân thể này, còn cầu anh hai tới tháo cô ta, anh không hề chạm vào, tất cả đều chờ đến lúc kết hôn. Em nói xem, anh cũng là đàn ông, sinh lý cũng bình thường như bao người khác, có đúng không Vi Vi?”

Hấn không hề nói dối, Chu Tử Nhược quả thật có ý cùng hấn ân ái, hấn cũng đã xác định sau khi kết hôn sẽ ngủ cùng khối thân thể này.

Sở dĩ hấn không tiếc chạm vào cô ta, chính là vì dục vọng của hấn đã bị em gái bức đến điên rồi.

Ai cũng được, chỉ cần tương mạo giống Vi Vi. Bạch Hiền đã thăm hại tới mức ai hấn cũng sẽ đều cân nhắc.

Hấn chỉ nghĩ, mình chuẩn bị tháo chính là khối thân thể này, không phải là vì con người của Chu Tử Nhược, hấn hoàn toàn xem nhẹ linh hôn cô ta. Một lòng chỉ muốn được mây mưa cùng Bạch Vi. Vốn dĩ Chu Tử Nhược cùng Bạch Vi ngoại hình tương tự nhau, mà hấn từ rất lâu rồi, đều muốn tháo em gái mình.

Nhưng dù là tìm một kẻ thế thân, hấn vẫn tính toán tôn trọng mà đối đãi, chờ sau khi kết hôn mới xác định “động phòng”.

Nói theo cách khác, trong tình huống lúc đó, bệnh tình của hắn đã nghiêm trọng lắm rồi, nếu Bạch Vi không xuyên vào khối thân thể này, thì trước mắt có là một xác chết mang nhiều nét giống em gái hắn, hắn đều có thể đè xuống làm chuyện đòi bại!

Tình huống đã tan tác đến mức độ nghiêm trọng như vậy, có thể thấy được thật sự không ổn.

”Vi Vi, em thử lý giải xem, có phải hay không? Anh cũng đã gần hai mươi tám tuổi, trước đây cũng chưa từng dính líu gì tới các cô gái khác, Vi Vi, chính em đã cướp lấy vợ tương lai của anh, em nói xem em có hư không?”

Những nói ra sự thật phũ phàng, cúi đầu khi nói chuyện, cánh môi dầy dưa như có như không dán lên thái dương cô, nửa người dưới thuận theo tự nhiên mà hạ thấp, cọ cọ cái bụng nhỏ nhắn, cố tình nhắc nhở cô dục vọng của hắn, khàn khàn hỏi:

”Có oán trách anh hai không?”

Bạch Vi liếc mọng lác đầu, ngay lúc này đây, hoàn toàn lý giải được anh trai vì cái gì vì có thể đối với thân thể của cô mà “động tình” đến vậy.

Anh hai cầm dục đã nhiều năm, trước đây thật sự một người bạn gái cũng không hề có, mà thân thể hiện tại của cô, lại chính là vợ sắp cưới của hắn, cho nên những việc xảy ra đều là do sinh lý tự nhiên, không phải là anh trai có ý với mình.

Nhưng căn nhục côn kia vẫn đang cán giữa cô và hắn, vốn dĩ bị cô làm lơ xem như không hề tồn tại, Bạch Vi gương mặt cũng dần dần nóng lên, chỉ cảm thấy chỗ nhạy cảm giữa hai chân dâng lên một cỗ cảm giác nóng nóng khó nhịn.

Cô từ trước đến giờ cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với người con trai khác, kinh nghiệm vô cùng ít ỏi, bởi vì anh trai cô quản thúc rất nghiêm ngặt. Từ nhỏ đến lớn, thậm chí người thăm thương trộm nhớ, hợp ý mình, cô cũng không có.

Cho nên cũng không tài nào hiểu rõ được, cảm xúc khó nhịn này là từ dùng cho chuyện gì.

Chương 16: Vì sao không đâm vào bên trong cô.

Bạch Vi nằm dưới thân thể nóng hổi của hắn, nhịn xuống run rẩy mà hít một hơi thật sâu, cảm giác dưới thân có một thứ gì đó sền sệt, nhớp nháp.

Cô hoảng loạn gật gật đầu, run rẩy nói:

”Anh hai, bây giờ anh ngủ được chưa, đừng đè đau em nữa...”

“Em không lộn xộn, anh sẽ không đè lên người em, chờ em ngủ rồi, anh hai liền đi xuống”.

Bạch Vi hơi hơi cong lưng, theo động tác này của hắn, phần dưới hông cũng hạ thật thấp.

Bạch Vi rõ ràng cảm nhận được vật thô nóng kia, di chuyển xuống dưới bụng, đặt ở trên đùi cô. Mở to hai mắt trong bóng tối, đối mặt với ánh mắt của hắn, tim như ngừng đập, cả người cứng đờ, mấp máy môi không thốt nên lời.

Cô trầm nghĩ, nhất định phải hiểu cho anh hai, hẳn đã không còn là một đứa nhóc. Bạch Hiền ở những mặt cô không nhìn thấy, cũng là một người đàn ông bình thường, có dự vọng.

Cho nên cần thiết phải thông cảm, cố gắng xem nhẹ dương vật đang cương cứng của anh trai đi.

Đúng rồi đúng rồi đúng rồi, cứ mặc kệ, không cần quan tâm, không cần quan tâm.

Nhưng cô vẫn rõ ràng cảm nhận được thứ đồ vật tho to cứng rắn kia của anh trai, chọc ở phần mềm mại bên mép đùi cô, xúc cảm thật rõ ràng, lắm lúc còn hơi giật giật.

Cả người Bạch Vi bắt đầu toát ra từng hàng từng hàng mồ hôi, dưới thân ướt ướt thật khó chịu, đôi lúc còn có thể cảm giác được bên trong bụng nhỏ bất an run rẩy.

Dường như... đang kháng nghị cơn thịnh nộ kia, vì sao không đắm vào??

Bạch Vi nhịn không được mà thở sâu, khóe mắt lúm rúm nước mắt chảy xuống, không thể chấp nhận được lối suy nghĩ vừa mới lóe lên của chính mình.

“Ngủ đi Vi Vi, nhắm mắt lại”.

Bạch Hiền dùng trán mình, đặt lên trán của bé con dưới thân, giọng nói khàn khàn, tràn ngập dụ hoặc.

Hắn thừa biết cô rơi nước mắt, nhưng chẳng còn cách nào khác, hẳn đã tàn nhẫn với bản thân quá nhiều năm rồi, hiện giờ không có lý gì để hắn tiếp tục khổ sở ngược đãi chính mình nữa.

Bạch Vi cần phải biết dục vọng ngày càng trào dâng của hắn, thực sự cần phải biết. Người anh này cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường như bao người, hắn tuy là anh trai, nhưng cũng là đàn ông!

Kẻ mang trên mình “hung khí” dữ tợn, kẻ quyền ra sức mà thao cô.

Bạch Vi thút thít cái mũi nhỏ, nghe lời liền nhanh chóng nhắm nghiền mắt, không dám lại kích thích hắn lần nữa.

Hết thầy, cô cảm thấy loại sự tình này, giống như xen giữa cô cùng anh trai vốn tồn tại một sợi chỉ rất nhỏ, chỉ cần cô hơi trêu chọc một chút, sợi chỉ này lập tức liền đứt.

Cô không dám tự mình phán đoán, nếu như chuyện ấy thật sự xảy ra, cô nên phản ứng như thế nào, có nên khóc không? Hay nên hiểu chuyện mà tiếp nhận? Hay bùng lên cơn phẫn nộ mà trách móc, chỉ vào anh trai mà chửi àm lên?

Nhưng chính cô là người cướp lấy thân thể Chu Tử Nhược, cơ thể ngọc ngà này, đáng lẽ là của hôn thê anh trai.

Thân thể này cùng hắn vu sơn vân vũ(*), cũng là nhiệm vụ nên làm của nó.

Bạch Vi ngờ ngác, đầu óc như một cuộn chỉ rối rắm, thế nhưng bị Bạch Hiễn hung hăng đè ở dưới thân, cứ như thế chậm chậm, cơ thể mềm mại nhũn ra, từng chút từng chút liền ngủ say.

Nhìn đôi mắt lim dim ngờ ngạc đến đáng thương, rõ ràng suy nghĩ hỗn loạn, pha tạp rất nhiều chuyện đau đầu, lại vẫn như cũ không ngăn được cơn buồn ngủ ập đến, nặng nề mà chìm vào giấc mộng.

Bạch Hiền cười nhẹ, cúi đầu, khẽ hôn lên cánh môi hồng nhuận căng mọng của cô.

Em gái ngoan của hắn, vẫn như những ngày thơ ấu. Khi khó ngủ, luôn thích nằm trên giường nhích tới nhích lui, thế nào cũng phải buộc anh trai phải chận hết tay chân, đem cô buộc chặt ở trong lòng ngực. Chỉ có như thế mới có thể ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ say sưa.

Dù đã trưởng thành, nhưng Bạch Vi vẫn giống như trước.

Mặc dù thừa biết dục niệm của hắn, nhưng vẫn như cũ ngu ngốc tín nhiệm hắn, là bé con luôn luôn nghe lời hắn.

Ngoan ngoãn như vậy, có thể nào không khiến hắn yêu thích?

Đến buổi sáng hôm sau, lúc Bạch Vi lười biếng rời giường, Bạch Hiền đã đi làm từ sớm.

Hắn tìm cho Bạch Vi một người hầu lanh lẹ, chiếu cố mọi việc cùng quét tước trong hôn phòng, Bạch Vi nhìn thoáng qua cũng chưa nói điều gì, tắm rửa sạch sẽ liền thơ thẩn cầm cọ vẽ ngồi ở sân sau vẽ tranh, lòng ngập trong sự rối ren.

(*) Vu sơn vân vũ: Chuyện ân ái giữa đôi lứa. Do điển Sở Tương Vương tới đất Cao đường, nằm mơ thấy một người con gái đẹp tới ân ái với mình. Nàng nói rằng: “Thiếp là thần nữ núi Vu sơn, buổi sáng làm mây buổi tối làm mưa”. (Nguồn: Sưu tầm)

Chương 17: Trốn tránh.

Đêm qua cũng không có phát sinh thêm chuyện gì, chính là đêm qua không hề có, không có nghĩa về sau cũng sẽ không.

Tựa hồ, việc sẽ cùng anh trai phát sinh thứ gì, đã trở thành chuyện mà Bạch Vi có thể dự cảm được, cô cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Trong đầu chỉ có một ý tưởng duy nhất, chính là trốn tránh, trốn tránh, và trốn tránh.

Cho nên tối hôm nay, tìm được một cái cơ nào đấy, có thể cùng hắn chia phòng ngủ thì tốt rồi.

Tuy nói đây là sợ bác hai cùng người trong Bạch gia nảy sinh nghi ngờ, nhưng cùng anh trai ngủ chung thật sự quá kinh khủng, ngoan ngoãn như Bạch Vi không thể nào tiếp thu.

Tuyệt, đối, không, thể!!!

Nghĩ ngợi từ sáng sớm đến tối mèm, Bạch Vi nghĩ ra được không ít những cái cơ hay ho, liền chờ anh trai đi làm về, cùng hắn nói chuyện đạo lý.

Kết quả chờ đến 11 giờ tối, anh trai còn chưa trở về.

Bạch Vi liền lo lắng gọi cho hắn, không đợi cô cất lời, hắn liền ở đầu bên kia điện thoại, dặn dò cô đi ngủ trước, hắn hôm nay trên công ty có chút bận, có thể sẽ về nhà hơi trễ.

Thấy người anh một thân một mình ở bên ngoài kiếm tiền, Bạch Vi cũng không còn muốn lấy chuyện phân chia giường ngủ còn con không đáng này phiền tới hắn, liền chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời một mình đi ngủ trước.

Chờ đến sáng hôm sau, Bạch Vi từ chiếc giường đồ rục tỉnh dậy, Bạch Hiên cả đêm không về. Cô đứng ở phòng tắm đánh răng, có chút buồn bực, gần đây tập đoàn làm công trình gì đó lớn lắm sao?

Đến mức anh trai làm cả một đêm?

Đang chìm trong suy nghĩ, rũ mắt tập trung hết sức, vòng eo bất chợt liền bị một cánh tay tràn đầy sức lực giữ lấy, Bạch Vi đột nhiên ngẩng đầu, ở trong gương nhìn hình bóng phản chiếu phía sau cô, là anh trai.

Quầng mắt hần nhàn nhạt màu xanh lá, như một đêm thức trắng. Hần từ phía sau ôm chầm lấy cô, khom người, cằm tựa trên vai, nghịch nghịch dây váy ngủ mềm mại mỏng manh, nhắm hai mắt lại.

“Rất mệt sao? Vất vả cả một đêm?”

Bạch Vi thờ dãi, không đành lòng cự tuyệt bộ dạng làm nũng này của Bạch Hiên, tùy ý để hần ôm. Thấy hần nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, cô liền ở trong khuỷu tay giãy giụa xoay người, đẩy đẩy Bạch Hiên, ân cần nói:

“Nếu đã mệt rồi, anh đi ngủ một chút đi”.

“Vẫn ổn, nhìn em rồi anh hai liền không thấy mệt nữa”.

Bạch Hiên vòng lại cánh tay, ôm lấy vòng eo thon gọn, cúi đầu hôn lên vàng trán nhắn mịn, khóe môi vẫn ịn trên trán cô mà cười.

Loại hành động này ở giữa quan hệ anh em của họ, vẫn là rất bình thường, Bạch Vi sau khi trưởng thành, Bạch Hiên ngẫu nhiên cũng sẽ “yêu thương” cái trán của cô, mà cô cũng không

có biểu hiện gì gọi là kháng cự.

Chỉ là, mỗi khi Bạch Hiên vừa hôn cái trán một chút, liền ngay lập tức rời đi, trông cực kỳ khắc chế và nhẫn nhịn.

Chưa bao giờ giống như bây giờ, ôm cô không muốn buông, hôn lên cái trán, rồi đem môi mềm đặt ở mi tâm. Cũng không hề rời đi, dường như còn có ý định chuẩn bị đi xuống, men theo sống mũi thẳng tắp, giống như tới để hôn trộm đôi môi ngọt lành của cô.

Ý đồ như vậy, hẳn biểu hiện giống như... thực rõ ràng.

Bạch Vi muốn tránh đi, nhưng lại thấy Bạch Hiên thật sự mệt mỏi, không dám kháng cự quá rõ ràng, sợ anh trai buồn, liền tìm lấy cái cớ mà nói:

“Anh hai, anh...anh buông em ra đã. Đi lên giường nằm một lát, em chuẩn bị nước cho anh tắm”.

“Được”.

Bạch Hiên khẽ buông, ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng tắm.

Những việc như thế này, thật ra Bạch Vi trước đây cũng thường xuyên thay hắn làm, hắn thường xuyên tắm ca suốt đêm, đến tận sáng sớm mới trở về.

Sau đó, em gái ngoan liền sẽ giục hắn đi nghỉ ngơi, xoay người đi chuẩn bị nước ấm cho hắn.

Chỉ là rốt cuộc anh em với nhau có khác, Bạch Vi lúc trước, sau khi đã vắn đầy một bồn nước ấm, liền sẽ ra ngoài làm việc của mình, không hề quản Bạch Hiên, để hắn một mình xử lí.

Ngồi ở thành bồn, Bạch Vi nhìn màu trắng thanh khiết của bồn tắm, nước cũng đã đổ đầy một nửa. Cô lại ngậy người, nghĩ về mối quan hệ giữa mình và anh trai.

Chương 18: Hình thức ở chung.

Bạch Vi ý thức được, giống như những việc cô đang làm bây giờ, không có gì khác so với trước kia...

Lúc xưa chỉ đơn thuần xem anh hai là anh hai, cho nên khi làm những việc này cảm thấy thật tự nhiên, không hề có vướng bận hay suy nghĩ gì nhiều. Nhưng hiện tại lại ý thức được, anh trai cũng là một người đàn ông, và hẳn cũng có dục vọng.

Không biết như thế nào, những việc này xảy ra khiến cho Bạch Vi có chút tâm hoảng ý loạn.

Lại ngẩn người suy tư, qua đi chốc lát, vốn Bạch Hiên nên nằm trên giường nghỉ ngơi, lại chính mình mở cửa tiến vào, trong tay cầm theo túi đồ đựng vật dụng cá nhân, đưa cho Bạch Vi.

“Buổi sáng thuận đường về Bạch gia, anh đem mấy thứ đồ lặt vặt trong nhà tắm cầm lại đây”.

Bạch Vi nhận lấy, đứng dậy đem túi mở ra, lấy ra bàn chải cùng kem đánh răng của hắn, đặt bên cạnh bàn chải đánh răng của mình, rũ đôi mi cong vút, nhìn thoáng qua mà nói:

“Kem đánh răng của anh cũng sắp dùng hết rồi, mình mua tuýp mới đi”.

“Được”.

Bạch Hiên đứng bên cạnh bồn tắm, bắt đầu làm trò trước mặt Bạch Vi, cởi chiếc sơ mi trắng tinh tươm trên người, hơi lười biếng mà nói:

“Hôm nay không có việc gì nhiều, anh nghỉ ngơi một lát, buổi chiều dẫn em đi”.

Bạch Vi nghiêng người, cầm lấy áo sơ mi Bạch Hiên vừa cởi, không nói gì liền xoay người bước ra khỏi cửa phòng tắm.

Người giúp việc mới đến thấy Bạch Vi cầm áo sơ mi của Bạch Hiên từ phòng ngủ bước ra, liền nhanh chóng duỗi tay tới đón lấy, nói:

“Phu nhân, để tôi đem đi giặt”.

Bạch Vi vì cách xưng hô mới mẻ này mà sửng sốt một chút, cô đờ người nhìn dì này một lúc lâu, mới sực nhớ tới thân phận hiện tại, liền đem áo sơ mi trong tay đưa qua, dặn dò một chút:

“Phần cổ áo dì giặt bằng tay nhé”.

Dì giúp việc đáp lời, cầm áo sơ mi đi xuống lầu.

Tiếp theo, kỳ thật cùng lối sinh hoạt lúc xưa của Bạch Hiên và Bạch Vi, không có gì khác biệt cho lắm.

Bạch Hiên tắm rửa sạch sẽ liền nằm xuống giường nghỉ ngơi, chờ đến giữa trưa mới tỉnh giấc, cùng Bạch Vi ăn trưa xong, hai người liền xuất phát đi siêu thị.

Đi mua sắm cũng là việc bọn họ trước kia thường xuyên làm, cô mua những thứ lặt vặt cho cả hai, đôi lúc cũng sẽ lôi hần theo để

mua vài bộ quần áo mới. Toàn bộ hành trình hẳn đều chỉ đi theo sau cô, đẩy giỏ hàng mua sắm, sau đó mang đi tính tiền.

Tất cả điều này, đều làm Bạch Vi cảm thấy khá là tự nhiên, như trước kia giống nhau như đúc, thậm chí, cô cảm thấy càng dễ dàng, thoải mái hơn nhiều.

Khi cô còn là em gái nhỏ của hắn, cũng đã bị Bạch Hiễn dưỡng thành cái dạng này. Cô vẫn luôn không có công việc gì, ngay từ lúc bản thân vẫn chỉ là một đứa con nít ngây ngô, liền bắt đầu vội vội vàng vàng lo liệu cho sinh hoạt của Bạch Hiễn, từ việc nhỏ đến việc lớn.

Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, Bạch Hiễn sinh hoạt chưa bao giờ tiếp thu chiếu cố từ một người nào khác ngoài Bạch Vi, cho nên sau khi Bạch Vi tốt nghiệp đại học, ở nhà mãi liền trở nên nhàn rỗi, vì thế bắt đầu từ trong ra ngoài chăm lo cho Bạch Hiễn.

Muốn tự hỏi chính mình, có kế hoạch như thế nào đối với nhân sinh, cô thực mờ mịt, tiền sao, cô hoàn toàn không thiếu, có nhu cầu gì Bạch Hiễn đều đáp ứng, ngày thường cùng hắn đi ra ngoài, thích món đồ đắt cỡ nào, cũng là một tay Bạch Hiễn trả.

Sau đó nói tới theo đuổi sự nghiệp, thực xin lỗi, thứ Bạch Vi duy nhất nghĩ đến, chính là khi Bạch Hiễn muốn đi công tác, nên chuẩn bị cho hắn cái gì, năm nay nhãn hiệu quần áo nào mới ra, vừa vặn thích hợp mặc ở trên người Bạch Hiễn.

Đây là hình thức ở chung của hai người, cô vẫn không cảm thấy có vấn đề nào, mà Bạch Hiễn cũng không có ý kiến gì bất mãn.

Nhưng người vừa có vấn đề vừa có ý kiến lại là Chu Tử Nhược, thân là hôn thê chính Bạch Hiễn chọn, cô vẫn luôn không thể ngồi yên trước biểu hiện của anh em nhà này.

Nếu là Chu Tử Nhược, chẳng lẽ không có ý kiến gì đối với Bạch Vi

được hay sao?

Chương 19: Bất chợt hôn mê.

Bạch Vi lúc này đây, chợt nhận ra địch ý mà Chu Tử Nhược sinh ra đối với cô là từ đâu mà đến.

Chỉ là một cô em gái nhỏ bé, nhưng lại như một người hôn thê, thậm chí là vợ, có thể can thiệp mọi chuyện của Bạch Hiên, Chu Tử Nhược có thể nào đối với Bạch Vi không có ý kiến?

Nhưng dù là cô ta có ý kiến, thì có ích lợi gì cơ chứ? Bạch Hiên chỉ cho phép một mình em gái chiếu cố, Chu Tử Nhược có quyền nhúng tay vào hay sao?

Bạch Vi đột nhiên có chút lờ mờ nhận ra, quan hệ giữa cô và anh trai, có phải hay không ngay từ lúc bắt đầu, liền có chút khác thường?

Trước kia cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này theo một hướng khác, chỉ cho rằng việc cô cùng anh trai ở chung, cũng là việc mà những cặp anh em khác trên thế giới này đều làm.

Anh trai nhà người khác, không được em gái quan tâm hay chiếu cố nhiều, chỉ là do tình cảm giữa hai người họ không tốt lắm thôi.

Cô chiếu cố sinh hoạt của anh trai, còn hẳn thì hưởng thụ sự săn sóc đó. Nhưng cũng nghiêm khắc quản thúc các mối quan hệ khác của cô, thế giới riêng của hai người không cần bất kỳ kẻ nào chen chân tiến vào, quan hệ giữa anh trai và em gái như thế, có phải hay

không vốn dĩ là không đúng?

Trong siêu thị rộng lớn, Bạch Vi đứng trước một loạt kệ để hàng hóa, nhìn tên dầu gội đầu, thất thần tự hỏi quan hệ rối như cuộn chỉ giữa cô cùng Bạch Hiên.

Bạch Hiên đẩy xe mua sắm đi tới, duỗi tay, sờ lên cái eo nhỏ, sủng nịch hỏi:

“Còn không có chọn được sao? Mỗi lần chọn dầu gội đều có thể dẫn đo nửa ngày”.

“Không có nhãn hiệu lần trước chúng ta dùng...”

Bạch Vi hoàn hồn, bất động thần sắc tùy tay chọn đại hai chai dầu gội bỏ vào giỏ, lập tức xoay người, lại đối diện một đứa nhóc, cầm bong bóng chạy tới, mắt thấy liền phải đụng vào cô.

Bạch Hiên kéo lấy vòng eo tinh xảo, liền giữ chặt cô vào trong lòng ngực.

Nhóc con nghịch ngợm thuận lợi chạy ngang qua, Bạch Vi bị Bạch Hiên ôm chặt trong lòng, cô bất đắc dĩ cất lời:

“Sao ba mẹ lại để đứa bé chạy lung tung thế nhỉ?”

Bạch Hiên không có đáp lời, cúi đầu, hôn trộm một cái lên chóp mũi của Bạch Vi.

Cái hôn bất ngờ này, cứ việc chỉ là chóp mũi chịu trận, đã thành công làm Bạch Vi sửng sốt một chút. Không ngờ giây tiếp theo, Bạch Hiên lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Nụ hôn lướt qua không mang nét dục tình, chỉ mang một chút tò mò, nhẹ nhàng điểm một chút trên môi, sau đó liền nhanh chóng dứt ra.

“Anh hai...Sao anh có thể”.

Bạch Vi mở bừng đôi mắt, nhìn Bạch Hiển gần trong gang tấc, đầu óc lại bắt đầu xáo trộn từng mảng, trong lòng đột nhiên hoảng sợ.

“Đi thôi, đi tính tiền”.

Bạch Hiển sắc mặt như thường mà đứng thẳng, buông lỏng eo Bạch Vi ra, nắm lấy tay cô hướng tới quầy thanh toán.

Liên giống y như trước kia, trừ bỏ việc hấn hôn môi cô.

Không hiểu như thế nào, Bạch Vi bị Bạch Hiển nắm lấy tay, nhìn trái phải, tứ phương tám hướng, luôn có loại cảm giác như là anh hai đã làm chuyện gì đó thực xấu xa với cô. Sau đó xung quanh sẽ có rất nhiều người, dùng những ánh nhìn lạ lùng, khinh thường, châm chọc, trào phúng hướng tới anh em cô.

Nhưng mà, sự thật chứng minh là Bạch Vi lo lắng thừa thãi, bốn phía cũng không có ai cảm thấy hành động vừa rồi của bọn họ, có cái gì phải kinh thế hãi tục.

Tựa hồ Bạch Hiển mới vừa rời hôn phớt lên như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, đối với bọn họ, đã nhìn mãi thành thói quen.

Bạch Vi cúi đầu, duỗi tay vuốt vuốt tóc, đi theo phía sau anh trai, tay còn bị người kia dắt ở trong bàn tay to lớn, lúc hai người xếp hàng tính tiền, Bạch Vi thấp giọng, ở phía sau tám lưng rộng lớn thì thầm:

“Về sau không được như vậy, anh hai”.

Nàng cố ý đem hai chữ “anh hai” nhấn mạnh, dùng để nhắc nhở Bạch Hiển, cũng dùng để nhắc nhở chính mình.

Bạch Hiển quay đầu lại, hướng Bạch Vi cười một chút, trông anh

tuần như vậy, lại có chút láu lỉnh, giống như một cậu nhóc to con.

Chương 20: Cũng chỉ hôn một chút thôi sao?

Bạch Vi đã thật lâu không thấy trên gương mặt anh trai, xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng tự tại. Cô trong tức khắc có chút ngẩn người, không rõ tâm tình của hắn vì sao lại tốt đến vậy?

Trước mặt mọi người hôn cô, liền cảm thấy cao hứng?

Thật cao hứng?

Mũi Bạch Vi có chút cay xè, dường như từ lúc cô bắt đầu có ký ức, anh trai liền chưa bao giờ hưởng thụ được cuộc sống vui tươi nhẹ nhàng như bao thiếu niên khác.

Hắn vẫn luôn tỉ mỉ tính toán, đi được một bước, các bước tiếp theo đều phải được cân nhắc chu toàn, vì cái gì nhất định phải sống mệt mỏi như vậy?

Chính là bởi vì ở nơi đầm rồng hang hổ như Bạch gia đây, đường đường chính chính có thể kế thừa gia nghiệp to lớn của Bạch gia, cũng chỉ có hai anh em Bạch Hiến và Bạch Vi.

Hắn muốn tự bảo vệ chính mình, cũng muốn che chở Bạch Vi, lấy mốc là năm hai mươi tuổi, sẽ cho Bạch Vi cuộc sống sung sướng như trên trời cao.

Cho nên hắn không dành được cho chính mình giây phút nào để thư giãn, hắn có được bao nhiêu thời gian cùng sức lực,

đều dùng ở đám người Bạch gia, cùng đấu trí đấu dũng.

Thậm chí sau khi Bạch Vi lớn lên, cô đều không đếm xuể được trên gương mặt anh tuấn ấy, thấy được bao nhiêu lần nét thống khổ.

Hắn sống nặng nề như vậy, tất cả mọi thứ đều gánh ở trên vai, phải phát đờ thật nặng thật nặng, khiến hắn càng ngày càng trở nên âm trầm. Cũng vì thế mà Bạch Vi càng khó nhìn thấy hắn nhoẻn miệng cười.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Đặc biệt là một nụ cười tự do phóng khoáng như thế, giống như gỡ xuống gông xiềng cùng phòng bị mà hắn ràng buộc quanh thân mình, được phóng thích từ sâu dưới đáy địa ngục.

Ngơ ngác nhìn chằm chằm sống lưng thẳng tắp, Bạch Vi chậm rãi đi theo dòng người xếp hàng phía trước, cô duỗi tay, nhẹ nhàng túm chặt lấy góc áo của hắn.

Nếu việc hôn môi cô, có thể làm hắn có thể vô tư lộ ra một nụ cười tươi đẹp vừa rồi, không chỗ nào gượng ép như vậy, thế thì...

Cô nguyện ý để anh trai hôn.

Hàng người vẫn tiếp tục tiến tới, khu tính tiền ở siêu thị to như vậy, giống như tường luồng nước sông nhỏ, chờ được đổ ra biển.

Rất mau, liền tới lượt bọn họ thanh toán, Bạch Hiền quẹt xong thẻ, hai tay xách theo túi đồ dùng sinh hoạt, mang theo Bạch Vi

lên xe về nhà.

Đến khi bầu trời khoác lên mình tấm lụa đen tuyền, chờ Bạch Vi sắp xếp gọn gàng lại vật dụng đã mua, hấn đều đã tắm rửa xong, nhàn nhã trên giường đọc sách.

Bạch Vi sừng sốt một chút, đứng ở mép giường nhìn trộm Bạch Hiển, trong lòng do dự không biết có nên nói chuyện chia phòng ngủ ra hay không.

“Làm sao vậy? Sao còn chưa đi tắm nữa?”

Bạch Hiển nâng lên mi mắt từ trang sách đang đọc dở, nhìn Bạch Vi, đôi mắt hẹp dài mang một tia ý cười.

Hấn biểu hiện hiển nhiên như thế, Bạch Vi nhút nhát cũng không dám nói gì nữa, chỉ có thể ảo não chậm rì rì xoay người đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, tròng vào người váy ngủ tơ tằm, ngồi ở đầu giường bên kia.

Giây tiếp theo, Bạch Hiển tắt đèn, đem cuốn sách trong tay đặt ở đầu giường, duỗi tay tới ôm lấy Bạch Vi.

“Anh...”

Cô cơ hồ là bị anh trai ôm eo kéo lên giường, còn chưa mở miệng nói được gì, đã bị Bạch Hiển đè ở dưới thân.

Trong bóng đêm, hơi thở nóng rực của hấn bao vây quanh hơi thở của cô, Bạch Vi trong lòng hoảng đến không chịu được. Đột nhiên lần đầu tiên cảm thấy, hóa ra anh trai mình lại nguy hiểm đến thế, cô chỉ vừa mới vững vàng được tâm lý một chút thôi...

Hấn lại đột nhiên tập kích, đối với cô tràn ngập tính xâm chiếm.

“Vi Vi”.

Phòng ngủ tối đen như mực, Bạch Hiền trầm thấp thanh âm vang lên, hấn hỏi:

“Hôm nay anh hai ở siêu thị hôn em, vì sao em lại không tức giận?”

Bạch Vi cả người run rẩy, cắn chặt khớp hàm, run run nói:

“Do, do em quên mất...”

“Vậy anh lại hôn em một chút, em sẽ khó chịu sao?”

Một đôi mắt đen láy, trong bóng đêm nhìn chằm Bạch Vi, từ trên xuống dưới quan sát cô.

“Cũng chỉ hôn một chút thôi ạ?”

Bạch Vi trốn tránh tầm mắt cháy bỏng ấy, cô ở dưới thân hấn vịn vịn, hai tay chống lên lồng ngực rắn chắc. Trong lòng đã hoảng đến mức rối tinh rối mù, lại còn cố gắng mưu toan kiểm soát cục diện hiện tại.

Chương 21: Không muốn.

Nếu như là ban ngày ban mặt ở trong siêu thị, hôn môi như chuồn chuồn lướt, Bạch Vi sẽ nguyện ý.

Nhưng thật hiển nhiên, thời gian địa điểm đã thay đổi, kiểu hôn chuồn chuồn gì đó, giải quyết không được buổi tối hôm nay.

Lý lẽ này, Bạch Vi đại khái cũng tự mình hiểu rõ.

Bạch Hiền từ nhỏ đầu óc nhanh nhạy, nếu hắn đã muốn che dấu tâm tư chính mình, thì bất cứ ai cũng không nhìn ra được, hắn đang suy tính điều gì.

Nhưng hắn nào nghĩ đến việc che giấu đâu?

Hắn cái gì cũng đều không cần phải nói, nhưng đủ để Bạch Vi hiểu được hắn muốn điều gì.

Giống như ngay giây phút này đây.

“Được, liền hôn một chút thôi”.

Thanh âm thập phần trầm thấp từ tính vang lên, Bạch Hiền chậm rãi cúi đầu, bờ môi nóng bỏng rơi xuống, Bạch Vi theo bản năng cuống quýt nghiêng đầu né tránh, môi hắn dừng trên thái dương, cô gắt gao nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm, người Bạch Vi run đến có chút lợi hại, lông mi rũ xuống, khe kẽ rung động, thậm chí muốn anh trai hôn nhanh nhanh một chút, sau đó thả cô ra.

Đôi môi như rục lữa kia lại một đường đi xuống, từng nhịp từng nhịp hôn lên mi mắt cô, tiếp đến khóe mắt, mũi, chóp mũi, sau đó là phần môi mềm mại.

Cô liều mạng né tránh bao nhiêu, hắn lại cố chấp đuổi theo bấy nhiêu.

Quả thực muốn tránh cũng không thể tránh, đôi môi ngọt mềm bị Bạch Hiền bất chấp nhắm nháp.

“Anh hai... Buông ra”.

Bạch Vi hô lên một tiếng, Bạch Hiển thậm chí không buông cô ra, ngược lại tăng thêm vài phần sức lực, ra sức nghiền lấy đôi môi non mềm, đầu lưỡi tham lam tiến vào trong khoang miệng.

“Ô!”

Bị cái lưỡi nóng ẩm của hắn khuấy đảo như thế, Bạch Vi đột nhiên kịch liệt giãy giụa. Không đúng, không đúng, rõ ràng đã nói chỉ có nhẹ nhàng hôn phớt thôi, anh hai không tuân thủ quy củ!

Trong lúc hỗn loạn, thân thể thon thả bị hắn gắt gao ghì chặt, nhúc nhích một tí cũng không được, cái trán còn bị một tay hắn ấn xuống, ngay cả đầu đều không thể động đậy.

Chỉ có thể bị cưỡng ép thừa nhận, thừa nhận.

Hắn không chịu buông tha đôi môi đang run rẩy đáng thương, đè trên thân thể ngọc ngà. Hơi thở dần dần thô nặng, sau đó bắt đầu thở dốc, lưỡi quấn lấy lưỡi, ở trong miệng cô không ngừng hô mưa gọi gió.

Tại một khắc này, Bạch Hiển liền mất đi lý trí cùng nét nho nhã thường ngày, hai tròng mắt đều ánh lên vẻ hung tàn.

Hắn muốn nuốt trọn đầu lưỡi thơm tho của em gái, muốn ăn cô sạch sẽ từ đầu đến chân, muốn đem cô hung hăng xé toạc ra thành bột phấn.

Bạch Vi sợ tới mức không thở được, trong bóng đêm, chỉ chờ Bạch Hiển chậm rãi dứt ra nụ hôn mãnh liệt, cô liền thở hổn hển yếu ớt cầu xin:

“Anh hai, anh không cần như vậy được không? Em... em cảm thấy thật lộn xộn, như vậy là không đúng. Anh... anh đừng làm đau em...”

Cô biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, Bạch Hiển đã biểu hiện rõ ràng

đến như vậy, nhưng điều này là sai trái, cô còn chưa chuẩn bị gì cả, cô cần có thời gian để thích nghi. Hiện giờ có nói như thế nào đi nữa, hẳn đối với cô, vẫn là anh trai ruột thịt.

Bạch Hiên là anh trai cô, là anh trai.

Như dự đoán được cô sẽ giãy giụa, một lần nữa, hắn cúi đầu, càng sâu càng cẩn trọng áp lên môi Bạch Vi, trần trọc trên môi ngọt, bá đạo triền miên.

“Vi Vi, Vi Vi, Vi Vi, cho anh hai hôn, Vi Vi nghe lời, là anh đây, anh hai đây, để anh hai hôn em, âu yếm em...”

Mất đi vẻ tao nhã vốn có ban ngày, Bạch Hiên quả thật có chút tùy ý. Tay hắn lướt trên đường cong cơ thể đang giãy giụa của Bạch Vi, một đường đi xuống, tách đùi cô ra, thân thể chen vào giữa hai chân cô, cách quần lót của hai người, nhẹ nhàng cọ cọ.

Dùng dương vật sưng to của hắn, cọ xát điểm nhạy cảm giữa đôi chân thon dài của cô.

Bạch Vi rút tay ra, đấm đánh Bạch Hiên, môi bị Bạch Hiên khóa chặt, mặt trướng đến đỏ bừng. Bởi vì phát không được tiếng, chỉ có thể dùng yết hầu nức nở biểu đạt sự kháng nghị yếu ớt.

Nhưng cô phát hiện điều này căn bản là vô ích, Bạch Hiên như phát điên, không ngừng dùng thân thể hắn cọ xát hoa huyết đáng thương của cô. Tuy rằng cách mấy lớp quần áo, nhưng Bạch Vi cũng là người, cô không phải không có cảm giác đâu.

Vấn đề là cảm giác này... Còn làm bụng nhỏ đang run rẩy của cô thấy sung sướng.

Phía trên Bạch Hiên, một bên cọ xát Bạch Vi, một bên duỗi tay đi xuống ghé thăm. Bạch Vi lúc ngủ luôn có thói quen mặc váy ngủ, phần dưới cũng chỉ mặc một chiếc quần lót mỏng.

Hôm nay vì linh cảm sẽ ngủ cùng hắn, cô thậm chí đã mặc thêm quần bảo hộ vào!

Mà lúc này, quần lót của Bạch Vi đã ướt đẫm, thậm chí còn thấm ướt cả phần quần bên ngoài.

Bạch Hiên khẽ rời đôi môi hồng nhuận đáng yêu, ngừng lấy bộ vị đang phát trướng khó chịu cọ vào quần lót cô. Hắn cúi đầu, khom người, nhìn Bạch Vi trong bóng đêm bị hắn đè ở dưới thân, bàn tay cách chiếc quần bảo hộ, mơn trớn dâm huyết ướt đẫm.

Sau đó nghiêm túc, hơi hơi thở hỗn hển hỏi:

"Đã ướt đến thế này rồi, em gái, muốn anh hai sao?"

Bạch Vi lấy đôi tay che lại mặt nhỏ, hô hấp dồn dập, xấu hổ không dám nhìn Bạch Hiên, càng không dám trả lời Bạch Hiên.

Người này rốt cuộc sao có thể? Hắn làm sao dám đối với cô làm những chuyện như thế này? Làm sao dám?

Còn dám dùng miệng lưỡi đứng đắn nghiêm túc như vậy, hỏi cô có muốn hắn không??

Hắn gọi cô là em gái, gọi chính mình là anh hai, rõ ràng là đang nhấn mạnh quan hệ của bọn họ. Xưng hô như thế, làm Bạch Vi giờ này lúc này, chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong chuyện.

Người đàn ông này, ngay thời điểm này, rốt cuộc vì cái gì còn cố tính vạch rõ quan hệ anh em?

Đây là loại ham mê biến thái gì??

Thấy Bạch Vi không trả lời, Bạch Hiên liền nhẹ nhàng vuốt ve điềm giữa hai chân cô, cách một tầng quần lót ướt đẫm, cộng thêm một

tàng hơi mỏng quần an toàn, gảy nơi đó một chút, lại hỏi:

“Nổi nóng? Vì cái gì không nói lời nào, Vi Vi, nổi nóng sao? Trả lời anh hai đi”.

Bạch Vi đột nhiên khóc rống lên, buông bàn tay che trên gương mặt, khóc oà như hoa lê dính hạt mưa, liều mạng đánh đấm Bạch Hiển, khóc sướt mướt nói:

“Anh quá mức, anh hai, anh thật là thật quá đáng, anh như thế nào có thể đối với em như vậy, anh... Anh hai!!!”

Ngay tiếng khóc cuối cùng kia, bàn tay Bạch Hiển vừa tiến vào bên trong quần lót, dùng da thịt của hắn dán lên làn da nõn nà của cô, khinh khinh trọng trọng mà sờ nắn hạt đậu nhỏ, cơ hồ biến thành một loại tiếng rên rỉ đứt quãng, cô sợ tới mức ôm cổ Bạch Hiển khóc thành tiếng.

Thật là quá trái với đạo lý, hắn là anh trai cô, là người cô tín nhiệm nhất trên thế gian. Nhưng hắn cứ nhiên lại đem bàn tay xâm lấn vào phía trong quần lót cô, không có chút “anh hai” nào mà xoa vuốt.

Bạch Vi run rẩy, trong tiếng khóc nức nở, bị hắn sờ mà nhẹ nhàng liền cao trào một lần.

Cô kịch liệt lắc đầu, hoảng loạn mà một bên cao trào một bên khóc lớn, cự tuyệt chính mình lẳng lơ như thế, cũng cự tuyệt một Bạch Hiển như vậy.

Hết thảy mọi việc ngày hôm nay đều không phải là sự thật, lúc sáng, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý chuẩn bị, muốn nghiêm túc tự hỏi tương lai tươi đẹp của chính mình cùng anh trai.

Nhưng đến buổi tối, hắn liền trực tiếp đem quá trình nhảy sang bước kế tiếp, gần như không nói đạo lý, tự tiện tiến hành như thế này, Bạch Vi không muốn tiếp thu!

Không muốn!!!

Chương 22: Em thật ích kỷ.

“Được rồi, đừng khóc, là anh hai sai, anh hai không tốt”.

Bạch Hiền rút ra bàn tay lúc này đã dính nhớp nháp dâm dịch, hấn liền dùng chính bàn tay ấy, vỗ về eo thon của Bạch Vi, ôn nhu trấn an cảm xúc đang hoảng loạn tột cùng của cô, cúi đầu ngậm lấy bờ môi ướt át, động tác thật mềm nhẹ.

Sau đó, hấn ôm Bạch Vi, xoay người, làm Bạch Vi ghé vào trên ngực mình, hai tay chui vào từ dưới váy Bạch Vi, luồn vào bên trong, bắt đầu vuốt ve cô.

Ngay từ đầu là sống lưng, sau đó đến hông, đùi.

Hấn tham lam mà vuốt ve, tựa hồ dùng phương thức như vậy, trấn an Bạch Vi đang khóc lóc không ngừng. Cô rất khổ sở, hấn biết, cô căn bản là không có cách nào tiếp thu anh trai đột nhiên lại chuyển biến thành một người đàn ông thế này.

Cũng giống như hấn năm đó, căn bản là không có cách nào tiếp thu, chính mình thế nhưng lại lấy ánh mắt đối đãi một người phụ nữ, dùng nó trên chính em gái ruột thịt của mình.

Nhưng là Bạch Vi cần thiết phải chấp nhận! Hấn yêu cô như vậy, như thế nào có thể chịu cảnh cả đời bị xem là anh trai cơ chứ?

Bạch Vi khóc đến mệt mỏi, ghé vào trên người anh trai, vẫn không nhúc nhích mà tùy ý hấn vuốt ve, sau đó giọng thật run rẩy, hỏi nhỏ:

“Anh hai, anh còn xem anh là anh trai của em sao? Em là em gái anh mà, anh hai...”

“Đã từ rất lâu rồi, anh đã không còn xem em, đơn thuần là em gái nữa”.

Bạch Hiên nằm trên giường, đũng quần ngẩng cao, đặt ở giữa hai chân Bạch Vi, hai mắt hấn nhìn trần nhà, bàn tay to nhẹ nhàng đặt ở quần lót cô, như có như không mà xoa xoa hai cánh mông mềm mại, thành thật trả lời:

“Trước kia anh không muốn cho em biết, chính là sợ em phản ứng như lúc này, không tiếp thu được”.

“Thế hiện tại sao anh lại như thế này!”

Bạch Vi chật vật mà ngồi dậy, liền ngồi trên eo Bạch Hiên, ở dưới mông chính là vật đang cương cứng của anh trai, cô khóc lóc, đấm đánh Bạch Hiên, điên loạn mà la lối:

“Em hiện tại cũng không thể nào tiếp thu được! Anh hai, em không chấp nhận, em cảm thấy... em cảm thấy thật khủng khiếp, anh hai, vì cái gì anh lại cho em biết!? Tình cảm như vậy... tình cảm như vậy, một mình anh chịu không phải tốt hơn sao?”

Đây là địa ngục. Cô phảng phất giống như bị chính anh ruột của mình kéo xuống, anh hai đến tột cùng có biết mình đang nói cái gì hay không??

Hấn nói, hấn từ rất lâu liền không đơn thuần chỉ xem cô là em gái, ý tứ là từ rất lâu rồi, hấn liền sinh ra dục vọng đối với cô?

Loại tình cảm này, quả thực chính là loạn luân! Anh trai vì cái gì lại

muốn cho cô biết những thứ này? Trước kia đều giấu thật tốt, hiện tại lại giấu tiếp không phải càng tốt sao?

Một mình chìm sâu xuống địa ngục, vì cái gì còn muốn kéo cô theo?

“Em có thấy mình ích kỷ không?”

Bạch Hiên ngồi dậy, nâng lên nửa người trên, một bàn tay chống ở phía sau, một bàn tay áp lên cái ót của Bạch Vi, ép cô dịch lại gần hẳn, thấy thật rõ trong bóng đêm, khuôn mặt tuấn tú mang biểu tình rách nát điên cuồng:

“Em nói ra những lời như vậy, đối anh hai có phải hay không quá ích kỷ? Vi Vi, anh vốn dĩ cũng không muốn nói cho em biết, anh đã cùng Chu Tử Nhược đính hôn, anh cũng không muốn cho em biết tâm tư của mình. Nhưng mà em xem, em đối với anh chính là vô khổng bất nhập(*) như vậy, liền đường lui cuối cùng của anh, cũng bị em chặn cứng rồi!”

Hắn nhìn Bạch Vi, thấy cô sửng sốt, hốc mắt Bạch Hiên lúc này thật đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt của cô, lại nói:

“Anh đã không dám mơ tưởng em, anh đã tính toán từ bỏ em, nhưng mà em lại biến thành Chu Tử Nhược, biến thành vị hôn thê của anh hai! Vi Vi, anh cảm thấy đây chính là trời định, em không tiếp thu được, hiện giờ cũng chỉ có thể tiếp thu, không có lựa chọn khác. Cả em và anh, đều không có lựa chọn khác”.

(*) **Vô khổng bất nhập**: Xuất hiện ở mọi nơi, ở đâu cũng có.

Chương 23: Chỉ hôn một chút.

Còn có thể lựa chọn cái gì sao? Chu Tử Nhược vốn dĩ sẽ cùng Bạch Hiên đính hôn, Bạch Vi lại xuyên vào người Chu Tử Nhược, nếu cô đột nhiên đổi ý, không chịu cùng Bạch Hiên đính hôn, bác hai sẽ bỏ qua sao? Người nhà Chu gia sẽ bỏ qua sao?

“Chính là anh đã nói, anh đã nói là em chỉ cần giả vờ làm hôn thê thôi”.

Bạch Vi hiểu rõ đạo lý này, nhưng cô vẫn không thể ngừng khóc, ngồi gục trên người Bạch Hiên, muốn rời khỏi thân thể hắn, không cần dùng cái tư thế xấu hổ này để cùng hắn nói chuyện.

Bạch Hiên lại là không nghĩ như thế, hắn ngồi dậy, ôm lấy cơ thể Bạch Vi, càng gần càng sát hắn một ít. Sau đó đôi tay âu yếm gò má, môi mỏng dừng ở khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, ám ám nói:

“Vi Vi, anh chưa từng có nói qua chúng ta chỉ là giả vờ làm phu thê, Vi Vi, anh hai thích em, yêu em. Duyên trời đã định, Vi Vi chính là vợ của anh, Vi Vi...”

Âm thanh nghẹn ngào, bị Bạch Hiên áp cả vào bờ môi mềm ngọt của Bạch Vi, đầu hắn lúc này như đang trên mây, một bàn tay giữ chặt eo cô, một bàn tay ghì lấy phần gáy nhỏ nhắn, điên cuồng mà hôn, nghiền áp cánh môi đỏ mọng, mút lấy cái lưỡi trơn trượt.

Hắn nói hắn yêu cô, đúng vậy, trong cuộc đời Bạch Vi, cô đã luôn nghe qua anh trai nói yêu cô vô số lần. Nhưng chưa bao giờ, lại khiến Bạch Vi sờn tóc gáy như thế này.

Đây là loại tình cảm như thế nào, đã vượt xa thế giới quan cùng nhân sinh quan của Bạch Vi. Người anh trai mà cô yêu thương, kính trọng nhất, hiện giờ lại ở trước mặt cô xé xuống lột ngoài hoàn mỹ.

Hắn thoạt nhìn thật nguy hiểm, làm người khác sợ hãi, dự vọng cũng là cái dạng này xấu xí, rồi lại không e dè mà công khai hiện ra ở trước mắt cô.

Hắn muốn cô, hắn khiến cô cảm nhận rõ ràng, bởi vì hắn căn bản là không có ý định che giấu nữa. Bạch Hiên chính là muốn cho cô biết, hắn đối với cô có dự niệm mãnh liệt.

Dự vọng tuy rằng xấu xí, lại cuồng nhiệt đến cực đoan, không thể che dấu cũng không thể ngăn trở.

Hắn cần thiết cho cô thấy.

Bạch Vi ở trong gông cùm xiềng xích của hắn, sợ hãi lắc đầu, nước mắt rơi xuống lã chã, toàn thân run rẩy. Buổi tối hôm nay đã phát sinh hết thảy, hoàn toàn đánh mất hình tượng vốn có của Bạch Hiên trong lòng cô.

Cô khóc như tan tác thành những mảnh vỡ nhỏ, bị Bạch Hiên hôn cổ, hắn hôn dọc xuống, thẳng đến dây áo trên đầu vai, một ngụm, cách váy ngủ mỏng, ngậm lấy hạt đậu nhỏ hồng phấn trước ngực.

Bạch Vi hít sâu, bị ép phải ngồi trên người hắn. Nhắm mắt, không nhìn được mà ngửa đầu lên, lại là hai hàng nước mắt khế rơi xuống.

Thật xấu hổ, thật quá xấu hổ, cô bị anh trai mình cắn đầu vú, nhưng lại vẫn muốn ưỡn ngực hướng tới đưa một ít vào miệng hắn.

Lý trí kháng cự cùng hắn làm những chuyện thân mật như thế, nhưng thân thể lại không nghe theo, làm cô trở nên hư hỏng, thậm chí còn cảm thấy một tia tê dại phóng dăng.

“Anh hai, anh thả em ra, thả em ra có được không? Chúng ta không cần như vậy, em, em căn bản là không tiếp nhận được”.

Cô vừa khóc vừa lắc đầu nguầy nguậy, cổ ngẩng lên, nước mắt liền theo gương mặt rơi xuống, bụng nhỏ truyền đến run rẩy cùng trống vắng, làm cô cảm thấy thẹn. Anh trai còn cắn một bên vú, lúc này tay hắn đã tham lam niết lấy bầu ngực trắng nõn bên kia.

Cô vẫn còn duy trì tư thế ngồi trên eo hắn, quần lót trào ra dâm thủy, đem quần ngủ của hắn đều phải làm ướt.

“Vi Vi, là em không buông tha anh, vẫn luôn là em”.

Bạch Hiên vừa dứt lời, lại cởi dây áo ngủ bên kia của cô, lộ ra một cặp bông đào, hắn há mồm, mút một bên đầu vú, một bên cầm ở trong tay xoa nắn thưởng thức, lại đem mặt vùi vào giữa ngực cô, thở dài:

“Ngoan, Vi Vi không khóc, ngày mai buổi sáng tỉnh lại, giọng em đều sẽ trở nên khàn mất. Anh hôm nay không làm gì em, chỉ hôn một chút như vậy, có được không?”

Chương 24: Nụ hôn buổi sáng.

“Em, em, em còn phải cảm ơn anh sao? Cảm ơn anh muốn mấy ngày lại muốn em?”

Bạch Vi tức muốn chết, cô khóc đến mức thở hổn hển, tùy ý để Bạch Hiên chộp lấy trong tay, nhắm nháp thưởng thức cặp nhũ trắng nõn, đầu vẫn ngửa lên, cảm giác được bờ môi ấm áp của hắn, từ bên đầu vú này, lưu luyến đến bên kia.

Bên ngoài cánh mông mềm mịn, cơn thịch của hắn liền hưng phấn

nhảy lên, phảng phất như đang kêu gào, muốn thọc vào bên trong.

Nói chỉ hôn một chút, nhưng mà hắn đang hôn ở nơi nào? Hắn đang mượn trớn vú cô! Có nơi nào chỉ là hôn hít một chút, này, rõ ràng đều đã làm nhiều như vậy.

Bạch Vi cả người run run khóc ròng:

“Còn nói sẽ không làm gì, anh là đang như thế nào? Anh hai, anh hai! Anh làm cái thứ kia đi chỗ khác đi! Em không tin anh nữa, anh hai!!!”

“Anh có thể kiềm chế sao?”

Bạch Hiên cau mày, xoay người đỡ đầu Bạch Vi đặt về gối, thay cô kéo dây váy ngủ lên, rời đi thân thể của cô mà nằm ở bên cạnh.

Hai người đều từng ngậm từng ngậm thở dốc, Bạch Vi là do sợ hãi vừa qua đi có chút bất bình, còn Bạch Hiên bức bối do dục cầu bất mãn, muốn mà không được.

Bạch Vi còn khóc, khóc đến mức Bạch Hiên trong lòng rối loạn lung tung.

Hắn nghiêng người, ôm lấy Bạch Vi, thở dài:

“Ngủ đi, Vi Vi, anh hai cái gì đều không làm, ngủ đi”.

“Em chán ghét anh, anh hai thật là quá đáng ghét, xấu xa”.

Bạch Vi khóc lóc, phỉ nhổ chính mình, thuận theo òa khóc trong lòng ngực hắn.

Thật sự, tại đây là thời điểm Bạch Vi thật sự thực khinh bỉ chính mình, kêu không muốn không muốn chính là cô, rồi lại tham luyến cái ôm ấm áp của hắn. Được hắn ôm, liền cảm giác chính mình bao

nhiều khổ sở đều có thể tan biến.

Cô quả thực không thể lý giải chính mình, vì cái gì có thể chia ra hai cảm xúc đối lập nhau như vậy?

Cô thật sự không hiểu nổi bản thân, vì cái gì mà lý trí luôn kháng cự những cử chỉ thân mật của hắn, rồi đến khi thân thể bị hắn vuốt ve lại sinh ra khoái cảm.

Con người thật đúng là một loại sinh vật phức tạp, Bạch Vi mê mang suy nghĩ.

Ở trong lòng ngực ấm nóng của hắn, cùng với giọng nói ôn nhu trấn an, Bạch Vi khóc hoài khóc mãi, chung quy vẫn là không thắng nổi cơn buồn ngủ, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau, cô rời giường với đôi mắt sưng húp, Bạch Hiên vừa mới bước ra từ phòng tắm, hắn vừa đi vừa chỉnh cà vạt. Thấy Bạch Vi đã tỉnh, liền tiến đến, ngồi xuống mép giường bên cạnh, dùng một đôi mắt sâu lắng, không nói một lời nhìn nàng.

Váy ngủ tơ tằm mỏng manh, lộ ra mảng lớn da thịt ngay bầu ngực trắng nõn, lúc này tất cả đều bị lấp kín bởi dấu hôn hồng hồng tím tím, hơn nữa đôi mắt đỏ hoe đáng thương kia, lại uỷ khuất lại giống như bị làm nhục.

Bạch Hiên nhắm mắt, thao(*), Bạch Vi ở chính cái dạng này, cũng đều làm hắn dễ dàng tự mình tưởng tượng.

Bàn tay đang thắt nút cà vạt, lại đột nhiên bị Bạch Vi ngồi dậy mà đẩy ra.

Cô chung quy vẫn là đánh không lại thói quen được đương thành từ ngàn ấy năm, nhìn Bạch Hiên đem cà vạt xử lý có chút rời rạc, liền trực tiếp tự mình giúp hắn.

Bạch Hiên mở mắt, nhìn hốc mắt ửng đỏ của cô, thay hắn thắt cà

vạt chần chu, sau đó cô rời giường, xoay người vào phòng giữ quần áo, tìm cho hắn một bộ trang phục thích hợp.

“Buổi tối đi xem phim, được không?”

Bạch Hiên nhận lấy tây trang, khoác lên người, thử đánh vỡ sự im lặng của cô.

Cô cúi đầu, không nghĩ tới việc đáp ứng hắn.

Bạch Hiên liền vòng tay ôm eo Bạch Vi, cúi đầu hôn lên đôi môi sưng đỏ kia.

“Ngoan”.

Bạch Vi trốn tránh Bạch Hiên, đồng ý với hắn một tiếng, nhẹ nhàng nhú mày nói:

“Đi làm đi, mới sáng sớm...” Đùng ập ập ôm ôm, lôi lôi kéo kéo.

“Hôn anh một cái”. Bạch Hiên đuổi theo cô, có một loại “không cho không đi” ý vị, “Anh hai muốn được hôn nụ hôn buổi sáng, Vi Vi”.

(*) **Thao**: Là câu chửi tục.

Chương 25: Cô nên làm cái gì bây giờ.

Thật sự chỉ hôn một chút sao?

Bạch Vi hốc mắt đỏ hoe, ngồi yên bất động, tùy ý để hân hôn lên môi cô, quyết định tin tưởng hân lần cuối cùng.

Tin hân cái quỷ gì! Hân quyết đoán cạy khớp hàm cô ra, lưỡi trơn trượt tiến quân thần tốc, dây dưa cùng lưỡi cô không rời. Kiên quyết đem một cái nụ hôn buổi sáng, biến thành một cỗ dục niệm tràn đầy ái muội.

Em gái hân nhẹ nhàng giã giũa, chau mày tới chau mày lui, Bạch Hiền liền một bước cũng không nhường, tiến về phía trước.

Hân là người kinh doanh, từ nhỏ luôn tiếp cận với không biết bao nhiêu thủ đoạn quỷ quái, sao không nhận ra Bạch Vi muốn làm gì?

Cô muốn lui, hân đương nhiên muốn tiến, cô muốn trốn, hân khẳng định muốn tấn công.

Hân muốn quân lính của cô tan rã, tránh cũng không thể tránh, cuối cùng đem cô để ở phòng giữ quần áo, trần trọc triền miên, hoặc là lướt qua liền ngừng, hoặc là liều chết điên cuồng chiếm lấy. Đem Bạch Vi còn đang kháng cự, chậm rãi nhắm mắt hôn.

Cô trầm nghĩ, cô rất sợ loại người bất chấp cả cảm giác.

Cô chống cự không được, vì thế cũng liền dứt khoát không thềm chống cự nữa. Dù gì hai người tối hôm qua đều làm một chuyện lớn mật hơn, so với một cái hôn này. Buổi sáng hôn một cái, có nhằm nhò gì đâu?

Tư tưởng cô có chút sa ngã, cứ như vậy đi, còn có thể như thế nào? Trừ việc ở bên cạnh anh trai, vô luận cô trọng sinh hay không trọng sinh, kỳ thật cũng đều chưa từng có ý tưởng, muốn rời bỏ hân.

Cho nên, cứ như vậy đi.

Bạch Hiền nhận thấy được Bạch Vi thuận theo, cong môi, buông ra bờ môi mịn hoặc. Hít thật sâu, đem cô kéo vào trong lòng ngực, hung hăng xoa xoa thân thể mềm mại, thấp giọng nói:

“Anh hai sắp trễ rồi, buổi tối sẽ dắt em đi xem phim”.

Bạch Vi lại lên tiếng, tiến hẳn đi làm, lúc này mới suy sụp chạy ào về giường, một mặt ghét bỏ chính mình, một mặt lại muốn thử tiếp nhận mối quan hệ mới mẻ giữa hai người.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy, Ông Trời ơi, thật là quá trái đạo đức.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Trời chuyển tối, Bạch Hiền quả nhiên tới đón Bạch Vi như đã hứa, hai người lái xe đi tới rạp phim.

Cô diện trên mình một chiếc váy trắng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác vải bông màu cà phê, trên đầu mang mũ đánh cá màu lam. Đứng ở trước poster phim, nghiêm túc nhìn tóm tắt.

Một lát sau, sau lưng liền cảm giác được một khối cơ ngực rộng lớn dán lên, Bạch Vi không cần quay đầu lại, cũng thừa biết Bạch Hiền đậu xe xong, ra tới.

“Chọn xong phim chưa?”

Hắn từ Bạch Vi sau lưng, ôm eo cô, hơi hơi cong lưng, gương mặt dán lên phần má non mềm của cô, chỉ vào poster phía trên.

“Cái này?”

“Đúng vậy”.

Bạch Vi gật đầu, mắt tự nhiên mà vắn vẹo, nói khẽ:

“Anh hai, ở đây đông người”.

“Không cần sợ, chúng ta hiện tại là một đôi, hành động thế này không có gì lạ”.

Bạch Hiền có chút hưng phấn, ôm Bạch Vi đi xếp hàng mua vé, quả thực giống như một đôi uyên ương mặn nồng, đi từ quầy vé đến rạp, liền vẫn không buông Bạch Vi.

Vào rạp chiếu phim, Bạch Vi cứ nghĩ sẽ yên ổn xem phim, nhưng là tay vẫn bị Bạch Hiền bắt lấy, từ đầu đến cuối liền không buông ra.

Bạch Hiền dừng lại ở đấy, cũng không làm gì khác, rút cuộc bọn họ thật sự đến xem phim, Bạch Hiền cũng là một người đàng hoàng, sẽ không ở rạp chiếu phim, cùng Bạch Vi phát sinh chuyện xấu hổ.

Chờ lúc ra khỏi rạp, hắn liền thực tự nhiên đem tay đặt ở Bạch Vi trên eo, nhẹ nhàng nhéo hông cô, cùng nhau khẽ trò chuyện về nội dung phim.

Bạch Vi không thể nào tập trung, một mặt cùng hắn thảo luận nội dung phim, một mặt bị bàn tay ấm áp ấy đặt lên eo, phân tán sự chú ý.

Chương 26: Vô không bắt nhập.

Thật ra trước kia, Bạch Vi cũng thường xuyên cùng anh trai đi xem phim, cô sẽ là người chọn phim, hắt đi đậu xe, sau đó hai người cùng xem, ăn bắp rang, thảo luận nội dung tình tiết.

Những việc này, trước kia là chuyện thường tình của cô cùng anh trai.

Chỉ là, lúc này cùng trước kia giống nhau, nhưng lại không đơn giản như vậy.

Giống như hiện tại, anh trai sẽ ôm cô xếp hàng, sẽ ở trong rạp chiếu phim tối đen, từ đầu đến cuối nắm chặt tay cô, sẽ ở những lúc hai người sánh vai, giống như người yêu, đem cánh tay rắn chắc vòng sang ôm eo cô.

Bạch Vi không phải không thích cùng anh trai đi xem phim, cô để ý hiện giờ cùng hắt tương tác, thân cận, hai người họ chẳng khác gì một cặp tình nhân.

Nội tâm của cô lại nổi lên một cảm giác muốn chống cự cùng trốn tránh.

Cô bắt đầu phát hiện, anh trai của mình là một người đàn ông thành thực, sự thật này tồn tại trong sinh hoạt của cô, quả thực là vô khổng bất nhập(*), mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở cô, làm cô có loại cảm giác không thờ nổi.

Đột nhiên, thân mình bị anh trai kéo qua, ở đường cái đầy rẫy người qua lại, hắt cúi đầu, hai tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, hôn nhanh một cái.

Bạch Vi ngửa đầu, trên môi vẫn còn vương lại độ ấm của anh

trai, mặt đỏ bừng nỉ non:

“Anh hai, đừng”.

“Đừng cái gì?”

Bạch Hiền cười, đem hai tay khoanh chặt lại, sau đó ra hiệu cho Bạch Vi nhìn về hướng bên kia.

Cô quay đầu, thấy được một màn ảnh lớn ở đối diện, hình ảnh cô cùng anh trai đang ôm nhau, xuất hiện bên trong đó, đúng là bộ dáng của hai người bây giờ.

Đây là một chiếc màn hình phục vụ người qua đường, rất lớn rất lớn, cách chỗ Bạch Vi cùng Bạch Hiền đứng không xa lắm ở phía trước.

Vô luận tại chỗ này Bạch Vi cùng Bạch Hiền làm cái gì, màn hình kia sẽ phóng to rõ từng động tác gấp nhiều lần, triển lãm cho toàn bộ người ở quảng trường đều thấy.

“Anh, anh hai, đi thôi!”

Bạch Vi không biết vì cái gì có chút hoảng loạn, cô vốn cùng anh trai làm những chuyện trái đạo đức, hành vi xấu hổ như vậy, như thế nào có thể phóng to cho người ta xem?

“Có cái gì phải thẹn đâu?”

Bạch Hiền vẫn bất động, dứt khoát khom lưng, đem Bạch Vi lúc này còn đang nóng lòng muốn rời đi, chặn ngang bé lên, sau đó tại chỗ xoay người nhiều vòng, tựa do tựa tại hưởng thụ cảm giác ôm em gái ngọt mềm.

Cười đến vô cùng vui vẻ.

Bạch Vi đầu vầng mắt hoa mà nhìn đến trên màn hình siêu lớn, nữ nhân đỏ mặt dịu dàng, bị nam nhân ôm chặt, xoay tròn tại chỗ. Tuấn nam mỹ nữ cho dù là đi đến đâu, làm cái gì, đều phá lệ nhiều người chú ý, hưởng chi là được chiếu lên cả màn ảnh lớn như vậy.

Người xem dù cách màn hình, tựa hồ cũng cảm nhận được một cỗ hơi thở lạnh mạn.

“Không cần ở chỗ này! Anh hai, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta đó”.

Bạch Vi không dám ngẩng đầu lên nữa, đôi tay ôm lấy cổ anh trai, mặt đỏ bừng, vùi vào trong lồng ngực rắn chắc. Cô thật sự cảm thấy rất mắc cỡ, anh trai vì cái gì có thể khiến cho nhiều người xem đến vậy, thậm chí còn cười trông rất sung sướng?

Hắn đều không cảm thấy gánh nặng tâm lý sao?

“Được, mình về thôi”.

Bạch Hiền cuối cùng cũng buông Bạch Vi xuống, những vẫn như cũ mà ôm chặt lấy eo cô, cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Anh hai muốn...”

“Anh nói gì cơ?”

Bạch Vi ngẩng đầu từ cái ôm ấm áp, thanh âm xung quanh quá ồn ào, cô nghe không rõ.

“... Muốn thao em”.

“Anh hai!!!” Bạch Vi gấp đến mức dậm chân, “Em là Vi Vi, là em gái ruột của anh!”

“Nếu không phải là em, anh còn chẳng muốn động đâu”.

Bạch Hiên cong lên khoe môi, trên khuôn mặt tuấn dật tràn ngập sủng nịch, ánh mắt hấn nhìn Bạch Vi, nóng rực cả nhân tâm.

(*) Vô khổng bắt nhập: bị một thứ gì đó chiếm cứ, ở đâu cũng có.

Chương 27: Em xem chính mình còn nhỏ sao?

Ở trong lòng anh trai, Bạch Vi buồn bực duỗi tay đẩy hấn một chút, cũng tốn công vô ích, hấn ôm cô, cố ý lui về phía sau hai bước.

Mọi người đều thấy rõ trên màn hình lớn, người đàn ông đẹp đến ăn đứt những người mẫu nam hiện tại, ôm lấy cô gái nhỏ xinh xắn, hai chân cách mặt đất, cơ thể hai người chặt chẽ tương dán, thoạt nhìn thập phần ân ân ái ái.

Sau đó cứ như vậy, dần dần lùi khỏi màn hình.

Lúc này, cảm xúc của Bạch Vi có chút tê cứng. Cô có lẽ, biết rằng về nhà sẽ đối mặt chuyện gì, nên cô thật sự không muốn về lắm.

Bất chấp tất cả là một chuyện, nhưng... làm Bạch Vi hoàn toàn tiếp thu cùng anh trai làm những việc như thế, cô vẫn là theo

thói quen mà kháng cự.

Trong nhận thức của cô, anh trai vẫn luôn là nho nhã lễ độ, cứ việc lại là tức giận bạo nộ, đều sẽ không ăn nói tục tằn, hấn sẽ không bao giờ đánh cô, hấn đối đãi cô như trân bảo, nâng niu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ nở nặng lời.

Chính là vào lúc này, hấn thề nhưng ở bên tai cô không có kị điều gì, thậm chí gần như là sung sướng mà nói, muốn... “cái kia” của cô, chỉ nghĩ “cái kia” của cô.

Chưa tính đến văn minh lễ phép, “vỏ ngoài” hoàn mỹ của hấn để nơi nào rồi? Hấn trước kia dạy bảo cô lễ quy phép tắc này nọ, đều là gian dối sao?

Lúc ấy, Bạch Vi còn nhớ rõ, Bạch gia thuê một người hầu, nói chuyện thực thô thiển, động một chút liền chống eo, bày ra tư thái người đàn bà thích chửi đổng cả lên, lúc mắng chửi người khác, nước bọt còn bay tứ tung.

Bạch Vi không nhớ lắm lúc đó cô bao nhiêu tuổi, chỉ nhớ nhất cô học lỏm được vài lời không hay, bị anh trai nghe thấy, ngày hôm sau liền tìm có đuổi thẳng cổ người hầu kia, còn cấm cửa cô vài ngày,

Hấn không cho phép cô học mấy câu nói tục tĩu, mời tới gia sư chuyên dạy lễ nghi, đem cô trở thành một khối ngọc độc nhất vô nhị mà gọt giũa.

Tất cả những gì cô có, đều được hấn lựa chọn tốt nhất mà cung cấp, hấn cho cô sống dưới ánh mặt trời, sống trong một “thế giới” hào nhoáng, tốt đẹp, tràn ngập thiện ý.

Cô cũng không phụ kỳ vọng của hấn, chân chính trưởng thành thành một cô gái thiện lương tràn đầy sự tốt đẹp, ở “thế giới” của cô, anh trai hấn là loại người giống như mình vậy.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Liên tính là hai người nằm chung một giường, anh trai vẫn là loại người, dù có như thế nào đi nữa, đều có thể không chút dao động, thậm chí hô hấp vẫn đều đều không lỡ một nhịp.

Mấy thứ bậy bạ gì đó, đều là làm người cảm thấy thẹn, thậm chí là xấu xí, những cô gái ngoan ngoãn không nên đem tinh lực cùng thời gian đặt ở việc theo đuổi tình dục, liên tính là có một chút ý tưởng thôi, đều bị xem là tội ác.

Nhưng mà sự việc xảy ra mấy ngày nay, làm cho tam quan cùng thế giới quan của Bạch Vi, tất cả đều sụp đổ. Nghe được anh trai bảo muốn thao cô, chỉ nghĩ đến việc thao cô, Bạch Vi tại một khắc này, đã hoàn toàn không quen biết hắn.

Vì thế suốt đường đi, cô đều không vận vẹo thì khó chịu ra mặt, thực không nghĩ phối hợp cùng anh trai, cũng không muốn cho anh trai ôm eo cô, càng không nghĩ theo anh trai cùng nhau về nhà. Hắn không phải là anh trai mà cô quen biết, cho nên Bạch Vi không muốn nghe lời hắn.

Cô muốn phản kháng, có hấp hối cũng phải giãy giụa, dù sao chính là không cần về nhà nhanh đến thế.

Bạch Hiền chỉ có thể lôi kéo cổ tay trắng nõn, hướng bãi đỗ xe ngầm mà đi, cô chống cự không chịu theo hắn, hắn liền xoay người, một bàn tay khác đang rảnh rỗi, liền ôm lấy eo cô, một bên kéo một bên đẩy.

Cô dứt khoát trực tiếp ngồi xổm xuống đất, nâng tay lên, đẩy chân anh trai:

“Anh đi đi, tự anh lái xe trở về, lát nữa em gọi xe về sau”.

“Em xem chính mình còn nhỏ à?”

Bạch Hiền vừa tức, vừa cảm thấy buồn cười nhìn Bạch Vi ngồi lì trên mặt đất không chịu đi, dứt khoát buông ra cổ tay cô, ngồi dậy, giơ tay xem đồng hồ:

“Hiện tại bắt đầu tính giờ, hơn ba phút nữa em còn không đứng dậy, anh hai sẽ thật sự nổi nóng”.

“A! Anh đây là đang bắt nạt em!”

Bạch Vi hét lên một tiếng, lôi kéo ống quần Bạch Hiền, cô trước kia rất sợ Bạch Hiền giờ trò tính thời gian này, bởi vì lúc anh trai nóng giận, thật sự rất rất rất khủng khiếp.

Chương 28: Hấn uy hiếp cô.

Bạch Hiền tuy rằng sẽ không đánh, cũng sẽ không mắng cô, thậm chí từ lúc Bạch Vi mới mười ba tuổi, bị hấn nhốt vào phòng chứa quần áo xong, hấn không còn quát lớn vào mặt cô một câu nào nữa.

Nhưng hấn lại sẽ dùng một đôi mắt kia, nhìn cô đến sờn hết vai gáy. Cứ như vậy gắt gao dùng ánh mắt khóa chặt cô, làm cô từ đáy lòng dấy lên một cỗ sợ hãi không tả thành lời.

Sau đó, nếu cô vẫn còn quậy phá, hấn liền sẽ đem cô nhấc lên, nhốt vào phòng, không quan tâm cô có van xin hấn thế nào,

hắn sẽ không đem cô thả ra.

“Bây giờ có đứng lên không?”

Bạch Hiền từ trên cao nhìn xuống Bạch Vi, sự nghiêm túc chậm rãi hiện trên gương mặt anh tuấn ấy. Thời điểm này, hắn lại như một người anh gương mẫu dạy dỗ đưa em ngỗ nghịch của mình.

Không thể không nói, Bạch Vi cứng họng.

Cô tức giận đứng dậy, tự mình ra xe trước.

Sau đó đứng trước cửa ghé phụ, ôm hai tay, lạnh lùng nhìn Bạch Hiền.

“Tích”.

Bạch Hiền ấn nhanh điều khiển xe, nhìn Bạch Vi mở ra cửa xe, bước vào ngồi lên ghế, sau đó đóng sầm lại.

Em gái hắn đang rất tức giận, bị buộc đến mất hứng, muốn tạo phản, rồi lại không dám trắng trợn táo bạo mà phản kháng hắn.

Xem những phản ứng trẻ con kia khiến hắn buồn cười.

Hắn lắc đầu, rất là đau lòng tiến về phía trước, mở ra cửa xe ở ghé phụ, khom lưng giúp Bạch Vi thắt dây an toàn, rũ mắt ôn nhu nói:

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần, lên xe điều thứ nhất phải làm là thắt đai an toàn vào”.

Nếu có thể, hắn cũng không nghĩ mình bức cô đến như vậy, hắn muốn dưới sự che chở của mình, cô vĩnh viễn đều là một cô gái đơn thuần tốt đẹp.

Trên đời này có mấy đôi anh em có thể hoàn toàn tiếp thu được loạn luân? Nếu không phải bởi vì Bạch Vi cùng hấn không còn quan hệ huyết thống, Bạch Hiễn căn bản là cũng không muốn cùng Bạch Vi đi đến bước này.

Càng sẽ không nhẫn tâm đem em gái mà hấn yêu thương bảo bọc trong tay, bức đến thế kia.

“Anh một chút cũng đều không thương em, còn quần em cài dây hay không cài hay sao?”

Bạch Vi ngồi trên ghế phụ, nhìn Bạch Hiễn gằn trong gang tấc, nhịn không được hóc mắt đều đỏ ửng.

Bạch Hiễn nghiêng đầu lại dây, khuôn mặt anh tuấn xuất hiện một tia đau lòng, lại vẫn tâm tình cứng rắn mà hỏi:

“Anh như thế nào mà không thương em? Trên thực tế là em vô duyên vô cớ giận anh đấy chứ”.

“Em có chỗ nào vô duyên vô cớ chứ, anh hai, anh căn bản là không có suy xét đến tâm tình của em, liền nói như vậy, anh trước nay đều không nghĩ tới việc em có muốn hay không. Nay không phải là những gì anh nên nói với em gái anh, còn cả đêm qua nữa, anh...”

Bạch Vi mặt đột nhiên đỏ, một đôi mắt như làn thu thủy ánh hồng lên, lên án nhìn Bạch Hiễn, hấn còn nói cô vô duyên vô cớ? Vừa rồi là ai ở bên tai cô, nói muốn làm “cái kia”?

Ngày hôm qua lại là ai, đưa tay vào quần lót cô, còn dùng miệng cắn ngực cô?

Liền bởi vì điều này, Bạch Vi không biết đến một ngày nào đó, cô rốt cuộc nhịn không được muốn bạo phát.

“Anh vừa mới nói cái gì?”

Bạch Hiền dứt khoát không lùi ra, vẫn ở tư thế khom lưng, đôi tay chống lên trên lưng ghế phụ, nhìn cô trong bộ dạng rối rắm, trong lòng đau đến tột đỉnh.

Hắn thật sự xấu xa, là thật sự xấu xa.

Nhưng mà, đã bức người đến tình cảnh này rồi, hiện tại không thể thu tay lại, vì thế hắn nhượng mảy, nhìn môi Bạch Vi, trầm giọng hỏi:

“Anh nói là, muốn anh thao em?”

“A, anh còn nói!”

Bạch Vi duỗi tay, một phen bưng kín miệng, đá nhẹ chân hắn, sợ người khác nghe thấy.

“Anh không được nói, về sau cũng không được nói như thế”.

Bị em gái nhỏ che miệng, đôi mắt híp lại, tức khắc nhiễm một chút ý cười, kéo tay Bạch Vi xuống, hỏi:

"Liền vì cái này? Vi Vi, anh cho rằng chúng ta đã nhận thức được vấn đề, không phải em đã sớm biết anh cũng có dự vọng hay sao? Cho nên vì cái gì không cho anh hai nói? Em nói anh không suy nghĩ gì cho em? Vậy em có bao giờ nghĩ cho cảm xúc của anh? Em cho rằng bị cấm dục là vui vẻ là thoải mái sao?"

Hắn bóp cằm cô, thấy cô lập tức liền rơi nước mắt, dứt khoát nghiêng qua một chút, ngậm lấy môi cô, trần trọc chà đạp, môi răng nghiền áp nhau, sau đó đem bờ môi nóng bỏng, còn dính nước bọt của hắn và Bạch Vi, dịch đến bên tai cô, thấp giọng

nói:

“Từ lúc nào gan lại lớn như vậy? Về sau lại vì cái này mà tức giận lung tung, anh liền không chỉ nói, mà còn cùng em biến nó thành sự thật, có tin không?”

Sau đó khuôn mặt hắt rút đi ý cười, dùng một đôi mắt làm Bạch Vi quen thuộc, tràn ngập uy hiếp nhìn cô, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa xoa môi dưới mềm mại còn ướt át trước mặt, ôn nhu nói:

“Ngoan, không được lại giận dỗi, Vi Vi của chúng ta nghe lời nhất, có đúng không này?”

Hắn đang uy hiếp cô!

Bạch Vi buồn bực rĩ mắt, “Ừm” một tiếng, cô biết hắn không đùa, chính là cô không dám phản kháng, cô đã quen bị hắn khống chế, cũng đã quen thuận theo tính tình của hắn.

Đem hắn chọc giận, hắn thật sự sẽ làm thật.

Cho nên, Bạch Vi hấp hổi giã dựa mà khịt mũi, liền cứ ở dưới trần áp không chút thương hại của anh trai, chịu trận.

Chương 29: Chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.

Trong tình huống bình thường, hơi giận dỗi một chút cũng không sao, nhưng thật sự muốn xé to chuyện, khiến Bạch Hiển

nóng giận, cô liền cửa đều ra không được.

Nhưng đây vẫn là khi Bạch Hiên xem cô là em gái ruột, đổi thành hiện tại thử xem?

Nghĩ đến có khả năng Bạch Hiên bây giờ sẽ nổi trận lôi đình, Bạch Vi cả người đều run cầm cập.

Còn nói... muốn “ngủ” cùng cô, là thật sự “ngủ” cô, liền không thể rủ lòng thương xót một chút hay sao?

Đối đãi em gái hay phụ nữ, Bạch Hiên hiện tại không có thể hiện ra bất luận sự khác nhau nào, thế thì cô cần gì phải làm người phụ nữ của hắn? Làm em gái không tốt hơn sao?

Bạch Vi rất muốn xem như chuyện gì đều không hiểu, suốt đường đi về nhà cũng chẳng buồn hé răng.

Dì giúp việc nghe được từ phía huyền quan có tiếng mở cửa, vội vàng lau tay đi ra, thấy Bạch Vi đang cởi giày, Bạch Hiên đứng phía sau, đôi tay đều nhét trong túi quần âu màu xám, quan sát từng cử chỉ hành động của cô.

“Ngài Bạch, phu nhân, hai người đã trở lại”.

Dì cười cười, tiếp đón Bạch Vi cùng Bạch Hiên, Bạch Hiên nhàn nhạt lên tiếng đáp lại, Bạch Vi vẫn lặng im không mở miệng, mang dép vào liền trực tiếp đi lên lầu.

Dáng vẻ kia của cô, làm dì giúp việc thực lo lắng, cảm thấy ban đầu hai người thỏa thuận ra ngoài đi xem phim, phu nhân trở về mặt đều nghiêm trọng ừ ừ, biểu tình của ông chủ cũng nhàn nhạt, là vừa mới cãi nhau sao?

“Không có việc gì, dì cứ làm việc đi”.

Bạch Hiên lúc này mới tiến về phía trước, nhanh chóng đổi sang dép ở nhà, ý bảo dì không cần phải xen vào.

Xong xuôi, hắn liền đi theo Bạch Vi lên tầng hai, mở cửa vào phòng ngủ của hai người.

Bạch Vi rũ mắt đi tới, giúp Bạch Hiên đem âu phục cởi ra, xoay người đi vào phòng giữ quần áo, chuẩn bị tìm túi giặt bỏ vào, ngày mai đem đi giặt sạch.

Còn chưa đi được vài bước, eo thon đã bị Bạch Hiên một phen kéo lại, ôm về trong lòng, cúi đầu hỏi nhỏ:

“Em còn giận hờm?”

“Không có”.

Đi không được, Bạch Vi cũng chẳng thèm đi nữa, bắt đầu giúp Bạch Hiên cởi nút thắt ở cổ áo, hôm nay hắn chỉ cùng cô đi xem điện ảnh, cho nên cà vạt đã bị hắn một tay gỡ xuống từ buổi chiều.

Bạch Hiên rũ hàng mi dày, dùng một đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn cô, sau một hồi, hắn hỏi:

“Có nhớ anh hai đã từng nói gì với em không?”

Bạch Vi bị Bạch Hiên vòng chặt trong khuỷu tay, nhấp môi không nói lời nào, hắn từng nói rất nhiều thứ, sao cô có thể xác định hắn muốn ám chỉ gì chứ?

“Bạch gia hiem ác, em cùng anh, trừ bỏ lẫn nhau, không thể dựa vào ai khác. Có rất nhiều thời điểm, em thích, cũng không thể trắng trợn táo báo biểu lộ mình thích cái gì, em không thích, cũng không thể rõ ràng thông báo cho người khác biết em chán ghét nó”.

Bạch Hiền cúi đầu hỏi cô:

“Cho nên, Vi Vi, em tức giận hết cả ra mặt như vậy, ngay cả đi giúp việc cũng nhìn rõ là em không vui, em cho rằng mắt anh mù sao?”

“Em không có giận mà!”

Hiền nhiên, Bạch Vi bắt đầu biện hộ, hai tay cô chống trên ngực Bạch Hiền, cánh tay mảnh khảnh còn treo áo ngoài âu phục của hắn.

“Em chỉ là...không nghĩ ra được”.

“Không nghĩ ra cái gì?”

“Anh hai, anh muốn em làm người yêu của anh phải không?”

Lúc này lại đến phiên Bạch Hiền câm như hến, hắn rũ mắt, cẩn thận nhìn biểu tình trên mặt Bạch Vi, được rồi, hắn không rõ Bạch Vi nói ra những lời này là muốn làm gì.

“Vậy anh nói cho em biết, người yêu cùng em gái, khác nhau ở chỗ nào?”

Bạch Vi ngược mắt, nhìn Bạch Hiền, cặp mắt kia long lanh sáng ngời, thậm chí như ẩn chứa một dòng nước mắt vô hình.

“Anh quản thúc em từ nhỏ đến lớn, em hiểu rõ đây là vì bảo vệ em, không để người trong Bạch gia thương tổn. Nhưng mà anh hai, có phải làm người yêu của anh, có thể được đến càng nhiều khoan dung? Chúng ta cần phải nói cho rõ ràng, vì cái gì bạn trai của người khác, trong tình huống bạn gái phát giận, đều đi an ủi dỗ dành? Còn anh thì sao?”

“Đúng vậy, chúng ta đúng thật là phải nói rõ ràng”.

Bạch Hiên gật đầu, hấn vẫn luôn cảm thấy chính mình thân là anh cả, đã có vẻ thực hiểu lý lẽ rồi, trong phạm vi thích hợp, hấn nguyện ý cùng cô nói đạo lý gì đó, vì thế lại nói:

“Vậy em nói cho anh, trước công chúng, em ngồi xổm trên mặt đất, giận dữ là cùng anh nói đạo lý?”

Giữa bọn họ không có bất luận kẻ nào, chỉ có lẫn nhau, điều này hình thành nên hình thức ở chung độc đáo cùng phong bế của hai anh em, bởi vì bọn họ từ nhỏ chính là như vậy.

Hấn đối với Bạch Vi, vừa là anh trai vừa là một người ba, hấn sủng cô yêu cô thương cô, cũng giáo huấn cô giám sát cô quản chế cô.

Hấn muốn em gái trở thành người yêu hấn, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc, cô có thể thoát khỏi những quy củ mà hấn kỳ công định chế.

Bé con, ngồi xổm trên mặt đất cầu kinh, đây là thái độ muốn nói đạo lý? Đây là vô lý áp chế hấn đi vào khuôn khổ.

Chương 30: Không cần cời váy của em.

“Em giận...”

Bạch Vi đột nhiên ngừng đầu, thanh âm có chút lớn, nhưng khi chạm mắt với Bạch Hiên, lại lo lắng mà rũ mi, đem âm điệu

giảm xuống vài bậc, hỏi:

“Là em giận đấy, anh hai, anh có phải hay không nên dõ dành trước? Không được thì mới uy hiếp? Em là vị hôn thê của anh, không phải sao?”

Bất cứ giá nào, để thắng được cuộc tranh cãi này, cô hiện tại thừa nhận cô là vị hôn thê của hắn.

“Em bây giờ, là muốn có được đái ngộ như hôn thê?”

Hàm chứa ý cười, Bạch Hiền đem Bạch Vi một phen bế lên, đặt cô ngồi ở trên giường. Hắn ngồi xổm trước mặt Bạch Vi, nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng hỏi:

“Như vậy tiểu thư Bạch Vi của tôi ơi, em hành xử đúng nghĩa vụ của một vị hôn thê chưa?”

Đây là kết quả do hắn giáo dục ra tới, biết như thế nào ở hoàn cảnh xấu, nếu vô pháp thay đổi tình trạng, phải vì mình tranh thủ lợi ích lớn nhất. Cho nên hiện tại Bạch Vi ở trước mặt hắn, quanh co lòng vòng cùng hắn bàn về vấn đề đái ngộ?!

Tốt thôi, muốn đái ngộ tốt, thì phải nói một chút về nghĩa vụ đã.

Mặt Bạch Vi lại đỏ rục, quay phắt đi, thấp giọng nói:

“Không thèm nghe anh nói nữa, chưa đến ba câu liền bắt đầu biến thái, em đi chuẩn bị nước cho anh tắm”.

Cô chính là đồ ngốc, muốn cùng anh trai bàn chuyện đái ngộ gì đó, quả thực là tự đem chính mình tống vào hang cọp.

Lúc này, Bạch Vi đột nhiên có loại cảm giác, cô cả đời sẽ không thoát được khỏi lòng bàn tay của anh trai.

Bất kể là làm em gái, hay là làm vị hôn thê.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy xôn xao, bồn sứ trắng đã gần đầy. Bạch Vi ngồi bên cạnh bồn lớn, suy nghĩ xuất thần, thấy anh trai mở cửa đi vào, cô liền đứng dậy muốn ra ngoài.

Vừa bước ngang qua người Bạch Hiên, hắn liền ôm trọn lấy eo cô, kéo đến trước mặt, trên khuôn mặt tuấn tú hàm chứa một tình dục, cúi đầu hỏi:

“Đi đâu?”

“Anh muốn tắm, em còn ở lại làm gì?”

Bạch Vi trong lòng hoảng loạn, cúi đầu, hai tay chống trước ngực anh trai, không cho hắn quá mức tới gần chính mình.

Nhưng cô vừa dứt lời, đôi môi ẩm ướt, ấm áp của Bạch Hiên liền áp đi lên, trực tiếp đem cô áp vào phía bên dưới vòi hoa sen.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bên cạnh bồn tắm nước còn đang xôn xao chảy, Bạch Vi bị anh trai đè lên tường đá cẩm thạch thờ hờ hững, thừa dịp anh trai tha cho môi cô, một đường mút vào phần da trắng nõn trên cổ, râm rì mà nói:

“Anh hai, anh tắm đi...Đừng mà”.

“Không phải em cũng chưa tắm sao?”

Bạch Hiên duỗi tay, liền đem áo khoác màu cà phê trên người

Bạch Vi cời xuống, hơi hơi nhắm lại mắt, đôi tay vuốt ve đầu vai cô, đem hai dây áo cũng kéo xuống.

Cô “A” một tiếng, đôi tay nâng lên chiếc váy đang có xu hướng tuột khỏi, hô lên: “Không cần”.

“Không cần cái gì?”

Bạch Hiền trực tiếp tách ra hai bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Vi, váy trên người cô cứ như vậy mà như có như không rớt dần xuống, mắc ở áo ngực.

“Không cần cời váy của em!”

Bạch Vi đẩy Bạch Hiền, mặt đỏ đến cả mang tai, đầu vai khung xương tinh tế, những lời nghiêm túc của cô, trước mặt anh trai cứ như làm trò, thanh âm kia không tự giác mà có chút yếu đuối.

Nghe vào thật giống như là làm nũng.

Lại nhận thấy căn bản Bạch Hiền nghe không lọt tai, tay hất vòng qua sau lưng cô, thay cô cời áo ngực, từng chút kéo ra.

Cô buồn bực phản kháng:

“Anh vừa rồi còn hung dữ với em, nói em không biết suy nghĩ như người lớn, hiện tại liền nhìn anh xem, anh hai, anh còn không cảm thấy chính mình quá đáng?”

“Cho nên, em ở chỗ đông người ngồi xổm làm trò, cũng đáng giá để mang ra nói sao?”

Môi Bạch Hiền rơi xuống bầu ngực tròn trịa, một ngậm ngậm lấy nhũ hoa hồng nhuận, dùng sức mút vào. Cô còn dám cùng hấn so đo chuyện vừa rồi, vậy thì được rồi, hấn liền cùng cô

“chơi”.

“Anh hai đã nói với em bao nhiêu lần rồi, em muốn cái gì, trực tiếp nói với anh. Chỉ cần là em muốn, anh hai đều sẽ thỏa mãn em, lời này anh đã từng nói qua chưa?”

Chương 31: Muốn anh hai.

Đôi tay Bạch Hiên trượt xuống, nâng thân thể Bạch Vi lên, đem cô đè ở trên tường, thuận lợi cho hắn càng dễ mút lấy vú cô. Ngoạm lấy đầu vú ngon ngọt trong miệng, hắn hỏi:

“Anh nói qua những lời này chưa?”

“Có nói qua...”

Bạch Vi nhắm lại hai mắt, ngẩng đầu, sắc mặt đã đỏ tới nỗi giống như đánh một lớp phấn hồng lên mặt, cô vốn định đẩy đầu anh trai ra, đôi tay lại là đặt ở hai bên tai hắn, căn bản không có tí sức lực nào để đẩy.

Thoạt nhìn như đang ôm đầu anh trai vậy.

“Nếu anh đã nói qua, em lại vì cái gì mà giận? Từ trước đến giờ em muốn những thứ gì, anh hai chưa cấp cho em? Không cần phải hành xử giống như lúc ở ngoài thương trường, em chỉ cần nói em muốn, anh đều cho em”.

Câu cuối cùng của Bạch Hiên, giọng điệu tràn ngập sắc tình, hắn ngẩng đầu lên, đem Bạch Vi đang bị nâng lên cao, thoáng buông xuống một chút, hai tròng mắt đen láy nhìn cô, ám ách

nói:

“Cho nên từ nay về sau phải như thế nào?”

“Không được giận dữ, muốn cái gì phải nói với anh hai”.

Bạch Vi đáng thương hề hề mà cúi đầu, hai tay ôm lấy cổ anh trai, đem mặt chôn vùi ở đầu vai hắn, phía sau cổ trắng nõn mảnh khảnh đã thấm ướt mồ hôi.

Cô hoàn toàn quên mất, mới vừa rồi ở bên ngoài, bởi vì cô bị những suy nghĩ về anh trai áp đến khó thở, bởi vì cô phát hiện anh trai cũng không hề hoàn mỹ như trong ấn tượng của mình, chứ không phải là muốn cái gì ở hắn.

Cô chỉ nhận thấy bị anh trai tách ra hai chân, cách nhiều tầng quần áo, đem bộ vị đã sưng to của hắn, đè vào chỗ mẫn cảm giữa hai chân cô.

Bạch Vi đột nhiên khó nhịn mà kịch liệt thở hổn hển, thân mình bị Bạch Hiển cọ xát cọ xát, còn bị đâm đâm một chút, cô gắt gao ôm lấy cổ anh trai, nửa người trên cơ hồ trọn vẹn lộ ra, kẹp ở giữa bức tường lạnh băng cùng lòng ngực ấm áp của hắn.

“Vi Vi muốn không?”

Bạch Hiển liên tục cọ xát Bạch Vi, cúi đầu tìm kiếm đôi môi mềm mại, giống như lưỡi khách giữa chốn hoang mạc, tìm kiếm nguồn nước trong ngọt lành. Hắn ngậm lấy môi cô, cơ khát khó nhịn hỏi:

“Có muốn không? Nói với anh hai”.

“Muốn cái gì...”

Bạch Vi nghe không hiểu, nhưng cô căn bản biết, không thể dễ

dàng đáp ứng anh trai.

“Muốn anh hai “phạt” em, muốn hay không?”

Bạch Hiền lừa hừng hực trong lòng, nhìn Bạch Vi tràn ngập chờ mong, hấn muốn thao em gái mình, nhưng lại không muốn mạnh mẽ ép buộc.

Căn cứ theo hiểu biết của Bạch Hiền về em gái, cô nương này mười phần sẽ lắc đầu cự tuyệt.

Quả nhiên, Bạch Vi như điên rồi mà lắc đầu, hốc mắt đỏ hoe, thoát nhìn bộ dáng lập tức liền phải khóc.

“Không cần, em không cần, anh hai, em còn không có chuẩn bị sẵn sàng...”

Bạch Hiền thờ dài, buông Bạch Vi xuống, vẫn như cũ đè nặng cô trên tường, hỏi:

“Được, em không cần, vậy em nói xem, anh phải làm sao bây giờ?”

Vừa dứt câu, hấn kéo tay Bạch Vi lại gần, trực tiếp đặt bàn tay mềm mại lên vật nóng bỏng sưng to dưới hạ thân, cô hoảng loạn cấp tốc rút tay về.

Bạch Hiền ngược mắt, dùng đôi đồng tử đen như mực kia nhìn chăm chăm Bạch Vi, lại hỏi:

“Không thể cứ mỗi lần như vậy đều làm anh hai ghen đi, Vi Vi, anh sẽ ghen chết”.

Bạch Vi muốn nói nhất, chính là anh hai cứ ghen đi, em không muốn biết gì hết a a a a a.

Nhưng lại chạm phải ánh nhìn nghiêm túc lại buồn rầu của Bạch Hiền, cô nhin không được mà run rẩy, yếu ớt hỏi:

“Vậ anh muốn em làm gì bây giờ?”

Bạch Hiền cười một tiếng, duỗi tay, đầy mặt đều là sủng nịch mà néo néo cái mũi nhỏ của Bạch Vi, hấn thương cô như vậy, nhưng những việc hấn làm, lại thật tàn nhẫn.

Bạch Hiền dùng một tay khác, túm chặt cổ tay của Bạch Vi.

Cô lắc đầu, mấn nhấn đều là kháng cự, hấn lại dùng chút sức lực, đem tay cô mạnh mẽ kéo tới giữa háng mình.

“Anh!”

Bạch Vi kêu một tiếng, đỏ bừng mặt, đầu quay hấn sang một bên, cảm giác được anh trai túm tay cô, duỗi tới khóa kéo ở đũng quần hấn.

Thanh âm kéo khóa vang lên, Bạch Hiền móc ra vật đang sừng to hùng dũng của hấn, côn thit thô to đánh mạnh lên mu bàn tay của Bạch Vi.

Đó là một loại cảm giác như thế nào? Phảng phất như bàn tay chạm đến một phần da thit thực non mềm, nhưng nếu ấn xuống, lại cảm nhận được bên trong rất cứng rất nóng, chống lại tay cô.

Bạch Vi không dám nhìn, quay mặt đi, nhắ hai mắt lại, mặc cho anh trai nhẹ nhàng bẻ ra từng ngón tay đang nắm lại thật chặt của cô. Sau đó hấn nắm lấy tay cô, làm nó cảm lên côn thit thô to của mình, lên xuống vuốt ve.

“Vi Vi...”

Thanh âm hàm chứa tình dục mờ mịt của Bạch Hiên, ở bên tai Bạch Vi trầm thấp mà thủ thi:

“Vi Vi, giúp anh bắn ra tới, ngoan, em nghe lời nhất...”

Bạch Vi lúc này đầu không dám động đậy, mặt đều đỏ đến cả mang tai, hai mắt vẫn nhắm chặt, không dám xem hình dạng của vật đang phải nắm trong tay, động tác gì đó hoàn toàn theo tiết tấu của anh trai.

Nhưng nghe được tiếng anh trai thờ dốc bên tai, Bạch Vi nhin không được bụng nhỏ phía dưới trời dậy một cảm giác khó chịu, hận không thể cũng theo hấn mà thờ dốc hừ nhẹ.

Cô gắt gao cắn môi dưới của chính mình, có đánh chết cũng không thể phát ra loại thanh âm đáng xấu hổ này!

Nhưng là cô thực mau liền phát hiện, anh trai thậm chí còn có thể làm chuyện ác liệt hơn so với lúc này.

Hấn một tay “chỉ dẫn”, một tay kia vốn dĩ vuốt ve ngực mềm mại, nhưng bị cô “chăm sóc” hồi lâu, có thể rõ ràng cảm nhận được cảm giác, hấn liền bắt đầu không an phận.

Dời từ bầu ngực căng tròn, tay hấn đột nhiên trượt xuống, tiến vào bên trong quần lót thun mỏng, ngón tay xuyên qua rừng rậm màu đen thừa thốt, bắt đầu vuốt ve hoa huyết của em gái.

Bạch Vi hét lên một tiếng, run rẩy giãy giụa, thân thể lại bị Bạch Hiên đè trên bức tường đá cẩm thạch, trong hỗn loạn, cô không biết mình đụng trúng thứ gì, nước từ vòi hoa sen bỗng nhiên chảy ào xuống, ập lên lưng Bạch Hiên.

“Anh hai, anh...Anh lấy ra đi, anh hai...”

Từng giọt nước rơi lách tách hỗn tạp trên mặt sàn, trộn lẫn

tiếng khóc la của Bạch Vi, sắc mặt của cô đỏ lựng, nước mắt dâng trào. Lúc cô nhìn về phía Bạch Hiên, trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, che kín tình dục.

Hắn không những không rút về bàn tay đang tác oai tác quái kia, ngược lại còn áp mạnh vào âm đế của cô, đồng thời, một tay khác của hắn cầm bàn tay mềm như không xương, nhanh hơn tốc độ vuốt ve côn thọt của mình.

Bạch Vi vô lực mà đẩy Bạch Hiên, từng đợt từng đợt khoái cảm từ hạ thân truyền lên đại não, cô khóc lóc lắc đầu, cắn chặt môi, rồi lại bị Bạch Hiên hôn lấy.

Hắn như muốn nuốt lấy môi lưỡi cô, phát ra những tiếng gầm nhẹ như dã thú, từng tiếng từng tiếng chui vào tai cô, làm Bạch Vi không thể không ôm lấy cổ hắn, một bên nức nở, một bên không ngừng co rút đạt đến cao trào.

Chuyện này khẳng định không phải là sự thật! Bạch Vi lại một lần bị người đàn ông mình xem là anh trai, vuốt ve sờ nắn đến cao trào, nước mắt chảy ròng, sau đợt mãnh liệt co rút, Bạch Vi cả người hư thoát vô lực, miễn cưỡng ôm lấy cổ anh trai, cảm thụ được hắn chậm chạp mới xuất tinh.

Cô đều không nhớ rõ anh trai nắm lấy tay mình, bắt cô giúp hắn vuốt ve bao lâu mới bắn, Bạch Vi đã hoàn toàn không có tâm lực để ý nhiều đến vậy, thậm chí, cô bị anh trai lột sạch quần áo, cùng hắn nửa nằm trong bồn tắm, cô cũng hoàn toàn nhấc lên không nổi một chút sức lực nào để phản kháng.

Cứ như vậy đi, hắn thích làm gì thì làm, cô nhận mệnh.

Bồn tắm to rộng sang trọng này, là trước đó Bạch Vi giúp anh trai chọn lựa, khi đó cô hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ có ngày cô và hắn cùng nhau sử dụng nó.

Mà hiện tại, cô ngồi trên đùi anh trai, phía sau lưng dựa vào lồng ngực rắn chắc, hai người trần như nhộng.

Chương 32: Anh hai đại phiê đàn.

Bạch Vi nhắm mắt lại, đầu lệch sang bả vai của anh trai, cảm thụ bàn tay hần mềm nhẹ vuốt ve sau lưng cô, có chút thoải mái mà nhắm lại đôi mắt đã chua xót.

Hôm nay cô khóc rất nhiều, thời điểm bị anh trai nắm lấy tay, ép buộc cô thủ dâm cho hần, cô liền bắt đầu khóc, lúc hần “phục vụ” cô, cô càng khóc lớn hơn nữa.

Chính là anh trai càng ngày càng tàn nhẫn, trong đầu chỉ có ý nghĩ muốn phát tiết, căn bản không lọt vào tai bất kỳ lời khóc than kể lể nào của Bạch Vi.

Anh trai lúc này, đã hoàn toàn chẳng màng đến cái gì gọi là đạo lý nữa.

Nội tâm Bạch Vi rất khó chịu, trong lòng ngũ vị tạp trần, hợp lại cùng nhau, làm cô không muốn nghĩ thông chuyện gì nữa.

Việc đã đến nước này, cô thật bất lực.

Bạch Hiên ở bên tấm ôm trọn thân thể mềm mại trong lồng ngực, cánh tay dưới nước ấm nhẹ nhàng vỗ về đùi em gái, cúi đầu nhìn qua, cô đã ở trong lòng hần khóc mệt mà ngủ thiếp đi.

Cô gái bé nhỏ của hần, đêm nay chính là vô cùng uỷ khuất, nhìn hai

mắt đều đã khóc đến sưng húp.

Bạch Hiên đau lòng ôm chặt em gái mình một chút, thân thể trần trụi của hắn dán vào thân thể mềm mại cũng đang loã lồ của cô, không tránh khỏi dương vật dưới nước lại nháy mắt cương cứng.

Nhưng hiển nhiên đêm nay như vậy là đủ rồi, lại tiến xa thêm một bước nữa, Bạch Vi sẽ hận hắn mất.

Phải từ từ, Bạch Hiên thở dài, nếu có thể, hắn cũng không muốn cô phải vướng vào trong cục diện rối rắm thống khổ thế này, nhưng chính là cô xuyên vào thân thể của ai không xuyên, lại phải xuyên vào người vị hôn thê của hắn.

Vị hôn thê, còn không phải là để cho hôn phu thao sao?...

Ngày hôm sau, lúc mở ra đôi mắt đã khô cạn, Bạch Vi đã không còn nằm trong bồn tắm. Cô mặc một chiếc áo tắm tơ lụa mềm mỏng, nằm trên hôn giường, tủ đầu giường bên cạnh xuất hiện một chiếc điện thoại di động mới.

Cô cả người vô lực mà cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua danh bạ, bên trong chỉ có một mục liên lạc duy nhất, tên là “Anh hai”.

Còn dám đặt là anh hai?! Hai người đều làm thứ này thứ kia, hắn còn tự gọi mình là anh hai???

Trong lòng Bạch Vi có chút tức giận, đem tên liên lạc của anh trai đổi thành “Anh hai đại phì đản”.(*)

Đồ trứng thối đáng ghét!!

Vừa đổi xong tên trong danh bạ, lập tức liền thấy có tin nhắn nhắn tới:

Anh hai đại phì đản:【Em dậy chưa?】

Vi Vi: 【Chưa dậy!】

Anh hai đại phôi đản:【Vậy ai đang trả lời tin nhắn của anh thế?】

Vi Vi:【Ái ai ai】

Anh hai đại phôi đản:【Được, ở thư phòng mới đặt thêm máy tính, thỉnh tiểu thư ái ai ai truyền lại lời tôi nói cho chủ nhân của chiếc di động này, em ấy tỉnh dậy nếu thấy nhàm chán thì cứ chơi máy tính một lát, ngày mai anh hai phải đi công tác, muốn cùng em ấy đi.】

Vi Vi:【Đi mấy ngày, đi đâu?】

Lại phải đi công tác! Bạch Vi theo phản xạ mà gõ nhanh một dòng tin nhắn, trong thời gian chờ Bạch Hiên trả lời, cô tức tốc buông di động, giúp Bạch Hiên tìm mấy bộ quần áo thường mặc, cùng tất cả đồ dùng vệ sinh cá nhân.

Bạch Hiên thường xuyên đi công tác, lần nào cũng đi cỡ chừng ba bốn ngày, cho nên không cần chuẩn bị nhiều quần áo, nội y quần lót có thể nhiều thêm mấy bộ, thật sự thời gian đi công tác cũng tương đối dài, đến nơi mua thêm vài bộ quần áo cũng không sao.

Có đôi khi Bạch Hiên sau khi đáp máy bay, sẽ nói cho Bạch Vi số phòng khách sạn ở, Bạch Vi liền lên mạng giúp anh trai đặt quần áo. Hậu cần hiện tại phát triển như vậy, cách một ngày liền có thể giao đến cửa phòng của Bạch Hiên.

Bạch Hiên cũng không thích dùng đồ dùng vệ sinh cá nhân có sẵn ở khách sạn, Bạch Vi chuẩn bị riêng cho hắn cả một bộ dùng trong những lúc đi xa.

Những việc này cô làm thuần thục như cả một quy trình được lên kế hoạch sẵn, không đến mười phút đã chuẩn bị xong hơn phân nửa hành lý đi công tác cho Bạch Hiên.

Sau một lúc, cô mới cầm di động lên xem tin nhắn của hắn.

Đối phương báo với cô đợt này phải đi thành phố ở phía Bắc, thời gian ước chừng lên đến một tuần.

Bạch Vi lúc này mới vào thư phòng, mở chiếc máy tính mới lên, tìm tòi một hồi thời tiết trong một tuần tới ở phía Bắc.

(*) **Phôi đản:** Trứng thối.

Chương 33: Vận xúi quẩy.

Đối với tất cả nhu cầu cần lúc đi công tác của Bạch Hiễn, Bạch Vi đều thuận buồm xuôi gió mà hoàn thành. Nhưng đến phiên tự chuẩn bị cho mình, cô lại trợn tròn mắt.

Lúc trước rất ít khi cùng anh trai đi công tác, cho nên cô đối với việc suy nghĩ nên bỏ vào hành lý thứ gì, cảm thấy có chút mới lạ.

Chỉ mang tính tượng trưng mà lấy ra vài bộ quần áo, mờ mịt nhét vào rương hành lý của hắn, ừm...Cứ như vậy đi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cô liền không có gì để làm. Những lúc như thế này, cô hay lên mạng lãng phí một chút thời gian, hoặc là vẽ tranh, nấu cơm, rất nhiều việc có thể tự mình làm.

Bạch Vi là một cô bé rất ngoan ngoãn, thêm việc Bạch Hiền bảo hộ cô đến từng cọng lông tóc. Rất có cảm giác giống như bị hắn dưỡng thành trạch nữ(*), không phải là không có bạn bè, trớ trêu ở điểm, hiện tại cô không thể liên lạc với ai cả.

Nhưng cô cũng không cảm thấy như vậy có gì xấu, người khác thích đông đúc náo nhiệt, cô thích ở một chỗ. Người khác yêu mạo hiểm, cô thì yêu thích sự an nhàn. Người khác hướng tới thế giới bên ngoài, cô lại tham lam luyến tiếc tháp ngà mà anh trai đã kỳ công xây dựng.

Chuyện này thật sự chẳng có gì xấu cả.

Vì vậy, khi chuẩn bị hành lý xong, Bạch Vi bắt đầu lên mạng.

Cô đăng nhập vào tài khoản đã đăng ký từ khá lâu, trực tiếp vào một trang web, tải trò chơi.

Sở dĩ, sẽ nghĩ đến việc download trò chơi tiêu khiển, là bởi vì ở hiện thực, “Bạch Vi” đã chết. Chỉ có trong thế giới ảo, cô mới được là chính cô.

Hơn nữa trò này, thỉnh thoảng cô cũng sẽ chơi, ấy vậy mà kéo dài đến thật nhiều năm. Cơ hồ từ lúc tiếp xúc với game online về sau, đây là trò duy nhất cô chơi, Ngụy Ngập Vô Danh, lặng im mà gấn bó, chơi tới khi server chẳng còn nhiều người ở lại, lại chơi đến lúc được hợp với server khác.

Cũng giống như cô bảo thủ cách sinh hoạt của mình, không có ý định mảy may thay đổi.

Download xong trò chơi, Bạch Vi đăng nhập vào server của mình. Người trong bang hội, căn bản không thể nào đoán được trong khoảng thời gian mà cô biến mất, đã có chuyện kinh khủng như thế nào xảy ra. Dù sao nhân vật của Bạch Vi cũng là nam, cũng chưa từng lên tiếng trong kênh chat của bang,

Chỉ là khi online, bang chủ hỏi cô vài câu, sau đó kêu cô cùng đánh phó bản.

Bạch Vi nhìn lướt qua thời gian, buổi chiều cũng rảnh rồi, vì vậy liền cùng bang chủ đi đánh phó bản.

Thế mà lại chơi đến quên cả thời gian, ngồi cắm mặt ở thư phòng cả buổi chiều không thèm đi ra ngoài.

Chờ đến khi Bạch Hiền trở về, lúc đi ngang qua thư phòng, Bạch Vi vẫn còn chơi game, hấn liền đứng ở cạnh cửa, hơi nghiêng thân hình cao lớn dựa vào khung cửa, áo khoác tây trang mang trên vai, vươn ngón tay ra gõ gõ cửa phòng.

Trong lòng Bạch Vi hoảng hốt, ngược mắt nhìn lên, ôi mẹ ơi, đã mấy giờ rồi, anh trai như thế nào đã trở lại?

Chơi game quá lâu, lại bị "phụ huynh" bắt tại trận, vận xúi quẩy gì vậy!

Bạch Vi cố gắng tự trấn định, vừa vận phó bản đã kết thúc, cô nâng ngón tay lên gõ chữ nói với bang chủ:

Thức Vi: [Không xong, tôi không chơi được nữa, anh hai về rồi.]

Đô Tuần : [Thật hả trời? Cậu lớn như vậy rồi mà anh hai còn

quản chặt thế?]

Đô Tuần chính là bang chủ bang Bạch Vi đang tham gia, cũng giống như Bạch Vi, từ khi mới mở game đều vẫn chơi một nhân vật, hai người bọn họ mấy năm trước không hiểu kết thù như thế nào, vẫn cứ luôn đánh nhau, gặp mặt là đánh, đủ các thể loại PK. Cả việc một mình đánh thú dữ trả thù Chiến quốc chiến cũng nghĩ ra được.

Đến sau này, dần dần không còn người chơi, trải qua hợp server, rồi lại không có người chơi, rồi lại hợp server tiếp, hai người phát hiện, ây da, đến cuối cùng cũng chỉ có ID bọn họ là được lập từ đầu.

Vì thế sau khi Đô Tuần thành lập bang hội, liền lôi kéo Bạch Vi vào giúp, chỉ cần thấy Bạch Vi online, không phải kêu cô đi phó bản thì chính là rủ đi đánh nhau.

Mấy năm ở chung như vậy, tuy rằng Đô Tuần thậm chí còn chẳng biết Bạch Vi là nam hay nữ, hấn vẫn xem cô như một người bạn thực thụ, cũng hiểu biết một ít về tình huống của cô, biết cô có một người anh trai, quản rất chặt, sau chín giờ tối tuyệt đối không cho cô lên mạng.

Bạch Vi không có thời gian để trả lời Đô Tuần, trực tiếp tắt máy, hoang mang rối loạn mà đi đến trước mặt anh trai, về mặt thấp thỏm.

(*) Trạch nữ: được dùng để miêu tả những cô gái chỉ luôn thích ở trong nhà, lẩn trốn mọi hoạt động bên ngoài, không có nhiều mối quan hệ xã hội. (trạch có nghĩa là lẩn trốn). Trào lưu này xuất phát từ Nhật.

Chương 34: Phạm lỗi bị bắt quả tang.

Bạch Hiên nghiêng người dựa vào khung cửa, nâng cánh tay lên, gõ gõ mặt kính đồng hồ Cartier, mặt vô biểu tình mà hỏi:

“Chơi mấy tiếng rồi?”

Bạch Vi phạm sai lầm bị bắt tại trận, cúi đầu không dám nói ra lời nào. Anh trai chưa bao giờ cho phép cô ngồi máy tính quá lâu, bởi vì như vậy không tốt cho đôi mắt.

Nhưng từ buổi trưa hôm nay, cô vẫn luôn ngồi trước máy tính, mãi cho đến lúc này...

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen.

“Mắt em không mỏi à?”

Bạch Hiên dựa vào khung cửa, ngón tay thon dài sạch sẽ chọc chọc trán Bạch Vi, trong lòng hơi nóng giận, lạnh giọng nói:

“Anh nói với em những gì? Tối như vậy cũng không thêm bật đèn lên, còn muốn dùng mắt nữa hay không?”

“Em quên mắt...”

Bị anh trai la rầy, cô bé mãi mê chơi game Bạch Vi cúi đầu, hơi kéo góc áo Bạch Hiên, ngẩng đầu, đáng thương mà nói:

“Anh hai, em không dám như vậy nữa”.

Dứt lời, cô đến gần Bạch Hiên hơn một chút, đôi tay túm chặt

góc áo của hắn, nhẹ nhàng kéo hắn lại gần mình.

“...”

Bạch Hiền trầm mặc mà đứng thẳng lưng, hắn biết, cô đây là đang làm nũng.

Lúc trước Bạch Vi phạm lỗi bị bắt quả tang, Bạch Hiền sẽ cấm không cho Bạch Vi lên mạng, thậm chí trực tiếp cấm Bạch Vi bước vào thư phòng chạm máy tính, lại nhốt cô trong phòng vài ngày.

Cô từ trước đến giờ đều sẽ không nhẫn nhục chịu phạt, luôn nũng nịu với hắn. Nói về sau sẽ không tái phạm, cầu tha thứ, tìm cớ, kể tiếp lại khóc sụt sướt, muốn bao nhiêu đáng thương đều có bấy nhiêu.

Mềm lòng thì tất nhiên sẽ có, nhưng Bạch Hiền biết, không thể biểu hiện ra ngoài là mình mềm lòng. Nếu không cô nương này sẽ ngựa quen đường cũ, lần sau tái phạm liền không chỉ chơi trong một buổi chiều, cô sẽ không hề tiết chế mà chơi tới bến, còn có khả năng chơi suốt một đêm.

Cửa thư phòng, Bạch Vi kéo Bạch Hiền lại gần mình, ngăn không được mà run rẩy, dựa đầu vào ngực anh trai, nhẹ giọng nói:

“Anh hai, không phải em cố ý, anh đừng nóng giận, lâu rồi em cũng không có như vậy, chỉ một lần duy nhất này thôi, mắt sẽ không hồng...”

Nhận thấy được Bạch Hiền trầm mặc, Bạch Vi cũng không biết loại phương pháp cô hay dùng này hiện tại đã mất đi hiệu quả. Cô rất sợ hắn nhịu mày, từ sau khi trở thành vị hôn thê của hắn, Bạch Vi càng ngày càng không thể nắm bắt được tâm tình của Bạch Hiền.

Lúc trước, cứ làm nũng một chút, cầu tình một chút, nếu lỗi nhỏ Bạch Hiền sẽ buông tha, lỗi lớn thì cùng lắm hẳn sẽ không cho cô đựng đến mấy tình khoảng hai ngày.

Sao hôm nay chiêu đầu tiên lại không hiệu nghiệm rồi?

“Anh, anh hai~”

Bạch Vi cọ cọ hai cái lên lồng ngực hẳn, ngẩng đầu lên trông giống như một chú mèo con, muốn nhìn biểu tình trên mặt anh trai, lại đột nhiên bị hẳn đẩy ra, đè trên cánh cửa thư phòng dày nặng.

Giây tiếp theo, môi hẳn rơi xuống, đè nặng môi cô làm càn mà hôn hít.

Hiển nhiên, Bạch Vi không đem lời hẳn nói để trong lòng, thân phận địa vị của cả hai đều thay đổi, cô hoàn toàn không biết chính mình làm ra những hành động này, ý nghĩa việc gì.

Còn xem mình là em gái nhỏ mà giờ trò làm nũng trước mặt “anh trai” sao?

Bạch Hiền dùng hành động thực tế nói cho cô biết, điều đó là không được.

Ngay từ đầu, cô theo phản xạ mà giãy dụa. Sau đó, lại nhớ tới chính mình nên nhận mệnh, liền chậm rãi không đẩy hẳn nữa, thân mình dần dần mềm, nội tâm đột nhiên kì diệu mà nhớ đến một câu.

Sinh hoạt tựa như cưỡng gian, nếu không thể cự tuyệt, vậy không bằng cứ nằm hưởng thụ.

Bạch Vi nhắm mắt, có chút buồn cười, đôi tay không tự giác mà leo lên vai anh trai, vòng qua sau cổ hắn, bị động mà thừa nhận nụ hôn của hắn.

Trên người hắn có hương bột giặt thoang thoảng, anh trai cơ hồ không sử dụng bất cứ loại nước hoa gì, cũng không hút thuốc, ra ngoài nếu có thể không uống rượu thì sẽ không uống.

Vì vậy, khi hắn tiếp cận Bạch Vi, cô người được mùi bột giặt thơm nhẹ, trộn lẫn với mùi hương thân thể của hắn, trong lòng không hiểu vì sao lại hơi hơi run sợ.

Chương 35: Vẫn đang cố thích ứng.

“Sao không khóc nữa?”

Giọng Bạch Hiên khàn khàn, rời môi Bạch Vi. Cúi đầu rũ mắt, nhìn môi của em gái đã bị hắn hôn đến sưng, ôm chặt thân hình mảnh khảnh, dùng chóp mũi của mình cọ cọ chóp mũi của cô, lại hỏi:

“Đã quen chưa?”

“...Em vẫn đang cố”.

Bạch Vi đỏ mặt cúi đầu, nỗ lực điều chỉnh hô hấp của mình, ngược mắt lên, một đôi mắt long lanh ướt ướt, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của hắn, cắn môi hỏi:

“Anh hai, em còn phải bị phạt sao?”

“Phạt, ngày mai phải đi công tác rồi, sẽ phạt em cả đêm”.

Nguyên tắc không thể bị làm lơ, Bạch Hiền thấp giọng nỉ non, lại cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi Bạch Vi, đôi tay nâng hông cô, dùng lại ở trên đùi, tách ra đôi chân thon thả, chen vào giữa.

Sau đó, thân hình cao lớn của Bạch Hiền nhẹ nhàng cọ xát, dùng vật đang sưng to của mình ma sát chỗ nhạy cảm giữa hai chân cô, ở bên tai cất giọng âm trầm mà nói:

“Về sau không được dùng phương thức làm nũng này mà xem nó như thủ đoạn để thao túng anh hai của em, nếu không, hậu quả sẽ thật nghiêm trọng, em không chịu nổi đâu”.

Hiện tại không còn giống như xưa nữa, trước kia Bạch Vi là em gái, chỉ có thể là em gái, hấn cũng chỉ có thể làm mặt lạnh mà nhìn cô làm nũng, sau đó không thương tiếc mà phạt cô, cấm này cấm nọ.

Chính là vì sợ một giây nhịn không được, đối với em gái ruột mà làm ra chuyện giống như hôm nay.

Bây giờ em gái đã trở thành vị hôn thê, còn nũng nịu với hấn. Sau khi làm sai, lại mở to đôi mắt sáng ngời giống như mèo con, đáng thương mà nhìn hấn.

Hấn nhịn không nổi.

Một tay hấn nuôi lớn cô, thống khổ vì cô rất nhiều năm, hiện tại dựa vào cái gì mà còn phải nhẫn nhịn chịu đựng? Con nít phạm lỗi, phải bị trừng phạt.

Hấn mà còn tiếp tục nhẫn nhịn, liền thật có lỗi với chính mình.

Nghĩ như vậy, Bạch Hiền tăng thêm sức lực mạnh mẽ áp lên Bạch Vi, môi lưỡi thô bạo mà nghiền lấy cô, hận không thể đem người ăn vào trong bụng.

Ẩn khuất một loại ý vị rất hung tàn.

Bạch Vi bị dọa sợ, cô bị hôn đến thần hồn điên đảo, vốn là không chuẩn bị phòng vệ gì, cứ như vậy mà bị anh trai chen vào giữa hai chân, gắt gao đè lên tường.

Cô ôm chặt cổ anh trai, môi bị hắn chiếm cứ, chỉ có thể phát ra một tiếng “ưm” thật nhỏ từ khí quản.

Sau đó mới bắt đầu kịch liệt đẩy hắn ra, không cần cọ cô nữa, quần lót hình như đã ướt rồi!

Lại vẫn là đẩy không được Bạch Hiền, sức lực của hắn rất lớn, hàng năm vẫn duy trì thói quen tập thể hình, lúc còn nhỏ vì hoàn cảnh “đặc biệt”, còn rất chu toàn mà đi học tập cách thức rèn luyện cùng đánh đấm.

Làm sao một Bạch Vi nhu nhược có thể đẩy ra được?

Vì thế nhục còn giữa hai chân theo động tác cọ xát của hắn, càng lúc càng thô to, càng cứng rắn. Hắn xoay người, nâng hông em gái mình mà bế lên, làm đôi chân thon dài của cô kẹp chặt hông hắn, thờ hờn hèn mà rời đi đôi môi ngọt mềm:

“Khi nào mới có thể cho anh hai thao em?”

Hắn hỏi, đôi mắt hẹp dài chứa đầy tình dục nóng bỏng.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của em gái, vừa xấu hổ vừa bực bội mà rũ mắt không dám nhìn hắn, hắn lại nhịn không được mà hôn cô, ôm thân thể mềm mại trong ngực lùi vài bước, dựa vào trên tường, nâng cô lên mà hôn ngẫu nhiên.

Lại tiếp tục xoay người, giống như ngại mình chưa đủ tham lam. Hắn như vây bắt một con thú nhỏ, đem em gái đè giữa chính mình cùng bức tường lạnh băng.

Hai tròng mắt Bạch Vi đỏ bừng, trông đáng vẻ như lại muốn khóc, hạ thể bị anh trai ma sát đến hoàn toàn ướt đẫm, thậm chí có khi đã từ quần lót của cô mà thấm đến trên quần tây của hắn.

Thời gian hắn hôn quá dài, cứ lăn qua lộn lại mà “hành hạ” cô, cô cũng bị tra tấn đến cực kỳ khó chịu, nhú chặt mày phát ra một tiếng ngậm giống như mèo con.

Dì giúp việc dưới lầu vốn dĩ muốn lên lầu kêu hai cô cậu chủ ăn cơm, chân vừa đặt đến trên cầu thang, kết quả lại nghe được tiếng rên rỉ nhỏ vụn truyền từ lầu hai, nhanh chóng mà rút chân về, vẻ mặt ngưng ngưng mà lui đi.

Thôi thì cứ làm việc của mình đã.

Vợ chồng son tình cảm thật tốt, trong mắt dì giúp việc đều là vui vẻ.

Chương 36: Buổi tối cuối cùng.

Bạch Vi là loại người đôi khi sống quá an nhàn, liền không nghĩ đến việc chính mình sẽ phải thay đổi bất cứ thứ gì trong sinh hoạt.

Bao gồm cả quan hệ giữa mình và anh trai, cùng với những thói quen trong sinh hoạt mà cô hình thành từ trước đến giờ.

Cho nên ở trong phạm vi nhất định, Bạch Hiền dù có đi trêu chọc, cô cũng có thể nhẫn nhịn, cũng có thể thối lui.

Tuy vẫn không chấp nhận sự chuyển biến đường đột của mối quan hệ giữa hai người, nhưng vì thói quen sinh hoạt không bị thay đổi. Thậm chí, vì vẫn luôn sống trong tháp ngà mà anh trai dựng nên, nên cô có thể từng bước mà nhường nhịn.

Từng bước từng bước cưỡng bách chính mình tiếp thu những việc mà Bạch Hiền làm.

Chính là nắm bắt được điểm này của cô, Bạch Hiền từng bước một mạnh mẽ dụ dỗ, rõ ràng nhẫn nại thật vất vả, lại không có lần nào dứt khoát trực tiếp ân ái với cô.

Dứt điểm trong một lần duy nhất không được, như vậy thật dễ dàng đem Bạch Vi bức đến mức muốn tạo phản, cô thích hợp với những hành động chậm rãi mà thâm thúy như cách nấu chín một con ếch xanh hơn.

Cho nên khi Bạch Hiền lại một lần nữa hỏi cô, cô lại lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ý không cần, không muốn.

Đôi khi Bạch Vi cũng không hiểu bản thân cứ cố chấp kiên trì làm gì. Đại khái, vẫn luôn không qua được tảng đá chướng ngại kia sâu trong nội tâm chính mình.

Luôn cảm thấy hắn là người nhà, là không thể khinh nhờn.

Nhưng lúc này cô cùng hắn lại đang làm những gì?

Hắn chỉ cần cách một tấm vải mỏng cọ xát cô, đều có thể làm cô sinh ra đồng thời hai loại cảm giác kháng cự cùng hưng

phấn. Chờ hấn chân chính tiến vào, cô có thể hỗn loạn thành dạng gì đây?

“Anh sẽ cho em thêm một buổi tối, tự mình suy nghĩ cẩn thận”.

Chống lại sự kháng cự của Bạch Vi, Bạch Hiền rời môi cô, trong hơi thở rối loạn để lại cho cô thông điệp cuối cùng.

Trên hành lang bên ngoài thư phòng, hấn nghiêng đầu, cắn một ngụm trên cánh tay đang câu lấy cổ hấn của Bạch Vi, để lại dấu vết trên phần thịt cánh tay mềm mại, giọng khàn đục:

“Buổi tối cuối cùng, anh hai hôm nay không thao em, chỉ một buổi tối cuối cùng này”.

Hốc mắt Bạch Vi đỏ hoe, đôi môi nhìn thoáng qua có chút sưng, ôm lấy cổ anh trai, ngược đôi mắt to tròn nhìn hấn, âm ức đáng thương không dám nói lời nào.

Lại nghe được Bạch Hiền cúi người, ở bên tai cô dùng thanh âm mê hoặc nhân tâm, khàn khàn mà nói:

“Duyên trời đã định, Vi Vi chính là của anh hai, chỉ của anh, Vi Vi chỉ có thể là của anh”.

Sau đó, hấn khom lưng, đem thân thể run rẩy bé lên, từ lầu hai đi xuống phòng ăn.

Cô gái nhỏ mê game đến tận bây giờ, cơm đều chưa có ăn đâu.

Dì giúp việc thấy hai người tình cảm tốt đẹp như vậy, nét mặt thập phần vui mừng, từng muống xới cho Bạch Vi một chén cơm thật nhiều, Bạch Vi xem mà mày nhíu chặt.

Vừa mới tránh thoát được anh trai xấu xa, hiện tại lại chạy không thoát bị ngược đãi dằng dặc sao?

Chỉ chờ lúc ăn đến một nửa, thật sự là no căng ăn không nổi. Thừa dịp Bạch Hiền quay đầu sang chỗ khác, Bạch Vi nhanh trí đem phần cơm trong chén sốt bớt sang chén trong tay hấn. Sau đó nhìn Bạch Hiền, yếu ớt gọi:

“Anh hai”.

Đúng lúc tin nhắn vừa gửi đến, hấn một tay xem điện thoại, một tay đặt trên đỉnh đầu Bạch Vi xoa xoa, dường như cũng không có biết được hành vi lùa bớt cơm vào chén hấn của Bạch Vi.

Chờ đến lúc xem xong tin nhắn trên điện thoại, hấn tự nhiên cầm đũa đem cơm thừa của Bạch Vi ăn sạch.

Thuở bé, người hầu Bạch gia luôn chì chiết mắng mỏ anh em Bạch Hiền, thường xuyên không cho hai người ăn cơm no. Cho nên, Bạch Hiền dùng sức lực của một thiếu niên chỉ vừa tròn hai mươi tuổi, tổng khứ một đám người hầu Bạch gia, hấn dạy dỗ Bạch Vi, đến một hạt cơm cũng không thể lãng phí.

Lúc đó Bạch Vi còn nhỏ, Bạch Hiền lại tình nguyện để chính mình bụng đói mồm meo, chứ tuyệt đối không để em gái mình chịu đói. Vậy nên đối với cô, khái niệm về đói khát cũng không mấy khắc khổ.

Nhưng vốn dĩ xưa nay cô đều rất ngoan ngoãn, vì thế vẫn luôn ghi nhớ lời Bạch Hiền dạy bảo, nếu thật sự ăn không hết, liền có thể đưa anh hai ăn hộ.

Chương 37: Vi Vi đã chết như thế nào.

Khi ăn xong, Bạch Hiển vẫn luôn túc trực bên điện thoại xử lý công việc, còn Bạch Vi ngồi ở trên sofa thong thả xem TV, đến lúc cô bắt đầu mệt mỏi, liền trực tiếp tắm rửa rồi đánh một giấc.

Bạch Hiển ngồi trong thư phòng, cùng bác hai trò chuyện “thân mật”. Lão ta ở trong điện thoại rít gào, mắng hấn không biết nghĩ đến tình nghĩa ruột thịt, thờ ơ, mặc bên hội đồng quản trị ức hiếp lão. Tiến độ công trình bên Nam Sơn bị người bên đó nghi ngờ, bác hai nhanh chóng lâm vào tình thế bị điều tra.

Tất tẩn tật về vấn đề tài chính của công trình Nam Sơn, hội đồng quản trị cách đây mấy tháng đã phát đủ cho hấn, từ lúc Bạch Trường Thiên bắt đầu phụ trách dự án, tập đoàn cũng chưa từng gửi thiếu hấn một đồng nào.

Nhưng hiện tại tiền rơi không đúng chỗ, công trình bị chậm trễ nghiêm trọng, rốt cuộc tiền về nơi nào? Người phụ trách Bạch Trường Thiên cần phải đưa ra một lời giải thích rõ ràng, đây là ích lợi tập thể, không có chuyện để lão ta thản nhiên tác oai tác quái.

Trùng hợp ngay lúc này đây, tài khoản riêng của Bạch Trường Thiên bị “đóng băng”. Mấy công ty tư nhân trên danh nghĩa của hấn, trong lúc nhất thời, tất cả đều lâm vào hoàn cảnh tài chính khó khăn.

Hấn căn bản là điều động không đủ tiền để ứng phó đội điều tra của hội đồng.

Vì thế tức tốc gọi điện thoại cho Bạch Hiển, lấy thân phận người nhà Bạch gia, yêu cầu Bạch Hiển giúp hấn xử lý chuyện bên hội đồng quản trị.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang

chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bạch Hiên từ đầu đến cuối bình tĩnh nghe lão ta rít gào xong, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, hỏi:

“Bác hai, Vi Vi rốt cuộc là đã chết như thế nào?”

Chỉ với một câu, bác hai sắp lại lần nữa buột miệng thốt ra những lời oán giận cay nghiệt, bị chặn cứng họng ở đầu dây bên kia.

Bạch Trường Thiên cả người đờ đẫn đứng trân trân một mình trong nhà, hai tròng mắt đều mờ mịt.

Bạch Hiên nhắc đến việc này là có ý tứ gì? Là vì hoài nghi nên quyết định “thử” hắn? Lão ta giọng điệu gian nan mà nói:

“Bác như thế nào có thể biết? Con bé không phải là đã tự sát sao?”

“Cho nên, bác hai đây chỉ trích cháu không màng tới tình thân, vậy bác có xem lại chính mình chưa?”

Lúc trước ngay thời điểm tàn nhẫn bóp chết Vi Vi, bác có hay không nhớ đến hai chữ “tình thân”?

Bạch Hiên gần như sung sướng hít một hơi thật sâu, trong lồng ngực tất cả đều là một loại khoái cảm trả thù. Hắn cười khế, đứng bên cửa sổ ở thư phòng, không chút để ý nhìn từng khớp xương rõ ràng trên ngón tay.

Ánh đèn trong hoa viên, xuyên qua cửa sổ sát đất, hòa mình lên từng ngón tay cứng cáp. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt, như muốn xoa nát hình bóng phản chiếu thành từng mảnh vỡ vụn. Trong vô hình, mang theo một sức mạnh đang âm thầm làm mưa làm gió.

Bạch Hiên cười thật nho nhã, đối với đầu dây bên kia mà nói:

“Không bằng như vậy đi, bác hai, bác nói rõ ràng cho cháu, Vi Vi chết như thế nào, cháu sẽ giúp bác xử lý chuyện bên hội đồng, được chứ?”

“Bác làm sao biết được con bé chết như thế nào, bác không biết!!!”

Nghe thấy điều kiện động trời của hắn, Bạch Trường Thiên trực tiếp rống to. Bạch Hiên nhất định đã biết được cái gì, nhất định là đúng như vậy. Tên nhóc này từ nhỏ tư chất thông minh, cực kì nhẫn nại, am hiểu nhất chính là ở điểm chuẩn xác bắt thóp người khác ở ngõ cụt, cuối cùng hoàn toàn lật ngược ván cờ.

Hắn có lẽ đã tìm được dấu vết gì rồi.

Hội đồng quản trị muốn từ bên trong mà điều tra chuyện của hắn, nói không chừng chính là Bạch Hiên đứng đằng sau sai sử.

Ý thức được điểm này, Bạch Trường Thiên tức giận đến mức quăng điện thoại xuống đất. Hắn không biết Bạch Hiên đã biết nhiều hay ít, không biết Bạch Hiên có phải hay không đang hoài nghi hắn, hay chỉ là đang nhử hắn thôi.

Đường đột xảy ra chuyện thế này khiến Bạch Trường Thiên trở nên vô cùng bị động, hắn không biết Bạch Hiên đã hoài nghi đến mức nào. Vì thế cũng không biết tình cảnh của chính mình, đã tan tành đến thế nào.

Hắn nên nghĩ ra biện pháp gì đó, từ từ tiếp xúc Bạch Hiên, thăm dò xem rốt cuộc thằng ranh con đấy đã biết được bao nhiêu?

Ở thư phòng bên này, Bạch Hiên hai tròng mắt đều toát lên vẻ âm lãnh, lẳng lẳng cắt đứt giọng nói còn vội vàng dang dở bên kia, ném điện thoại di động trên mặt bàn. Sau đó, cầm tay vào túi quần, đứng

ở cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống vườn hoa tĩnh lặng trong đêm.

Hắn rất thích hưởng thụ cảm giác đem con mồi đẩy vào bờ vực tuyệt vọng. Nhìn lão ta một buổi sáng dài đằng đẵng đối mặt với đội điều tra của hội đồng quản trị, gấp đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, tâm tình của Bạch Hiên không tìm được mà bay vút lên.

Chương 38: Chỉ yêu một mình anh hai.

Chờ lúc Bạch Hiên trở lại phòng ngủ, Bạch Vi đã ngủ từ lâu, hắn liền ngồi ở mép giường, nhìn Bạch Vi một lúc, sau đó cúi người, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô, thấp giọng nói:

“Ngủ ngon, bé cưng”.

Cô là châu báu mà hắn muốn dốc cả đời để bảo vệ, ngay cả bản thân đều không muốn thương tổn đến một sợi tóc nào của cô. Cô luôn mãi mê vui đùa trên chốn thiên đường, còn hắn chính là ở địa ngục đau khổ giữa giữa, cũng chẳng thể nửa lời nói ra dục vọng trong mình.

Ấy thế mà ngọc báu trân quý của hắn, đang sống sờ sờ lại bị lão già chết tiệt Bạch Trường Thiên bóp chết. Bạch Hiên tưởng tượng đến việc này, ánh mắt chính là sâu không thấy đáy.

Trong bóng tối, đôi mắt hẹp dài của Bạch Hiên hàm chứa sự cay độc tựa như một con rắn nhìn thấy con mồi. Hắn duỗi tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên gương mặt trắng nõn, lại một lần thè, hắn sẽ chậm rãi, giống như lắng trị, đem da thịt Bạch Trường Thiên cắt từng khúc từng khúc. Không giải được hận

trước đây, tuyệt đối không để Bạch Trường Thiên tắt thở.

Đêm rất dài, thời gian dần trở thành quá khứ mà trôi qua. Sương sớm mờ ảo, những tia sáng ảm đạm len lỏi vào phòng ngủ, Bạch Vi ngủ ngon lành một giấc dài. Khó khăn mới có được một đêm anh trai không làm gì cô, tuy như vậy lại có chút không quen.

Cô chậm rãi trợn tròn mắt, nhận thấy được có người ngủ bên cạnh, Bạch Vi trong lòng nhảy dựng, vừa quay đầu liền thấy anh trai đang ngủ say.

Đã lâu lắm rồi, rất nhiều rất nhiều năm, hẳn đều chưa từng ngủ một giấc yên bình bên cạnh Bạch Vi.

Từ lúc Bạch Vi mười ba tuổi, bọn họ liền phải tách ra ngủ riêng, cô cũng không thể lảng lạng mà nhìn anh trai ngủ như lúc trước.

Mấy bữa trước tuy rằng bọn họ đều ngủ chung, nhưng chờ lúc Bạch Vi tỉnh lại, hẳn cũng đã thức.

Cho nên hiện tại khi có cơ hội, Bạch Vi cẩn thận nhìn bộ dáng khi ngủ của hắn, ngược lại cũng có chút thú vị.

Lúc hắn nghỉ ngơi, không thể thấy được sự khôn khéo xảo quyệt thường xuất hiện dưới đáy mắt, trên mặt cũng không còn có những đường nét nghiêm nghị. Hẳn cũng không hề ác liệt, một chút cũng không ỷ mạnh, càng không quản này quản nọ.

Bạch Vi nhìn hắn, nhịn không được duỗi tay chạm nhẹ lên mặt, đem đầu nhích tới gần lồng ngực cứng rắn trước mặt. Giống như lúc bọn họ còn chỉ là những đứa trẻ ngây ngô, dựa sát vào nhau, đem hắn trở thành thế giới to lớn của cô.

Hiện tại hắn vẫn luôn là tất cả đối với cô, dù hắn dần khiến cô sợ hãi, cũng làm cô muốn chối bỏ cảm giác hưng phấn lạ kỳ. Nhưng trên thực tế, hắn vẫn là người cô yêu nhất trên thế gian này.

Đếm tới đếm lui, cũng chỉ yêu một mình hắn.

Dù tính chất tình cảm của hắn và của cô không giống nhau, chính là từ bé đến lớn, thật ra cô cũng chỉ có một người anh mà thôi.

Cũng vừa là thầy, vừa là bạn, vừa là cha. Hiện tại lại thêm một cái thân phận nữa, là hôn phu của cô.

Bạch Vi hốc mắt có chút đỏ, dán sát vào lồng ngực vững chãi, cánh tay mềm mại như ngó sen đặt trên eo hắn, chỉ vì tính ỷ lại này, làm tình cảm của cô đối với anh trai mình càng ngày càng phức tạp.

Có biện pháp nào chẳng? Ngoại trừ Bạch Hiên, căn bản cô cũng chỉ có hai bàn tay trắng.

Thời điểm Bạch Vi càng lúc càng gần sát, Bạch Hiên mơ mơ màng màng lờ ngợ ra điều gì. Nhắm mắt lại, giọng gái ngủ:

“Vi Vi?”

“Ừm, anh hai”.

Âm thanh của cô từ trong lồng ngực phát ra, Bạch Hiên liền đem Bạch Vi ôm chặt, không hề do dự mà tiếp nhận sự ỷ lại của cô. Hắn vừa mới tỉnh, thậm chí đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Chỉ là trực giác mách bảo Bạch Vi muốn hắn ôm, hắn liền ôm.

Kế tiếp, Bạch Hiên theo tiếng gọi dục vọng, cúi đầu tìm kiếm môi Bạch Vi. Cô cũng không có né tránh, nằm ở trong ngực hắn, nhắm mắt lại nhắm nháp nụ hôn ngọt ngào.

Giống như lời hắn từng nói, cái gì rồi cũng sẽ quen. Dù hắn làm anh trai cũng được, làm một người đàn ông cũng được, chỉ cần là Bạch Hiên, cô nhất định phải làm quen.

Chương 39: Độc chiếm.

“Em có biết, em như bây giờ chính là đang mời gọi anh hai không?”

Bạch Hiên thoáng trở mình, đè lên người Bạch Vi, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo. Hai tay của hắn chống ngay bên cạnh cô, cúi đầu nhìn, đồng dục hỏi:

“Nghĩ kỹ rồi chứ? Tối hôm qua chính là thời gian cuối cùng anh hai cho em, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Gò má Bạch Vi dần ửng hồng, mắt đối mắt với Bạch Hiên, không nói lời nào. Hai tròng mắt ướt ướt chứa đựng một ít tia sáng trong suốt.

Không khóc, cũng không phản kháng, cũng có nghĩa là ngầm đồng ý.

Phía trên, hắn vươn một bàn tay, từng khớp xương rõ ràng trên những ngón tay đem dây váy ngủ trên vai cô kéo xuống. Sau đó, dọc theo cổ ngọc kéo một đường xuống, lộ ra một bên vú

của cô. Bàn tay ranh mãnh bắt lấy, đưa vào trong miệng hắn.

Bạch Vi nghiêng đầu không dám nhìn, cuộn tay thành nắm, đặt ở bên môi tịt cắn ngón tay mình, dùng hết sức lực cơ thể chống lại cảm giác tê dại khó tả mà hắn đem đến.

“Thả lỏng”.

Thấy cô càng lúc càng khẩn trương, môi hắn từ đầu vú gợi cảm mò mẫm tới cái cổ thiên nga mảnh khảnh của cô. Một tay chống ở gối bên cạnh, tay còn lại vuốt ve phần vú trắng trẻo, đè thấp giọng:

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút, là anh hai thao em, đừng sợ”.

Là anh hai, chứ không phải người khác, cũng không phải người đàn ông nào khác. Là người anh mà từ bé cô đã vô cùng tin tưởng, là người trước nay đều sẽ không tổn thương cô, sẽ không làm cô cảm thấy khó chịu. Xây cho cô một tòa tháp uy nghi lộng lẫy trên cao, vô âu vô lo mà trưởng thành trong sự che chở của hắn.

Bạch Vi nằm ở dưới thân hắn, nhắm mắt lại mà nghe lời. Dưới sự vuốt ve của anh trai, cả người không nhịn được mà run lên. Cô thừa biết đây là anh trai mình, nhưng cũng bởi vì là anh trai, cho nên nội tâm vẫn luôn giằng xé chống lại hành động hắn đang làm với cô.

Là không tự giác mà chống cự.

Vì cái gì lại không tự giác mà chống cự chứ? Nếu đã quyết định chấp nhận số phận, vì sao lại kháng cự cảm giác vui thích tê dại mà anh trai mang đến cho mình?

Bạch Hiền vươn tay, gỡ bàn tay trắng nõn đáng thương bị cô giầy vò ra, ngẩng đầu, áp lên môi mềm một nụ hôn dịu dàng. Bàn tay chậm rãi mà dịch chuyển dọc xuống, mang một chút chòng gheò, kéo phần váy ngủ mỏng manh lên, lộ ra chiếc quần lót ướt đầm dưới thân.

Hôm nay cô không có mặc quần an toàn.

Bạch Hiền dường như nhận được một tín hiệu, kéo quần ngủ xuống, đem “hung khí” thô nóng ra, trực tiếp để trên hoa huyệt nho nhỏ của cô.

Bạch Vi run rẩy dữ dội hơn, cảm nhận được nơi khuất sâu trong khu rừng của chính mình, tựa hồ phải bị dã thú bên ngoài nhảy vào cắn nuốt. Cô run như cây sậy trước gió to, đôi mắt yếu ớt ngược nhìn cầu xin, bắt đầu rơm rớm ánh nước.

Không phải chỉ là dựa vào lòng ngực hắn, tìm kiếm cảm giác ấm áp không muốn rời xa hay sao?

Như thế nào liền biến thành trò ân ái thế này?

Có thể chú ý tới việc nên từ từ chậm rãi hay không?

Thời gian cho một buổi tối là quá ít ỏi, lại cho cô thêm mấy năm như vậy nữa, nói không chừng cô sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Bạch Hiền phớt lờ ánh mắt cầu xin của cô, thờ hờ hển chậm rãi đẩy vào cánh cửa nhỏ bên trong khu rừng, chặn cứng đường đi.

Cô rút cuộc cũng khóc thành tiếng, ở dưới thân hắn nức nở:

“Anh hai, đau quá”.

“Còn chưa đi vào thật đâu”.

Đầu hấn toàn là mồ hôi, đè nén dự vọng của bản thân, sợ lại làm đau cô. Chỉ có thể ghé vào người cô thờ gấp gấp, Bạch Vi khó chịu, hấn cũng rất khó chịu.

Ấm áp chặt khít, cùng một cảm giác như đang có dòng nước ướt át bao vây lấy Bạch Hiền, hấn không nhìn được mà cọ xát ở miệng huyết, đôi tay mạnh mẽ tách đùi cô ra, tất cả bên tai đều là tiếng khóc yếu ớt của Bạch Vi.

Khóc đến mức hấn trong lòng đều ngứa ngáy, muốn trực tiếp phá “cồng thành” xông vào.

Nhưng hấn cố nhịn, dù gì cũng đã nhiều năm “ăn chay”, cũng không thể nhất thời trở nên mất kiên nhẫn.

Thân thể này vốn dĩ còn trong trắng, chưa từng bị kẻ nào khai phá. Trước khi Bạch Vi “xuyên”, đối với những chuyện thế này quả thật là dốt đặc cán mai(*).

Cho nên lúc này hoa huyết thật sự rất chặt, dù bị hấn tách đùi ra, đem nó căng lớn, nhưng vẫn như cũ không chứa nổi quái vật khổng lồ của hấn.

Bạch Vi khóc lóc muốn đẩy hấn ra, nước mắt rơi lã chã trên gối, nghẹn ngào nói:

“Không phải còn phải đi cho kịp chuyến bay sao? Anh hai, chúng ta sẽ đến muộn mất, anh mau tránh ra”.

“Nếu muộn liền chuyển sang chuyến khác”.

Cơ bắp cả người Bạch Hiền căng đến cứng đờ, nước da bánh mật khỏe mạnh, đè trên thân thể trắng nõn mềm mại của cô. Hấn vốn dĩ có thể tung hoành ngang dọc, bừa bãi hưởng thụ,

lại chọn dây dưa ở cửa huyết ra không được vào cũng không xong, lại càng không muốn rời đi.

Hắn cắn răng, cúi đầu dõ dành em gái nhỏ đang khóc thút thít không ngừng.

“Vi Vi, đau một chút sẽ tốt hơn cứ đau dai dẳng, anh hai cả đời này cũng chưa từng đánh em, cũng chưa từng khiến em phải chịu đau đớn. Em nhẫn nhịn một chút, bây giờ anh hai nợ em, về sau em muốn chơi máy tính bao lâu, anh đều để em chơi bấy nhiêu”.

“Anh hai, anh thật là không có nguyên tắc gì cả”.

Bạch Vi khóc lóc lắc đầu, cô cảm thấy không tính anh trai là lục thân(**) của mình, người anh này đối với cô trước đây đều quản thúc rất nghiêm khắc, liền chỉ vì có thể... Có thể đi vào thân thể cô mà nguyên tắc này nợ đều vứt bỏ.

Chưa kịp dứt câu, Bạch Vi hét lên một tiếng “A”, cả người giống như bị bổ thành đôi, đau đến ngửa ra sau, cong vồng như cánh cung, đôi tay gắt gao bắt lấy cánh tay hắn.

Nơi rừng rậm sâu thẳm luôn được giấu kín kia, bị con thú phía ngoài nhào đến xâm chiếm.

Trình tiết đã phá, Bạch Vi bị côn thịch của hắn, trực tiếp xỏ xuyên qua thân thể.

Cô đau đến mức môi cũng run rẩy, cái gì gọi là tê dại vui thích chứ, giờ phút này chỉ có đau đớn ập đến.

Làm cả người thập phần đau đớn khó chịu.

Nơi giao nhau của hai người, vết máu đỏ thẫm thấm lên chiếc khăn trải giường.

Bạch Hiền hít vào một hơi sâu, đè trên thân thể cô, nghe cô ở dưới thân hấn khóc đến tê tâm liệt phế, liền đỡ dành:

“Vi Vi ngoan đừng khóc, nghe nói chỉ có lần này đau nhất, một chút liền không đau nữa”.

“Quá, quá căng, anh hai, em đau quá, thật sự đau quá”.

Bạch Vi khóc sụt sướt, nước mắt như những viên ngọc quý theo khóe mắt rơi xuống, trên gối đều ướp thành mảng lớn. Hấn vẫn không chịu đem vật kia lui ra khỏi thân thể cô, cô đã đau đớn như thế, vì cái gì hấn cảm thấy làm những chuyện như thế này lại sung sướng?

Cô muốn đẩy hấn ra, từ trên người cô mà đẩy xuống, muốn hấn đem cái dương vật thô lỗ làm cô đau đến chết đi sống lại, từ trong cơ thể cô rút ra. Nhưng cô quá yếu ớt, còn hấn thì cường tráng vô cùng, cô căn bản không thể chống lại hấn.

Chờ tiếng khóc dần dần nhỏ đi một chút, Bạch Hiền mới bắt đầu chậm rãi, chậm rãi động đậy ở đường đi của cô, động tác rất nhỏ. Cơ bắp trên người đều trong trạng thái căng chặt, sợ không chế không được chính mình, sẽ không kìm được mà rong ruổi trên cơ thể yếu ớt dưới thân.

Mà Bạch Vi dưới sự mơn trớn nhẹ nhàng của hấn, bắt đầu cuộn tròn ngón chân lại. Cô cảm nhận được, giữa một luồng nóng rất đau đớn, có một chút sung sướng khó nhịn không tài nào nắm bắt được dâng lên.

Trong lòng trở nên rối rắm, chậm rãi bắt đầu bị dẫn dắt theo tiết tấu của hấn, cảm xúc dày vò lại càng thêm rõ ràng hơn.

“Anh, anh hai...”.

Bạch Vi bị cảm xúc khó tả kia thao túng lý trí, chỉ còn nửa người bên dưới cảm giác đến từng đợt từng đợt giông bão, trong miệng bắt đầu vô ý thức kêu anh trai.

Cô thực sợ hãi loại cảm giác này, hấn ở trên thân thể cô, hai người khoảng cách gần đến mức kinh hãi.

Môi tìm lấy nhau, âm thanh trở nên mềm nhũn như có thể chảy thành nước:

“Anh đây, anh hai đây...”.

“Anh hai, anh hai, em đau quá”.

“Không đau, anh hai xoa xoa Vi Vi nhé, Vi Vi ngoan, ngoan...”

Giọng nói của hấn, bị bao phủ bởi sóng tình dạt dào, làm hấn quả thật không tài nào khống chế được bản thân. Từng cú nhấp hông ngày càng nhanh, lúc này Bạch Hiên cũng không biết chính mình đang nói với Bạch Vi cái gì nữa.

Cô như mất đi ý thức, chỉ biết ê a kêu đau. Liền giống như trước kia, muốn hấn thương, muốn hấn yêu, muốn hấn chú ý cô.

Mà hấn chỉ lo đáp lời, tất cả đều đáp ứng cô, cô muốn cái gì hấn đều cho, mọi thứ, mọi thứ đều cho cô.

“Anh, anh hai, anh hai em, em a~”.

Bạch Vi hét lên một tiếng, ôm chặt lấy cổ hấn, thân thể bắt đầu căng chặt bất động, dùng tao huyết mà gắt gao giữ chặt gậy thịt của Bạch Hiên, không cho hấn nhúc nhích.

Cô dưới thân thể của hấn, bị thao đến cao trào.

Bạch Hiên bị Bạch Vi siết đến chịu không nổi, hấn cũng giống như cô, đều là lần đầu tiên. Vốn nghĩ rằng sẽ lâu hơn một chút, lại là chịu không nổi, chờ Bạch Vi cao trào xong, hấn liền hung hăng bắn vào người cô.

Bờ mông chôn ở bên trong bắp đùi ngọc ngà, từng chút từng chút, cuối cùng ngừng ở một chỗ trên đỉnh kia, đem dục vọng nhiều năm, bắn sâu vào người Bạch Vi.

Đây là em gái yêu dấu của hấn, hấn tham lam tiến vào thân thể của cô, ở trong cơ thể cô để lại dấu vết của hấn. Cuối cùng cũng có thể biến cô trở thành người của hấn.

Người của hấn, của riêng hấn.

(*) Dốt đặc cán mai: Là cách nói hình tượng, nhấn mạnh thêm của “dốt đặc”. “Đặc” chẳng khác nào cái cán mai làm bằng gỗ, tức không biết một tí gì. (Nguồn: Sưu tầm)

(**) Lục thân: Được định nghĩa là 6 người thân thiết nhất đối với ta (cha, mẹ, anh, em, vợ và con)

Chương 40: Phải tiết chế.

Trời còn tờ mờ sáng, Bạch Hiên khi đã thoải mái bắn xong, bế cả thân hình yếu ớt vô lực của Bạch Vi lên, đặt vào bồn tắm. Sau đó mới quay lại nhìn khăn trải giường lúc này đã nhuộm màu đỏ thẫm kia, sửa sang lại một phen, rồi rảo bước về lại phòng tắm.

Bạch Vi thấy Bạch Hiển tiến vào, nghiêng người đi, đưa lưng về phía hắn, điệu bộ chúng ta không quen biết.

Sống lưng tinh tế, quay người liền lộ ra xương con bướm quỳ rũ đáng yêu, cả người ngồi ở bồn tắm to lớn, thoát nhìn trông thật nhu nhược bất lực.

Nhất định là phải dời chuyển bay rồi, cô trong cái dạng này, căn bản cũng không muốn theo hắn đi công tác.

Bạch Vi khinh thường chính mình mới vừa rồi phóng dăng dưới thân anh trai, lúc này chỉ muốn tìm một nơi nào đó khuất khỏi tầm mắt hắn, từ từ “nhai nuốt” tiêu hóa cho hết chuyện hai người vừa làm.

Thấy Bạch Vi rúc đầu như đà điểu, Bạch Hiển nhin không được liền cởi áo ngủ, cùng ngồi vào bồn tắm. Hắn duỗi tay ôm lấy Bạch Vi, nhẹ nhàng vuốt ve hạ thể của cô, ôn nhu hỏi:

“Còn đau không?”

“Đau”.

Bạch Vi bĩu môi, thoát nhìn lại muốn khóc. Thật ra cơn đau đã vơi đi chỉ còn lại một ít, nhưng cô lại mang bệnh công chúa, muốn hắn dỗ dành, muốn hắn cảm thấy áy náy, muốn hắn đau vì cô nhiều thêm một chút.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Dưới làn nước ấm áp, ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào hoa huyết, tách ra hai bên rùng rậm đen nhánh của cô, thay cô rửa sạch nơi

đó. Hắn cúi đầu, hôn khẽ lên vành tai nhỏ mềm, thấp giọng nói:

“Thật xin lỗi, anh hai xin lỗi, nữ làm Vi Vi của chúng ta đau, anh hai thật có lỗi với Vi Vi”.

Bạch Vi hừ hừ hai tiếng, cảm thấy có chút mới mẻ ngoài ý muốn. Từ khi nào người anh trai tràn ngập quyền uy của cô trở nên thế này, sẽ ăn nói khép nép, xin lỗi cô như thế?

Quả thật là làm em gái, so với việc là người phụ nữ của hắn, đãi ngộ không giống nhau.

Sau đó, lại cảm thấy ngón tay Bạch Hiển đến gần ghé thăm cửa huyết non mềm của cô, bụng nhỏ Bạch Vi run rẩy, dưới thân lại chảy ra thể dịch không biết là của mình hay của hắn, gương mặt vội ửng đỏ, nghiêng đầu đối Bạch Hiển nói:

“Anh hai, coi chừng chuyển sau mình đến cũng không kịp”.

“Đúng, phải tiết chế một chút nhĩ”.

Bạch Hiển cúi đầu nhẹ nhàng cười, ngón tay rút ra khỏi cửa huyết của Bạch Vi.

“Tắm nhanh, còn phải đuổi kịp chuyển bay nữa”.

Trong tình huống bình thường, Bạch Hiển đều nghiêm túc cẩn trọng, thời gian công tác của hắn đều rõ ràng từng chút một, sẽ không để mình đến trễ một giây phút nào, và đương nhiên, hắn cũng sẽ không tự mình kéo dài thời gian đã định sẵn.

Nếu phải đổi chuyển bay, tất nhiên không thể lại bỏ qua chuyển hạng nhất này.

Vì thế hai người vội vàng rửa mặt, kéo hành lý đi đến sân bay. Từ nơi đô thị phía nam ấm áp, đến phương bắc xa xôi có chút se lạnh,

đại khái cũng phải mất mấy giờ liền.

Vé Bạch Hiển đặt chính là khoang hạng nhất, được kha khá tự do, còn có thể tùy ý đi lại.

Vừa lên máy bay, Bạch Vi nằm thoải mái trên ghế dựa, xem phim bằng máy tính bảng của hắn, Bạch Hiển ở bên cạnh tranh thủ xử lý một ít giấy tờ.

Trong phút chốc, Bạch Vi nhận thấy được người ngồi bên cạnh đứng dậy, chen vào ghế dựa của cô, cùng cô nửa nằm xuống.

Bạch Vi hơi mất tự nhiên mà nhích vào phía trong nhường chỗ, nghiêng qua nửa người, đưa lưng về phía hắn, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính bảng, cố gắng tập trung xem điện ảnh, nhưng cũng không thể nào phớt lờ được xúc cảm từ cái ôm ấm áp đằng sau.

Buổi sáng hôm nay, vài giờ trước, cô cùng người này ân ái.

Tưởng tượng đến đây, Bạch Vi cả người đều xôn xao không thôi.

Sẽ không còn có khả năng giống như trước đây mà cùng hắn kề cận, không bao giờ có thể giữ được cảm xúc bình thường như trước, gần gũi với anh trai.

Bạch Vi không thoải mái mà nhúc nhích, nghe được từ phía sau lưng, Bạch Hiển rõ ràng “Ai” một tiếng nhỏ.

Chương 41: Anh hai lại muốn thao em.

Cả người Bạch Vi cứng đờ mà nằm trên chiếc ghế lẽ ra phải

nên vô cùng thoải mái, gương mặt trắng nõn dần dần vẽ lên một màu đỏ ửng.

Một tiếng kia của anh trai tuy rằng rất nhỏ, nhưng cô vẫn cảm nhận được rõ ràng ở phía sau mông mình, vật cứng rắn kia đang từ từ trĩu dậy.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, cứ xem đi xem lại mỗi một bộ hoạt hình này, không ngán hửm?”

Giọng nói của anh trai vang lên từ sau lưng Bạch Vi, hấn vươn ra cánh tay dài, một chiếc chăn mỏng liền bao trùm trên người cả hai, mà ở phía dưới, hấn ôm lấy eo Bạch Vi.

Có tiếp viên hàng không đẩy chiếc xe chứa đựng nước cùng vật dụng, chậm rãi đi tới.

Tâm tư Bạch Vi lúc này đã hoàn toàn không đặt trên bộ phim đang chiếu trên máy tính bảng nữa, cô quay đầu lại, gương mặt ửng đỏ mà nhìn anh trai, thấp giọng, tràn ngập oán trách nói nhỏ:

“Anh hai, muốn ngủ thì về ghế của mình đi chứ”.

“Ai bảo em vụng vẹo lưng tung?”

Bạch Hiền tức giận mà liếc Bạch Vi một cái, ôm chặt eo thon, đem vật đang sưng to của chính mình đè lên mông cô, cắn răng thủ thỉ:

“Hiện tại không được cử động”.

“Em không có...”

Cả người Bạch Vi căng chặt, không rõ tại sao anh trai lại đột nhiên muốn tra tấn mình, không phải hấn cứ qua bên kia ngủ là

êm đẹp sao?

Thời gian còn rất dài, dục vọng cương cứng từ từ rồi sẽ phai đi, vì sao lại muốn qua ghế của cô nằm cơ chứ?

Nhưng hiện thực chợt nói cho cô, càng là thời khắc thống khổ, con người Bạch Hiền này càng không dễ dàng buông tay.

Hắn từng lúc từng chỗ đều muốn em gái mình, muốn Vi Vi của hắn, người phụ nữ của hắn, bảo bối mà hắn yêu nhất trần đời.

Bạch Vi cảm nhận được động tác bàn tay xảo quyệt kia, cả da đầu đều tê dại. Hắn đang ở bên dưới chặn mà nhấc làn váy lên, xoa xoa đùi cô.

Cũng từ từ chậm rãi vuốt đến mặt trong bấp đùi nhạy cảm.

“Anh hai”. Bạch Vi dùng giọng mũi, nhỏ nhỏ mà kháng cự, “Đừng mà”.

Bạch Hiền lợi dụng thời cơ, nhích lại gần sát bên tai cô, nghiêng đầu một chút, nhỏ giọng hỏi:

“Đừng cái gì?”

Tiếp viên hàng không lúc này đã đi tới, Bạch Vi nửa nằm nửa ngồi trên ghế, không dám lại nói thêm lời nào, cô thầm nguyện tiếp viên hàng không mau đi qua nhanh nhanh, sợ bị phát hiện hành động của cô cùng anh trai bên dưới tấm chăn mỏng.

Kết quả, hành khách dãy bên kia gọi tiếp viên.

“Vâng, quý khách có yêu cầu phục vụ gì ạ?”

Thanh âm thân thiết nhu hòa của tiếp viên hàng không vang lên từ phía bên kia, Bạch Hiền kéo mỏng Bạch Vi xích lại gần thêm

một chút, đẩy quần lót cô ra, ngón tay thăm dò bên ngoài cửa huyết.

Vào không được, Bạch Vi chưa có “nước”.

“Vi Vi...”

Bạch Hiền lằm bằm, dùng một tay khác xoa nắn vú mềm phía trước người Bạch Vi.

Cô đưa lưng về phía anh trai, hoảng loạn mà kéo chần lên cao một chút, bên tai vang vang thanh âm tiếp viên hàng không ở rất gần nói chuyện cùng hành khách, bất thành linh đã bị tay của anh trai luồn vào trong quần áo, cách áo ngực mà vuốt ve cô.

“Vi Vi, anh hai lại muốn thao em rồi”.

Bạch Hiền ở sau lưng Bạch Vi, kề đầu sát phía sau tai cô, âm lượng vừa mức chỉ hai người mới có thể nghe được, thấp giọng nói:

“Buổi sáng lúc bị anh hai phá thân, có hận anh không?”

Bạch Vi nằm phía trước căn môi, lắc đầu, nhắc tới chuyện buổi sáng, bụng nhỏ của cô liền co rút co rút, giữa hai chân dần dần tiết ra chất lỏng. Nói thật thì cô cũng không hận gì, rốt cuộc cũng là do chính mình làm ra hành động ngầm đồng ý với anh trai.

Nhưng hai người bọn họ có nhất thiết phải ở chỗ công cộng thế này mà “tâm sự” không? Còn ở trong tư thế thế này? Bị người khác phát hiện thì làm sao bây giờ?

“Vậy Vi Vi không thích bị anh hai thao?”

Bạch Hiền tiếp tục nói, ngón tay vòng đến sau lưng Bạch Vi, từng chút từng chút mà cởi đi áo ngực của cô, sau đó tiến công thần tốc, tham lam mà xoa bóp cặp nhũ mềm mại ấm áp, thịt dán sát thịt, hưởng thụ xúc cảm mềm như bông.

Chương 42: Bé con dâm dăng.

Cảm giác được chính mình sắp bị sự xấu hổ cùng khản trương trong lòng áp bức đến điên rồi, cô duỗi tay, dùng cánh tay cách chần mông mà ngăn chặn tay của anh trai, hơi quay đầu lại, nói nhỏ:

“Anh hai, chúng ta đang ở trên máy bay”.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh”.

Bạch Hiền ngừng động tác còn đang dang dở trên tay, một đôi mắt đen như mực, nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của Bạch Vi, lại hỏi:

“Vi Vi có thích hay không?”

Cô đỏ mặt, đôi mắt rũ xuống, nhanh chóng quay đầu đi, “Không biết”.

Làm sao mà cô biết được? Nói thích, thì cô chính là lẳng lơ phóng dăng, nói không thích, thì lại trái với tâm ý của mình, cho nên cô chỉ có thể ngậm ngùi nói không biết.

“Nhưng Vi Vi, lúc sáng tiếng em rên rỉ cũng không hề nhỏ”.

Bạch Hiên tiếp tục nói, cảm nhận được dưới thân Bạch Vi càng lúc càng ướt át, ngón tay nhẹ nhàng thăm dò vào đường đi nóng ẩm, bắt đầu chậm rãi đưa đẩy.

Cô chịu không nổi loại cảm giác châm ngòi kích thích này, chịu thua mà quay đầu lại, đáng thương hề hề nhìn anh trai:

“Anh hai, không cần ở chỗ này, chúng ta... chúng ta đi buồng vệ sinh đi, xin anh đỡ”.

Vào buồng vệ sinh thế nào cũng được, cô đều cho hấn lẫn lộn mình, chỉ cần không ở chỗ này đùa nghịch cô.

Bạch Vi vừa mới ném thử “trái cấm”, căn bản ứng phó không nổi những loại trường hợp thế này.

Đáy mắt Bạch Hiên hàm chứa dự vọng vô tận, rút ra ngón tay hãy còn tham luyến sự ấm áp cùng co bóp trong cơ thể em gái, thay cô cài lại áo ngực cùng sửa sang một chút làn váy xốc xếch, đứng dậy, thấp giọng nói:

“Anh hai ở toilet chờ em”.

Mặt Bạch Vi đỏ bừng, gật đầu liên hồi, nhìn Bạch Hiên rời đi, cô chần chừ trên chỗ ngồi trong chốc lát, chờ lúc không còn thấy bóng dáng của tiếp viên hàng không nữa, lại cẩn thận mà nhìn một lượt xung quanh, xác định không ai trong khoang hạng nhất này chú ý đến cô, mới nơm nớp lo sợ mà cất bước hướng về toilet.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Toilet ở khoang hạng nhất rất rộng lớn, sau khi Bạch Vi đi vào, đúng lúc cửa vừa đóng chặt lại, cô đã bị anh trai bế lên, tách ra hai chân, câu ở hai bên hông hấn, quần lót ngay lập tức bị đẩy ra, trường thương trực tiếp tiến thẳng vào bên trong.

Vốn dĩ khoảng thời gian bị anh trai đùa bỡn dầy vò trên ghế, Bạch Vi cũng đã thật ướt, lúc này hấn vừa cảm một chút, hạ thể cô đã vang lên tiếng nước nhóp nhép rất nhỏ.

Thanh âm này làm Bạch Vi từ nãy đến giờ vẫn luôn nhắm mắt cắn chặt môi, cảm thấy xấu hổ một cách dị thường.

“Vi Vi, Vi Vi, em ra nhiều nước quá”.

Bạch Hiên đề nặng em gái mà cọ xát, cúi đầu, hôn lên lỗ tai Bạch Vi, tình dục làm bao nhiêu thanh lịch nhã nhặn của hấn đều đổ sông đổ biển, lời nói cũng thành loại ba xu hạ lưu.

Bạch Vi then đến mức muốn chui xuống đất trốn, dưới thân cô bị anh trai va chạm đến mức khoái cảm lũ lượt kéo đến từng trận nối tiếp nhau, đầu óc đều có chút không khống chế được mà đình trệ, nghe được anh hai nói cô nhiều nước, mới dùng giọng nói rách nát mỏng manh của mình, mắng lại hấn:

“Anh mới nhiều nước, anh... Đồ biến thái”.

“Đúng vậy, anh biến thái, không biến thái thì sao có thể sinh ra ham muốn với em gái ruột của mình chứ?”

Bạch Hiên hào phóng thừa nhận, một bên đưa đầy dục vọng của chính mình ra vào giữa hai chân Bạch Vi, một bên không hề cố kỵ mà cười nói:

“Nếu nói anh biến thái, thì em chính là thật dâm đăng, bé con dâm đăng này, từ lúc còn nhỏ, đã biết câu dẫn anh trai của chính mình”.

“Không có, em không có!”

Bạch Vi bị va chạm không ngừng đến cả người khô nóng khó nhin, cảm thấy thật xấu hổ, phản bác anh trai:

“Là do anh biến thái, tự mình muốn...”

“Anh muốn cái gì?”

Bạch Hiên hung hăng mà đè nặng Bạch Vi, đem côn thịt thô to thâm nhập vào thật sâu trong huyết của cô.

“Muốn thao em gái mình như vậy sao? Như vậy? Như vậy?”

“A, anh hai, anh hai...”

Bạch Vi cảm thấy đầu óc đã không còn suy nghĩ được gì nữa, ngẩng đầu hét lên một tiếng, lại bị anh trai dứt khoát mà ngậm lấy cánh môi ướt át, ngăn chặn không cho cô lớn tiếng.

Một trận ánh sáng trắng toát xẹt qua đầu, thân thể căng thẳng của Bạch Vi rũ rượi vô lực, Bạch Hiên mới buông môi cô ra, vẻ mặt cười như không cười mà nhìn gương mặt đỏ căng của Bạch Vi.

“Còn nói chính mình không dâm dăng, em xem, bị anh hai cắn có vài lần đã cao trào, thế này có phải dâm dăng hay không?”

Chương 43: Anh hai quá hạ lưu.

Bạch Vi lắc đầu, hận không thể che lại lỗ tai của mình, không muốn nghe những lời hạ lưu đến cực điểm này của hắn. Cô

không phải như vậy, đều là do anh trai biến cô thành thế này, cô không phải như vậy.

“Đúng là như vậy, em đúng là như vậy, Vi Vi, em xem xem”.

Bạch Hiền đã hoàn toàn bị ham muốn khống chế, hai tròng mắt chứa đầy tình dục điên cuồng, áo khoác âu phục trên người bị hất để lại trên ghế dựa, trên người lúc này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi công sở trắng tinh. Về chửi chu gọn gàng lúc đầu hiện giờ đã rất hỗn độn, cúc áo trên cổ đều bị gỡ ra tứ tung.

Lộ ra nửa bên cơ ngực mang nước da màu bánh mật khỏe mạnh.

Quần tây cùng quần lót hất đều cời đến đầu gối, trong chiếc gương lớn bên cạnh, phản chiếu động tác hất thọc vào rút ra như vũ bão ở giữa hai chân em gái, bởi vì biên độ quá lớn, quá mức hung mãnh, vạt áo sơ mi trắng nhiều lúc bị hất lên, lộ ra cánh hông khỏe mạnh màu bánh mật.

Cặp đùi thon thả trắng nõn vòng ở trên hông hất, bởi vì “chuyện xấu” mà hai người đang làm, giày cao gót nhỏ xinh cô mang trên chân lay động như sắp rơi lại nhưng lại vương vấn, trông ngập tràn sắc tình.

Bạch Vi đã cao trào một lần, trên người có chút bủn rủn vô lực, chỉ có thể ôm lấy cổ anh trai, mặt mũi mang nét thống khổ lại sung sướng, tùy ý để hất cắm cô.

Tình hình chiến đấu tiến vào giai đoạn kịch liệt, Bạch Hiền lúc này như đang phiêu đảng trên trời cao, một bên giống như điên rồi va chạm thật sâu vào em gái mình, một bên ghé sát vào bên tai cô, giống như đang trả thù mà gầm nhẹ:

“Anh hai muốn thao hự cái đồ dâm đảng như em này, cả ngày chỉ biết làm anh hai thống khổ, em còn dám như vậy nữa

không? Bé con dâm dăng, thao hư tiểu huyết của em, thao hư em, thao hư em!”

Bạch Vi cắn môi lắc đầu, cô duỗi tay, muốn che lại cái miệng chuyên phát ra những lời hạ lưu tục tĩu của anh trai, lại bị hấn thúc mạnh một cái, trong hoảng loạn, cô chỉ có thể ôm lấy cổ người trước mặt, kéo đầu hấn xuống, dùng môi mình lấp kín miệng hấn.

Không được nói nữa, không được nói nữa, anh trai quá hạ lưu, ở đâu lại có một người đi làm nhục em gái mình như vậy?

Hai người cơ hồ cùng nhau leo đến đỉnh cao trào, thời điểm Bạch Hiển bất tỉnh, dương vật sẽ trở nên thật lớn và cứng rắn, làm Bạch Vi vừa mới bay lên đỉnh cao sung sướng lại nhảy thêm một nấc nhỏ nữa, cuối cùng toàn bộ quá trình cao trào thời gian kéo dài rất lâu.

Cô không còn chút sức lực nào, bị Bạch Hiển đỡ lên, tùy ý để hấn rút khăn giấy ra lau chùi sạch sẽ hạ thân hai người. Nhìn anh trai sửa sang thật tốt áo sơ mi, lại khôi phục về bộ dáng doanh nhân cao nhã quyền quý, cô nghĩ đến mới vừa rồi cùng mình làm tình trong miệng đều là những lời khó có thể tin, mặt liền nóng lên đi đấm một chút vào ngực hấn:

“Về sau không cho mắng em”.

“Mắng cái gì?”

Bạch Hiển trưng lên vẻ mặt khó hiểu, đứng ở trước người Bạch Vi, thay cô chỉnh lại váy, không biết mình mắng cô khi nào?

Hấn thương cô còn không hết, từ nhỏ đến lớn, có lúc nào mắng cô nửa câu đâu?

Bạch Vi cắn môi dưới, về mặt lên án mà nhìn hắn, sắc đỏ ửng trên gương mặt vẫn chưa từng tan đi, bộ dáng kia, làm Bạch Hiền xem đến lại muốn cương cứng.

Hắn thật nghiêm túc mà suy nghĩ, tiến lại gần sát cô, cúi đầu xuống, thấp giọng mà hỏi:

“Đây chính là tình thú, bảo bối à, em là bé con dâm đấng của một mình anh hai, tiểu huyết nhiều nước của em cũng chỉ để một mình anh hai thao, hiểu chưa?”

Nội tâm Bạch Vi cảm thấy rất xấu hổ, theo từng âm điệu trong giọng nói của anh trai, hạ thân cảm nhận được từng trận co thắt, thể dịch nóng ấm từ từ mà chảy xuống, thậm chí qua quần lót vốn đã không khô thoáng, không biết là của cô hay là của anh trai.

Hắn cùng cô “làm” hai lần, cả hai đều là bắn vào bên trong, cho nên huyết non dưới thân cô từ lúc ra cửa đều là ướt đầm, sau khi lên máy bay mới miễn cưỡng dừng chảy, hiện tại lại bị anh trai “bắt cóc” vào toilet bắn thêm vào bên trong, có thể cho là, tiếp theo cô phải chịu cảnh ướt nhẹp mà bay đến thành phố phía Bắc.

Chương 44: Gọi anh là chồng.

Tuy rằng đã cùng anh trai “làm” tận hai lần, nhưng Bạch Vi đối với chuyện tình dục vẫn tương đối còn ngây thơ. Giữa hai chân cô nhóp nháp cả một chuyến bay, cũng không dám nói với anh

traì, cứ như vậy mà đồ hết cả mặt gắng gượng đến lúc xuống được tới thành phố bên kia.

Vừa bay đến nơi, liền có giám đốc chi nhánh công ty bên này tới tiếp đón, ông ta nguyên một đường đều là nịnh bợ mà hàn huyên, đôi mắt thỉnh thoảng lia về hướng Bạch Vi đang rảo bước đi theo phía sau Bạch Hiền, ý vị tò mò trong mắt thật rõ ràng.

Bạch Hiền này đi công tác chưa từng mang theo thư ký, mà nhìn bộ dáng Bạch Vi thanh xuân dạt dào trang điểm cũng thật nhẹ, trông không giống như là nữ doanh nhân quyền cao chức trọng gì, nhìn qua lại cũng chỉ mang tới được cảm giác như một cô bé đi du lịch chung với “phụ huynh”, thường xuyên ngó đồng ngó tây, thỉnh thoảng lại mang điện thoại ra chụp vài bức ảnh.

Bộ dáng chưa từng trải qua “việc đời” này của cô, thật ra cũng có lý do cả, lúc cô còn trong thân xác em gái ruột của Bạch Hiền, vẫn luôn bị hấn bảo hộ bên trong tháp ngà sáng bóng, mỗi ngày chỉ đi qua đi lại được hai địa điểm cùng chung một con đường: nhà và trường học.

Hấn chưa bao giờ mang cô đi tham dự bất cứ sự kiện nào liên quan đến công việc của hấn, không bao giờ cho cô nhìn thấy thế nào là chốn thương trường chướng khí mịt mù, ra quy định chặt chẽ nghiêm khắc về từng mốc thời gian cô học tập và nghỉ ngơi. Bạch gia cũng chưa từng tổ chức tiệc tùng hay những cuộc tụ họp nào, thậm chí hấn cũng không mang Bạch Vi đi tham gia các thể loại triển lãm về thương nghiệp hay mang tính chất giải trí.

Nếu hấn ngẫu nhiên nhàn rồi, sẽ đưa Bạch Vi ra nước ngoài du lịch, nhưng cơ hội hiếm có như vậy mấy năm ròng, may mắn lắm mới được một lần, Bạch Vi sau khi thành niên, tung tích liền gần như biến mất, hơn phân nửa thời gian, hai người bọn

họ sẽ cùng nhau đi ra ngoài, hoặc là hai người ở thư phòng, hẳn đọc sách, cô chơi game, hoặc là cô đọc sách, hẳn xử lý công việc.

Cho nên Bạch Vi lần đầu tiên đặt chân tới thành phố phương Bắc này, liền có vẻ thật cao hứng, cầm di động chụp khắp nơi khắp chốn, ngẫu nhiên còn sẽ tự chụp ảnh mình.

“Anh hai, anh hai! Anh xem này”.

Bạch Vi chỉ vào tường thành hùng vĩ bên ngoài cửa sổ xe.

“Chúng ta đi chơi ở đâu vậy?”

Giám đốc công ty con ngồi trên xe khác theo sau bọn họ, trên chiếc xe này liền chỉ có hai người và một tài xế.

Bạch Hiên túm lấy cánh tay em gái mình, đem cô ôm vào trong lòng, ghé vào bên tai thấp giọng nói:

“Trước mặt người ngoài không được gọi là anh hai, em phải nhớ kĩ thân phận hiện tại của chính mình”.

Em gái nhỏ bị anh trai nhốt trong lòng ngực ấm áp, vội vàng gạt đầu, ngược mắt hỏi:

“Vậy em phải gọi là gì?”

Bạch Hiên nghe vậy mà cúi đầu, dùng chóp mũi cọ cọ chóp mũi đáng yêu của cô, cong môi cười khế.

“Chồng, kêu anh bằng chồng”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Vi ngơ ra một chút liền ửng đỏ, lan đến cả mang tai, cảm nhận được trên mặt nóng rát thiêu

đốt, cô cắn chặt môi dưới, cái loại xưng hô này, có chết cũng không nói ra được!

Gọi anh trai là chồng....Không, cô tuyệt đối không gọi!

Cô nói lắp, mặt đỏ lựng, dựa vào trên vai anh trai, thấp giọng hỏi:

“Có ai lại gọi anh trai của mình là chồng cơ chứ?”

“Cũng đâu có em gái nào lại làm tình với anh trai mình đâu?”

Bạch Hiên ở bên tai cô cong môi mà cười, nhìn Bạch Vi tránh thoát ra khỏi khuỷu tay của hắn, liền lui vào góc trong cùng bày ra bộ dáng ‘nhất quyết không để ý đến người xấu’.

Hắn cũng không cưỡng ép túm cô trở về, tiểu cô nương then thùng, rõ ràng cần thêm một khoảng thời gian nữa để thích ứng sự thật rằng, cô cùng anh trai làm tình.

Xe lăn bánh được một quãng đường dài, đi qua tường thành cổ xưa, dừng lại trước một khách sạn năm sao hoành tráng, tổng giám đốc công ty con ở chiếc xe phía sau, vừa dừng lại liền tức tốc bước ra, đi theo Bạch Hiên muốn dẫn đường hắn lên phòng họp trên tầng cao nhất.

Bạch Vi nhìn trái nhìn phải, đột nhiên lại thấy trước sảnh khách sạn treo một cái bảng lớn, [Buổi gặp mặt thành viên bang hội Lung Linh Các tại thành phố X].

Lung Linh Các này là bang Lung Linh Các trong game cô đang chơi sao?

Bạch Vi tránh không được phải dừng chân mà nhìn ngấm một tí, Bạch Hiên đang cùng giám đốc công ty con bàn chính sự ở phía trước, bỗng dựng quay đầu lại, hô to một tiếng:

“Vợ ời!”

Hắn có vị hôn thê, là con gái rợu của Chu gia cùng thành phố, tuy rằng so gia thế thì kém hơn Bạch gia, nhưng cũng được xem là nhà cao cửa rộng.

Vị giám đốc kia lập tức hiểu rõ, ánh mắt nhìn Bạch Vi lúc này thêm vào một chút nịnh nọt cùng láy lòng.

Chương 45: Em không có mặc quần lót.

Mà Bạch Vi thì sao? Gương mặt cô từng chút từng chút mà đỏ lên, hận không thể biến mất ngay tại chỗ, liếc anh trai một cái thật “mãnh liệt”, căng da đầu mà tiến về phía trước.

Vợ ời là sao chứ? Ai là vợ của hắn, anh trai đúng là không biết xấu hổ.

Đoàn người đi theo Bạch Hiển tiến vào căn phòng trên tầng cao nhất, Bạch Hiển liền cùng vị giám đốc ban nãy ngồi ở phòng khách tiếp tục bàn chuyện làm ăn, Bạch Vi ở phòng ngủ trên tầng hai, bận rộn sửa sang lại hành lý một phen.

Kết quả... Cô vừa mở ra va-li liền trợn tròn mắt, quên mang nội y của mình mất rồi!

Thật là đỉnh cao của xui xẻo.

Vốn dĩ quần lót cũng đã ướt đẫm rồi tinh rồi mù, hiện tại lại chẳng có quần lót để thay... Cô chỉ có thể ngậm ngùi mà bước vào phòng tắm, trước tiên lấy quần lót cũ của mình ra giặt sạch, treo ở trong phòng tắm để hong khô, sau đó suy nghĩ ngày mai hẳn là nên đi tìm tiệm bán nội y mua mấy cái quần lót.

Chờ cô giặt sạch sẽ quần lót cũ, không mặc gì dưới váy mà bước ra khỏi phòng vệ sinh, Bạch Hiền đã đứng trước phòng, giơ tay gõ nhẹ cửa.

“Ăn cơm thôi, tổng giám đốc Trác điều hành chi nhánh công ty ở đây chuẩn bị cho chúng ta một bữa tiệc chào mừng”.

“Không đi đâu!”

Bạch Vi đỏ mặt lắc đầu, mái tóc đen dài sau lưng cũng theo đó mà lắc lư, uốn lượn thành một vòng cung mềm mại phiêu đảng trong không khí.

Ánh mắt Bạch Hiền lạnh lạnh, nhíu mày hỏi:

“Lý do?”

“Em, em không có mặc quần lót, quần lót em vừa giặt rồi”.

Cô sửa sang lại quần áo trên giường, giải thích mà nói:

“Em quên bỏ quần lót vào trong hành lý”.

Cho nên hiện tại cô không mặc gì dưới váy cả?

Bạch Hiền duỗi tay, cảm giác khô nóng lại lần nữa trở dậy, hẳn cởi bỏ một cúc áo trên cổ, vẫy tay với Bạch Vi:

“Trước tiên cứ mặc của anh hai đi, em ngồi trên máy bay cả

buổi trưa đều không ăn gì rồi, buổi tối lại nhịn tiếp sẽ bị đau bao tử, nhanh lại đây”.

“Em, em không muốn...”

Về mặt Bạch Vi đồ bưng, cô với anh trai như thế này có ổn không? Ổn đến mức hai người có thể mặc cùng quần lót? Cô không cần, chết đều không cần.

“Có vấn đề gì à?”

Thấy cô cự tuyệt, Bạch Hiễn trực tiếp đi vào phòng, nhìn một lượt từng xấp quần áo đã được gấp chỉnh tề trên giường, tìm được chiếc boxer(*) màu đen của mình, cầm nó bước tới gần Bạch Vi.

“Tiểu huyết của em anh hai đều tháo qua, mặc quần lót của anh còn có vấn đề gì à?”

Lại thấy Bạch Vi lùi đi vài bước, hấn tăng cao âm lượng giọng nói lên một chút:

“Nhanh lên, Trác tổng còn đang đợi, đừng bắt anh phải động thủ mặc vào cho em, em nghĩ em còn nhỏ hửm?”

Bạch Vi lắc đầu, đáng thương mà lùi về một góc phòng, cả lỗ tai đều đỏ hồng, lại là phàn nàn một tiếng, liền bị hấn một phen ôm lấy, hấn thật sự xem cô như một con nhóc, xoay người ngồi xuống, cho cô ngồi lên đùi hấn, khom lưng bắt đầu tròng quần lót vào đôi chân trơn bóng trắng nõn.

“Anh, anh hai, để em tự mặc, em tự mặc được mà...”

Giữa giữa trong vô vọng, Bạch Vi chỉ có thể cúi người, kéo lên chiếc quần lót nam đã bị tròng đến cổ chân mảnh khảnh, sau đó đứng dậy rời khỏi đùi hấn, đồ mặt mà nhìn anh trai mình:

“Anh nhắm mắt lại đi, không được xem em mặc”.

“Nhanh lên!”

Bạch Hiền không những không thèm nhắm mắt, còn mặt dày nhìn chăm chăm vào váy Bạch Vi.

Cô chịu thua mà cong lưng nắm lấy quần lót của hắn, từng mảng từng mảng da thịt phần hồng thoát ẩn thoát hiện, váy dài kia bị cô nhắc lên một khúc, lộ ra đôi chân mượt mà thon dài thẳng tắp, kéo lên trên, chính là đầu gối, tiếp tục kéo lên trên...Cô chợt đứng bất động.

Cô đợi anh trai mình nhắm mắt lại.

Bạch Hiền thờ dài, đứng dậy, phảng phất chịu không nổi cô cứ chậm rãi cọ sát, tự mình động thủ, dứt khoát kéo lên quần lót cho Bạch Vi, sau đó chỉnh lại váy của cô, đem cô ôm vào trong lòng, trầm thấp mà nói:

“Em có cảm thấy, quần lót của anh bao trọn lấy em, là đang gián tiếp tiếp xúc với anh không?”

(*) Boxer: quần lót chữ nhật của nam giới.

Chương 46: Dường như thấy được tình yêu.

Thật là xấu hổ, tên hạ lưu này, quả thực đây chính là địa ngục!

Bạch Vi đã không biết hình dung thế nào cảm giác hiện tại, cô vốn dĩ chỉ cảm thấy hơi ngượng ngùng một chút, rốt cuộc quần lót các thứ, đều là vật luôn phải mang theo bên người.

Nhưng là anh trai vừa nói ra những lời như vậy, cô liền nhớ tới chiếc quần lót mình đang mặc, đã từng tiếp xúc với bộ vị nào của anh trai, quả thực không thể thông thả thoải mái làm lơ mà đi lại được.

Nó giống như mọi lúc mọi nơi nhắc nhở cho cô, người đàn ông này đã từng dùng bộ phận hung bạo trên thân thể của hắn, tiến vào sâu bên trong thân thể cô, chỗ này của hai người, không cần phải dựa vào một chiếc quần lót mà liên tưởng, bọn họ đã từng hàng thật giá thật mà giao thoa.

Cảm xúc ngượng nghịu vẫn còn vương vấn, đã bị anh trai nắm tay tiến ra ngoài cửa, đoàn người nối bước nhau đi đến nhà hàng buffet dành riêng để bàn bạc thương vụ mà ăn tối.

Bạch Vi là lần đầu tiên được Bạch Hiển dẫn đến loại trường hợp này, toàn bộ quá trình chỉ nhớ thật rõ việc bảo trì một nụ cười khéo léo, im lặng mà phối hợp cùng anh trai là được.

Rốt cuộc hiện tại sân nhà là của Bạch Hiển, nhà hàng đã được đặt bao toàn bộ, tất cả mọi người ở nơi này, đều giữ chức vị cao trong các nhánh của công ty con, ngày thường căn bản là chẳng có duyên mà nhìn thấy Bạch Hiển, lúc này lại có hàng tá vẻ mặt cùng phôi bày ra trước hắn.

Tác dụng của Bạch Vi chính là làm nền cho Bạch Hiển, phụ trách phần đứng bên cạnh hắn, trưng lên dáng vẻ đoan trang ưu nhã, mỉm cười khéo léo thông minh là được, có người khen cô, cô liền mỉm cười, Bạch Hiển qua lại vài lời khiêm tốn, có người lại đây tìm cô muốn nói chuyện phiếm làm quen, Bạch Hiển thay cô ứng phó.

Mỉm cười, làm gì cũng chỉ cần mỉm cười là được, không sai!

“Hôm nay ngoan quá”.

Bạch Hiên duỗi tay, vuốt ve bàn tay mềm mại đang đặt trên khuỷu tay hắn, nghiêng đầu cười nói bên tai cô:

“Là bởi vì mặc quần lót của anh hai hửm?”

“Anh còn dám nói!”

Sợ người khác nghe thấy, Bạch Vi giận dữ liếc nhìn Bạch Hiên một cái, phần da trên cổ thiên nga đều nhiễm hồng.

Cô hơi hơi nghiêng người, nói nhỏ đến độ chỉ có hai người có thể nghe được, cẩn thận thì thầm:

“Bữa tiệc tiếp đón này khi nào mới tàn vậy? Em sợ cửa hàng nội y bên ngoài đều đóng cửa rồi”.

“Vậy ngày mai lại mặc của anh tiếp”.

Bạch Hiên rất là không ngại, ở chốn đông người như vậy, lặng lẽ áp tai Bạch Vi nói nhỏ.

Cô vừa bực vừa thẹn, nói:

“Vốn dĩ quần lót của anh cũng không mang theo nhiều lắm, về phòng cũng phải mang đi giặt, bằng không mấy ngày đi công tác này, anh hai cũng không có đủ quần lót mà mặc”.

“Không cần giặt, Vi Vi mặc xong cứ đưa anh mặc”.

Giữa bữa tiệc ăn uống linh đình, người đàn ông anh tuấn nghiêng người, cúi đầu cười, Bạch Vi cả người mặc lên một chiếc váy dài thoải mái nhã nhặn, cùng anh trai nói chuyện, xấu hổ đến mức cứng họng chẳng biết đáp thế nào.

Mọi người nhìn cặp uyên ương ưu tú phía Bạch tổng, chỉ cảm thấy chính mình dường như thấy được tình yêu tươi mát...

Vài người tiến lên, lúc Bạch Hiền cùng họ nói chuyện, hắn thấy em gái mình dùng tay nhẹ nhàng che lại miệng mũi, ngáp một cái thật dài, liền đau lòng mà nói:

“Được rồi, em về phòng ngủ trước đi, đồ em muốn ngày mai anh sẽ mua cho em”.

Mới sáng ra hắn đã bắt đầu lăn lộn cô, thân mình mới trải qua tình dục lần đầu, cũng không khó hiểu đến bây giờ đã mệt nhoài, cùng mấy lão giám đốc biện một vài lý do, liền dẫn Bạch Vi đến cửa thang máy, để cô tự về phòng nghỉ ngơi.

Cô cũng mệt mỏi lắm rồi, ngày thường làm việc và nghỉ ngơi đều đúng theo quy luật, buổi trưa nhất định phải đánh một giấc ngắn, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần thôi cũng được, đều sẽ không đến mức không có tinh thần như lúc này.

Cũng may bữa tiệc ban nãy không phải là tiệc rượu chính thức của chi nhánh công ty bên này, có thể dung túng cô tới độ để mặt mộc mà tham dự, nếu là chính thức thì rất quan trọng, còn phải tỉ mỉ trang điểm, mệt mỏi hơn nữa.

Nhưng nói cho cùng, cô cũng chưa từng cùng anh trai tham dự những trường hợp như thế, hắn luôn bảo vệ cô ở chỗ sâu nhất bên trong cánh chim vững chắc, sẽ không dễ dàng mang cô ra gặp mọi người. Thậm chí còn rất đề phòng giới truyền thông, sợ cô em gái bảo bối của mình bị lộ mặt, ảnh chụp sẽ bị phát tán khắp nơi, cuối cùng dẫn tới bất cóc.

Chương 47: Hắn sẽ đợi.

Nhưng cũng chỉ một mình Bạch Hiên biết, hắn giấu em gái khỏi tầm mắt của công chúng, trên danh nghĩa là vì bảo hộ Bạch Vi, mục đích cũng chính là như vậy.

Thực tế, hắn có nhiều tâm tư hơn là chỉ đơn thuần bảo vệ, hắn hy vọng em gái mãi mãi chỉ thuộc về mình hắn, không thể cho bất cứ tên đàn ông bên ngoài nào nhìn thấy, cũng không cho cô thấy bất cứ tên đàn ông nào.

Hắn ích kỷ mà hy vọng, em gái đi ra ngoài không tiếp xúc được với nhiều người, vĩnh viễn đều sẽ không yêu một tên khốn khiếp nào hết, vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, mãi mãi...

Đây là nội tâm độc địa, xấu xa nhất mà hắn không muốn để cho bất kỳ ai biết.

Đúng vậy, đây mới chính là Bạch Hiên, một người bề ngoài áo mũ chỉnh tề, trong thâm tâm lại sinh ra tình dục cảm thú đối với em gái ruột của mình.

Cho nên Bạch Vi tuy rằng mang thân phận tiểu thư Bạch gia cao quý, lại chưa từng tham gia hoạt động xã giao nào dành riêng cho quý nữ hào môn(*), cũng chưa từng đặt chân đến những yến hội chính thức, tiệc rượu hay mặc lễ phục linh tinh gì đó.

Nhưng dựa vào thái độ hiện giờ của anh trai, thân phận của cô đã thay đổi, sau này những trường hợp xã giao như vậy, dù có chính thức hay không, có phải sẽ càng ngày càng nhiều?

Suy nghĩ mãi những vấn đề này, Bạch Vi đã về phòng, tắm rửa sạch sẽ, sấy tóc, nằm trên giường cầm di động, ở trên mạng

tìm xem các loại lễ phục, đến lúc mắt sắp mở không lên mới gửi một tin nhắn cho anh trai.

Vi Vi : [Đừng uống nhiều rượu quá nhé, anh nhớ về sớm một chút.]

Cũng không biết hẳn đã thấy được tin nhắn chưa, không đợi người bên kia nhắn lại, Bạch Vi liền trực tiếp đi ngủ.

Tới nửa đêm, Bạch Vi đang ngủ say cảm thấy hơi nóng nực, trở mình trên giường, đá rơi chần đang đắp, sau đó lại mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Do đó liền không thấy được, tấm chăn bị cô không thương tiếc “tiễn” đi, lại được cảm lên, cẩn thận đắp trên người cô.

Bạch Hiên thất thần ngồi ở đầu giường, trong mắt đều là thương tiếc cùng bất đắc dĩ, hẳn mang theo một chút men say, dưới ánh đèn đêm ảm đạm, nhìn em gái đang ngủ say trên giường.

Hắn cảm thấy, mình đại khái chính là cái loại người này, thời điểm ăn chưa được thì chậm chạp không chịu ăn, ăn rồi thì toàn thời khắc đều muốn ngậm chặt trong miệng.

Cho nên vừa “ăn” được một bữa thịnh soạn trên máy bay, bây giờ nhìn gương mặt đang ngủ thật ngon không hề phòng bị của Bạch Vi, lại muốn “hành động” rồi, làm sao bây giờ?

Suy xét đến chất lượng giấc ngủ của Bạch Vi, “người anh trai tốt bụng” chỉ có thể âm thầm mà lắc đầu, tay chân nhẹ nhàng bước vào phòng tắm, tính toán tắm rửa một phen.

Nghĩ đến sự tình tốt nhất trên đời này, chính là lưỡng tình tương duyệt(*), từ tình yêu mới sinh ra dục vọng, chứ không phải chỉ có một bên là nhiệt tình.

Nhưng tình cảnh hiện giờ chính là tốt nhất đối với Bạch Hiền và Bạch Vi, cô tuy rằng vẫn xem hắn là anh trai, nhưng tốt xấu gì cũng đã có thể cùng hắn hưởng thụ cá nước thân mật, thân thể đã trở thành của hắn, còn tâm thì, cứ từ từ là được.

Hắn sẽ chờ cô toàn tâm toàn ý, chậm rãi mà rơi vào lưới tình hắn dệt ra.

Sáng sớm phương Bắc rất lạnh, Bạch Vi buổi sáng bị đồng hồ sinh học đánh thức, lúc tỉnh dậy anh trai đã rời giường đến công ty con.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hắn so với cô, có vẻ như không theo quy luật rất nhiều, bởi vì thường xuyên phải tăng ca đến tận đêm khuya, thậm chí có đôi khi là cả một đêm, cho nên mỗi ngày hắn đều phải đặt báo thức.

Nhưng từ lúc tiếp tục cùng em gái ngủ chung một giường, hắn luôn là tỉnh trước cô, sau đó tận lực không quấy rầy cô mà rửa mặt đánh răng, đi làm chuyện của hắn.

Sau khi Bạch Vi rời giường, cô duỗi tay sờ chiếc quần lót treo ở phòng tắm, treo cả đêm trước gió, khô thì cũng khô rồi, nhưng vẫn chỉ có một cái, cũng không biết anh trai khi nào sẽ mua cho cô, không chừng lại bận đến mười một mười hai giờ đêm, cửa hàng nội y lại đóng.

(*) Quý nữ hào môn : Tiểu thư nhà giàu.

(**) Lương tình tương duyệt: Cả hai người đều có tình cảm với nhau.

Chương 48: Gặp quý.

Bạch Vi chửi thầm trong lòng, mặc quần lót của mình vào, mặt lại ửng đỏ, đem quần lót của anh trai giặt thật sạch, vừa rửa vừa phỉ nhổ chính mình, tối hôm qua thật là không cẩn thận, lại làm quần lót của hắn dính một chút thứ cô tiết ra... Dơ muốn chết, được rồi, bỏ cái quần này đi, cô đi mua quần lót mới cho anh trai.

Nghĩ xong, Bạch Vi liền thật sự vứt vật đang cầm trên tay vào thùng rác, xoay người cầm điện thoại lên, chuẩn bị ra ngoài mua quần lót cho hắn, cũng thuận tiện mua cho mình vài cái.

Đứng trong thang máy một hồi, men theo sảnh chính của khách sạn đi đến ngoài cửa lớn, cô gửi tin nhắn cho anh trai, nói hắn chuyển cho cô một ít tiền vào wechat mới tạo. Sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện được bóng người làm lòng cô run sợ tột độ, đang trông vô cùng mệt mỏi mà đứng ngoài cổng chính khách sạn.

Bác hai!

Trong nháy mắt đó, Bạch Vi cảm nhận được một loại cảm xúc hít thở không thông, nói không nên lời, tay chân cô lạnh lẽo đứng bất động giữa dòng người qua lại, trên người mặc một chiếc váy trắng vải bông dài, khoác một chiếc áo ngoài xám tro chất liệu mềm mại, tóc đen mượt mà nhu thuận sau lưng, sắc mặt trắng bệch nhìn Bạch Trường Thiên đứng bên ngoài đám người đông đúc.

Cô, cô lại phải bị bóp chết sao?

Tại sao Bạch Trường Thiên lại ở chỗ này, ông ta đến đây làm gì? Có phải lại muốn hạ độc anh hai hay không?

Bạch Vi cảm thấy hô hấp thật khó khăn, vừa lúc ánh mắt Bạch Trường Thiên vô ý nhìn đến, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt Bạch Trường Thiên cũng từ từ trở nên trắng bệch.

Một đoàn du lịch từ phía bên kia đi qua, nhiều người cãi cọ ồn ào, chôn vùi đi thân ảnh mảnh khảnh của Bạch Vi.

Bạch Trường Thiên hốt hoảng lùi về phía sau hai bước, lại nhìn chăm chú vào phía vừa nãy, không còn thấy được thân ảnh của Bạch Vi nữa, lập tức liền bị dọa đến phải tiểu ra quần, đây là gặp quỷ giữa ban ngày ban mặt sao?

Bằng không làm sao lại xuất hiện một người phụ nữ giống y hệt Bạch Vi từ mặt mũi, quần áo, thậm chí là cả khí chất trước mặt hẳn? Sau đó lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi?

Má ơi, gặp ma!

Bạch Trường Thiên bị dọa chết khiếp, một người cũng như lão bị dọa chết khiếp, chính là cô gái bị lão ta xem là “con ma” kia.

Bạch Vi sợ hãi mà trà trộn vào đoàn du lịch thoát thân, mang theo vẻ mặt kinh hoàng bước chân loạn cả lên, không ngừng quay đầu lại xem, cô rất sợ Bạch Trường Thiên đuổi theo liền bóp chết mình.

Sau đó ở trong khách sạn năm sao xa hoa lộng lẫy, cô đi tới đi lui, bước tới bước lui, rốt cuộc xác định chính mình đã cắt đuôi được tầm mắt của Bạch Trường Thiên, cô mới nhanh chóng cúi đầu nhấn tin cho anh trai:

Vi Vi: [Anh hai, em thấy được bác hai, ông ta ở cổng chính của khách sạn.]

Vừa ngẩng đầu lên, lại bị một người đàn ông ngăn lại, người kia cúi đầu cười nói:

“Muốn vào phải đánh dấu mới được”.

Sau đó lại có một người khác đưa bút cho cô, nói:

“Viết tên nhân vật lên giấy là ok!”

Bạch Vi lúc này mới quay đầu nhìn quanh, không biết chính mình đã đi đến chỗ nào, hình như là một buổi tụ họp, trước mặt là hai cánh cửa rất lớn mở rộng, bên trong náo nhiệt vô cùng, bên cạnh còn treo bảng lớn, [Trò chơi XX server XX họp mặt bang hội Linh Lung Các.]

Đúng là game mà Bạch Vi vẫn hay chơi, là server đó, bang hội đó.

Chân cô dịch tới dịch lui trên thảm đỏ sang trọng, đầu lại quay về phía sau xem, thật sự là không có dũng khí trở về chỗ vừa nãy, liền nhận mệnh khom lưng viết ID nhân vật mình lên.

Thôi thì cứ qua cửa, vào bên trong chờ một lát, chờ anh trai tới đón cô đi, chứ không lại gặp phải Bạch Trường Thiên.

“Thức Vi?”

Thành viên bang hội phụ trách việc đánh dấu, có chút kinh ngạc mà đọc lên cái tên này, hét to một tiếng.

“A a a a, không phải vậy chứ, Thức Vi là nữ?”

Chương 49: Đô Tuần.

“Không thể tin được”.

Mấy tên đàn ông đang đứng một bên nói chuyện đều quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bạch Vi, không phải chứ, Thúc Vi là nữ? Bọn họ đánh phớ bản cùng cô mấy năm ròng, hóa ra cô vẫn luôn là nữ sao?

Có một người mặc trên mình áo khoác trông rất thoải mái, dáng người cao gầy rắn chắc, mặt mũi sáng sủa bảnh bao bước ra, đi đến trước mặt Bạch Vi, nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá cô, trong mắt lóe lên tia kỳ dị, hỏi:

“Cậu thật sự là nữ à?”

“Ừm”.

Bạch Vi giơ tay lên, không quá quen bị nhiều người như thế này, dùng ánh mắt khoa trương chứa đầy sự kinh ngạc cùng tò mò mà chú ý mình, cô xấu hổ mà vươn ra một tay, lắc lắc, yếu ớt mà nói:

“Nếu không chào đón thì tôi có thể rời đi”.

Cô vốn dĩ không tính toán đến chuyện này, vì sao việc cô là nữ lại làm những người này kinh ngạc đến vậy?

“Đô Tuần”.

Người đàn ông trước mặt tự giới thiệu, thoạt nhìn khoảng hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn Bạch Vi hai ba tuổi, hấn treo lên mặt một nụ cười trong sáng, vươn một bàn tay hướng tới Bạch Vi.

Lại thấy người trước mặt sửng sốt, suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, mới vừa gặp mặt liền bắt tay, có phải là hơi đường đột không?

Sau đó hấn nắm lại hai bàn tay, có chút nghịch ngợm mà chấp tay về phía Bạch Vi:

“Tại hạ là Đô Tuần, bang chủ của người”.

Bạch Vi cũng nhanh chóng học theo, đôi tay cũng nắm lại, thực nghiêm túc xin lỗi mà nói:

“Xin chào bang chủ, tại hạ là Thức Vi”.

Cô chưa bao giờ nói chuyện ở kênh chat bang hội, cũng không tham gia sự kiện riêng nào, cứ online lúc đang có hoạt động diễn ra thì làm, không có thì không làm, đúng thật là Phật hệ(*).

Cô và Đô Tuần đã biết nhau trên mạng được khá nhiều năm, không thể nói là biết rõ chuyện của nhau, nhưng cũng có thể xem là bạn bè.

Mặt khác, tuy rằng quen biết đã nhiều năm, hai người chính là loại “bạn” mà đối phương là nam hay nữ, tình huống gia đình như thế nào cũng không biết.

Hình thức ở chung của bọn họ đều đã tự nhiên mà thành thói quen, Đô Tuần thấy cô online, lôi kéo cô đi nơi này đánh phỏ bản, nơi kia đi đấu giá, chỉ cần cô online, Đô Tuần liền kêu cô đi giải sầu, không lên mạng thì mặc kệ, cũng là Phật hệ y chang nhau.

Nói cho cùng, hai người cũng coi như là tri kỷ đã lâu.

Mà thế giới này, đối với Bạch Vi, liền dường như là thế giới ảo 2D chỉ thuộc về mình cô, không có bất luận kẻ nào biết, cũng không có ai hiểu, ngay cả anh trai cũng không biết rõ định nghĩa này.

Cô vốn dĩ không hề suy nghĩ đến việc đưa thế giới này đến hiện thực, nhưng hiện tại, lại là tự nó sáp nhập.

Bạch Vi cảm giác như mình đã đặt một chân vào sự kỳ ảo huyền diệu nào đó, trên cuộc đời đúng là lắm chuyện trùng hợp một cách kỳ lạ, cô chỉ là cùng anh trai đi công tác, lại có thể “tiếp xúc” cùng thế giới ảo.

Bạch Vi cảm thấy rất khẩn trương, bị Đô Tuần đưa vào bên trong hội trường, hấn dẫn cô đi chào hỏi với một đám người, có người quen có người không, mọi người đều không gọi nhau bằng tên thật, đều là ID nhân vật trong game.

Sau đó dường như khi nghe đến chuyện cô chính là Thức Vi, mặt mọi người đa phần đều vô cùng khoa trương kinh ngạc.

Thật là như vậy sao, nhân yêu(**) bọn họ thấy nhiều , yêu nhân(***) cũng gặp qua không ít, nhưng trưởng lão Thức Vi trong bang hội bọn họ lại là yêu nhân!

Cô gái xinh đẹp như vậy, không chơi nhân vật nữ mà lại chọn giới tính nam, thật là phí phạm của trời!!

Bạch Vi cả quá trình đều rất xấu hổ, đi xuyên qua đám người đang cãi cọ ồn ào, lại bị Đô Tuần dắt đến bên cạnh hội trường, hấn cười cười quay đầu về phía Bạch Vi.

“Không cần câu nệ như vậy, mỗi lần tổ chức họp mặt bang hội cậu đều không đến, không nghĩ lần này lại đột nhiên xuất hiện, cho nên mọi người có vẻ thật ngạc nhiên, bọn họ ngoài đời thực đều khá tốt”.

“Ừm, cảm ơn”.

Bạch Vi thoáng cúi đầu, điện thoại cầm trong tay vẫn chưa nhận được hồi âm từ anh trai, cũng không biết anh trai đã biết Bạch

Trường Thiên tới hay chưa.

(*) **Phật hệ**: Chỉ người bàng quan, thờ ơ với sự đời dù không phải là người tu hành.

(**) **Nhân yêu**: Chỉ những người chơi có giới tính nam ngoài đời nhưng lại chọn nhân vật nữ.

(***) **Yêu nhân**: Chỉ những người chơi có giới tính nữ ngoài đời nhưng lại chọn nhân vật nam.

Chương 50: Muốn trở về bên cạnh anh hai.

Lại có người lại đây chào hỏi Bạch Vi, ai nấy cũng đều nhiệt tình, bày ra bộ dáng thân thiết như những người bạn lâu năm, dù cô vẫn luôn lễ phép đáp lời, nhưng dần dần cảm thấy có chút hoảng loạn.

Muốn trở về, nơi đây quá náo nhiệt, muốn trở về bên cạnh anh hai, muốn rời khỏi chỗ này.

Cô cảm giác như chính mình không cần thận mở ra cánh cửa của toà tháp ngà, cô gái nhỏ ngơ ngác từ bên trong trốn đi, cũng không biết bản thân kế tiếp muốn làm điều gì, thấy những người xa lạ này, thì nên phản ứng như thế nào cho phải.

Phía xa có mấy cô nàng mặc trang phục cosplay, tụ lại ở bên cạnh một cái bàn, cười nói nhìn qua hướng Bạch Vi, vẻ mặt chế nhạo, thậm chí còn mang theo một chút trào phúng không mấy thiện cảm.

Cũng không biết đây là có ý gì.

Rất nhiều tên trong tối ngoài sáng mà đánh giá đáng người của Bạch Vi, ánh mắt tràn trệ thô lỗ không thềm che dấu.

Càng làm Bạch Vi trong lòng cảm thấy khiếp đảm.

Cô chưa từng trải qua trường hợp nào như thế này, không có anh trai bên cạnh, cô không biết phải đi theo ai cả.

Thời điểm Đô Tuần cùng một đám người trò chuyện, hắn vẫn luôn để mắt tới cô. Nhận ra cô lúng túng không biết nên làm gì, liền vờ vai người đang cùng hắn nói chuyện phiếm, nhanh chóng kết thúc đề tài, xoay người nhìn Bạch Vi.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Náo loạn quá à?”

Hội trường tập trung rất nhiều người, muôn hình muôn vẻ, loại người nào cũng đều có. Có người lớn tiếng nói chuyện, có người ngẩng đầu cười sảng khoái, có người hô to gọi nhỏ, có người cùng bạn bè tụ gần nhau, ba đám người, hai đám người, đem không khí ở hội trường tô vẽ đến náo nhiệt.

Bạch Vi gật đầu, trong đôi mắt to tròn chứa đầy nét hốt hoảng, cô không tự nhiên lắm mà nói:

“Không có việc gì, tôi tìm một chỗ để ngồi là được”.

Dứt câu, cô liền thật sự lui về phía sau, trong chớp mắt tìm được một góc hẻo lánh. Nơi đó vừa vặn có một chiếc ghế dựa, cô nhẹ nhõm ngồi lên, an tĩnh chờ anh hai nhắn tin lại cho mình.

Đô Tuần nhin không được vẫn luôn dõi mắt theo cô. Thật ngoan ngoãn, hẳn cảm thấy cô trong game với ngoài đời thật không khác gì mấy, cũng đều ngoan hiền thế này. Đến giờ liền tắt máy, ngày thường khi online cũng là an an tĩnh tĩnh, nếu không gọi, cô tuyệt nhiên cũng không lên tiếng.

Hắn đi qua, đem đến một chiếc ghế cùng Bạch Vi ngồi chung, cười nói:

“Tôi ở đây cùng cậu tâm sự, lần này cậu như thế nào rảnh rồi được mà tới đây? Anh cậu cho cậu bước ra khỏi cửa sao?”

“Tôi theo anh hai đi công tác”.

Bạch Vi ăn ngay nói thật, cũng không đành lòng lừa gạt Đô Tuần.

“Vốn dĩ không tính tới, vừa vặn tôi cũng ở khách sạn này, chuẩn bị đi ra ngoài mua một vài món đồ. Xui xẻo thế nào lại gặp phải một người không muốn chạm mặt, liền chạy trốn một đoạn thật dài, không ngờ trốn được tới chỗ này”.

Đang nói chuyện, di động Bạch Vi bỗng vang lên, cô nghiêng người nhắc máy. “Anh hai~~”.

“Sao lại ồn ào thế?”

Bạch Hiên ở đầu bên kia, khi vừa nhìn thấy tin nhắn, ngay tức khắc gọi cho Bạch Vi, hắn nói với giám đốc công ty con một tiếng, nghe âm thanh huyên náo ở chỗ em gái như tiếng buôn bán sôi nổi ngoài chợ, nhíu mày mà hỏi:

“Em đang ở đâu?”

“Em còn ở trong khách sạn, em, em gặp được người quen, cho nên...”

“Em ở chỗ này trời xa đất lạ, mọc đâu ra người quen?”

Bạch Hiên nhanh chóng ra khỏi phòng họp, lại hỏi:

“Lão già Bạch Trường Thiên đâu?”

“Em không biết, em thấy bác hai ở cửa chính, em chạy đi luôn”.

Bởi vì xung quanh quá ồn ào, Bạch Vi dứt khoát bịt một bên tai lại, cùng anh trai nói chuyện:

“Anh hai, em sợ ông ta”.

“Sao phải sợ? Ngay sảnh lớn nhiều người như vậy, hắn thấy em sẽ chạy đến ăn tươi nuốt sống em không bằng? Là hắn nên sợ em mới đúng”.

Bạch Hiên nói liên hồi, cực lực trấn an cô, tránh để cô ở nơi xa lạ này sợ hãi quá mức, vì thế hắn cũng quên mất phải truy hỏi Bạch Vi vấn đề vừa nãy, cô ở chỗ này sao có thể gặp gỡ người quen gì đó chứ?

Tính cách cô không ham vui chỉ thích ở nhà như vậy, thành thị phía nam cũng chẳng có mấy người quen biết, làm sao ở nơi đô thị phía bắc xa lạ này lại có người quen chứ?

Chương 51: Không có yêu đương gì đâu.

“Ừm, cũng đúng, vậy hiện tại em nên làm gì đây?”

Bạch Vi ngẫm lại, thấy anh trai nói cũng rất có lý nha. Bạch Trường Thiên giết người vô tội, bỗng nhiên thấy một người nhìn giống Bạch Vi như thế đứng trước mặt, lão ta phải chột dạ bỏ chạy mới đúng.

Sao cô phải là người chạy trốn?

“Bật định vị lên, sau đó đứng yên tại chỗ chờ anh hai”.

Nói xong, Bạch Hiên liền cúp máy, ngay lúc này hắn cũng đã lên xe, trực tiếp từ công ty con lái một đường trở về khách sạn.

Mà bên này, Đô Tuần ngồi bên cạnh Bạch Vi, nghe cô nói chuyện điện thoại từ đầu đến cuối, tuy không nghe thấy được giọng Bạch Hiên ở đầu dây bên kia, nhưng từ cách nói chuyện đối đáp lễ phép của Bạch Vi, Đô Tuần lại một lần nữa củng cố thêm suy nghĩ của mình.

Cô gái này thật sự ngoan ngoãn đến mức không thể ngoan hơn. Chờ Bạch Vi cúp máy, nghiêng đầu hỏi:

“Cậu gặp phiền toái gì sao?”

Nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi của cô, chính là cô đang tránh né một người, hơn nữa còn rất sợ người kia.

Bạch Vi lắc đầu, không muốn nhiều chuyện cùng người bạn trên thế giới ảo như Đô Tuần, anh trai kêu cô đứng yên chờ hấn, cô liền ở đây đợi.

Nhưng kỳ thật, Đô Tuần vẫn luôn quen thuộc với tính cách kiêu lờ của Bạch Vi, cô không nói lời nào, hấn cũng không hề gắng hỏi cô. Có người bước tới trêu ghẹo:

“Bang chủ, cậu mang theo trưởng lão trốn ở chỗ này làm gì đây?”

“Ra ngoài chơi nào, Thức Vi có muốn khiêu vũ không? Bang chủ, các người đừng giấu huynh đệ đi nói chuyện yêu đương nha”.

“Nói bừa, Thức Vi là yêu nhân, bang chủ trước kia làm gì biết”.

“Cậu như thế nào biết được là có hay không? Không chừng bang chủ thật ra đã luôn biết đấy”.

Một đám người vây tới góc phòng vốn dĩ vô cùng yên ắng, không kiêng nể gì mà trêu chọc Bạch Vi cùng Đô Tuần.

Mọi người trước kia cũng chưa từng chọc ghẹo hai người như vậy, nhưng ai cũng biết cả hai đã chơi từ lúc game bắt đầu mở. Ngày trước dường như có chút không hòa thuận, đến mấy năm gần đây, lúc Đô Tuần lập bang hội, người đầu tiên mời vào chính là Thức Vi.

ID của Thức Vi, ở bảng xếp hạng của thành viên trong hội, luôn luôn đứng nhất.

Một phần cũng là do cô vẫn luôn chơi nhân vật nam, lại chơi theo tư tưởng phật hệ. Ngày thường mọi người căn bản cũng chẳng đào đâu ra thời điểm thích hợp mà vui đùa chuyện cô cùng bang chủ.

Kết quả hôm nay, mọi người cư nhiên phát hiện cô là con gái, lại còn xinh đẹp duyên dáng như vậy, não bộ tự động thêm dặt mối quan hệ giữa cô và Đô Tuần.

Bạch Vi có chút xấu hổ, ngồi một chỗ cũng không yên, xoa tay, gương mặt đỏ ửng, nghiêm túc giải thích:

“Không có, không có yêu đương gì đâu, tôi hôm nay là lần đầu tiên thấy bang chủ”.

Mọi người bàn tán xôn xao, cái gì mà hai người đã động lòng với nhau từ lâu, hôm nay rốt cuộc cũng được gặp mặt, cái gì mà trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa, liền ồn ào khích lệ Đô Tuần tiến gần lại hôn một cái cũng có.

Đô Tuần cười mắng người xung quanh vài câu, xoay người, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Bạch Vi, nói:

“Cậu ra ngoài đợi anh trai trước đi, cứ ở trong này, chỉ sợ bọn họ sẽ càng ngày càng làm trò âm ỉ”.

“Được, được”.

Bạch Vi gật đầu lia lịa, cúi mặt đi theo Đô Tuần ra ngoài. Cô đã cố giải thích, cô với Đô Tuần không có quan hệ mờ ám gì hết, nhưng người bên đường đều khẳng định hai người muốn đi đánh lể, nói chuyện riêng gì đó.

Thậm chí có người trực tiếp gọi Thúc Vi lên làm “Bang chủ phụ nhân”.

Về mặt đỏ đến mức bối rối, thật muốn nghiêm túc đi giải thích cho từng người. Nhưng Đô Tuần lại vô tình như cố ý dắt cô ra bên ngoài, không cho cô có cơ hội giải thích rõ ràng cho mọi người về mối quan hệ của bọn họ.

Mới vừa đi ra khỏi cửa hội trường, Đô Tuần xoay người đem một loạt tiếng ồn ào náo nhiệt nhốt sau cánh cửa, nghiêng đầu muốn

cùng Bạch Vi nói chuyện, liền thấy Bạch Vi hô một tiếng:

“Anh hai!”

Sau đó cô như một con sẻ nhỏ yếu ớt, nhanh bước đến nhào vào lồng ngực vững chãi của người đàn ông kia.

Chương 52: Em không muốn xa anh.

Bạch Vi giống như đã chịu đả kích rất lớn, cả người đều run run, ở trong lòng ngực anh trai máu mào mà làm nũng:

“Em sợ lắm”.

Đô Tuần cảm thấy chính mình khi nghe được Bạch Vi nũng nịu như thế, không hiểu vì sao chân nhũn ra một chút, trong lòng kích động, nhìn vào đôi mắt sắc bén đẹp đẽ của Bạch Hiên.

Người đàn ông này, chính là anh trai của Thức Vi?

Cái ông anh quản thúc Thức Vi cực kì nghiêm khắc kia?

Hắn lẽ phép hướng Bạch Hiên gật đầu, đi tới, vươn tay, nói:

“Chào anh, tôi là Đô Huân, là... bạn trên mạng của cô ấy”.

Đô Tuần cũng không biết tên thật của Thức Vi, nhưng trực giác của hắn mách bảo, trước mặt Bạch Hiên không nên tỏ vẻ mình hoàn toàn không biết gì về Thức Vi.

“Chào cậu”.

Bạch Hiền trong mắt chột lóe qua tàn khốc, bắt tay cùng Đô tuần. Bộ dáng tên nhóc này thoạt nhìn cũng tầm hai mươi lăm tuổi, tuy rằng trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác đơn giản, nhưng nhìn cũng tuấn tú lịch sự, không giống người xấu, Bạch Hiền tiếp lời:

“Thật ngại quá, em ấy có chút hoảng sợ, tôi đưa em ấy đi trước”.

Thái độ hắn có hơi lãnh đạm, không tỏ vẻ muốn cùng đối phương kết bạn, ôm lấy Bạch Vi xoay người rời đi, để lại Đô Tuần đứng chôn chân tại chỗ, nhìn bóng dáng cô gái nhỏ nhắn như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Có người từ hội trường đi ra, thấy Đô Tuần đứng lẳng lặng một mình như thế, tò mò hỏi:

“Bang chủ, bang chủ phu nhân tương lai của chúng ta đâu?”

“Đi trước cùng anh trai cô ấy rồi”.

Đô Tuần quay đầu cười một chút, vẫn chưa cùng mọi người trong bang giải thích quan hệ giữa hắn cùng Thức Vi, không biết vì cái gì, chỉ là không muốn giải thích.

Còn Thức Vi hiện tại khi đã quay về khách sạn, sắc mặt còn có chút ủ rũ, Bạch Hiền đỡ cô ngồi xuống ghế sofa, xoay người rót cho cô một ly nước, sau đó liền ngồi ở bên cạnh, ôm lấy đầu vai tinh tế, tiện tay gọi đi một cuộc điện thoại.

Chỉ đơn giản là nói qua vài câu, Bạch Hiền nhanh chóng nhận thấy đầu của Bạch Vi thuận theo dựa lại gần, đặt ngay trên vai hắn, cái trán nhỏ dán lên cổ hắn, tràn ngập cảm giác không muốn xa rời.

Bạch Hiền vội vàng cúp điện thoại, nói với Bạch Vi:

“Từ hôm nay trở đi, chỉ cần ra cửa sẽ có vệ sĩ đi theo bảo vệ em suốt hai mươi tư giờ, đừng sợ, về sau nếu có thấy Bạch Trường Thiên cũng không cần phải chạy, lão già ấy sẽ không thể lại thương tổn được em thêm một lần nào nữa”.

“Bác hai tới đây làm gì vậy anh?”

Dựa vào lồng ngực ấm áp, Bạch Vi đem hai chân rụt lại đặt trên sofa, cả người cuộn tròn bên cạnh hắn. Nhấp một ngụm nước mát, nghĩ đến sẽ có khả năng xảy ra chuyện, sắc mặt cô trắng bệch, cả người giống như chim sợ cành cong, sống lưng căng cứng.

“Anh, bác hai lại muốn giết anh sao?”

“Sẽ không, lão ta không dám đối đầu với anh”.

Bạch Hiền kéo cô vào lòng, đặt ở trên đùi, hai tay vòng lại đem cô ôm thật chặt, khẽ hôn lên vàng trán tinh xảo.

“Lão ta không chừng là bị anh hai em chèn ép đến nổi nóng, cho nên lại đây tìm anh nhờ cứu cái mạng tép của lão”.

Nụ hôn nhẹ nhàng này giúp Bạch Vi cảm thấy được một ít an ủi, hơi hơi rũ hàng mi dài cong vút, đầu dựa ở hõm vai hắn, cả người đều rúc vào trong lồng ngực vững chắc, hận không thể chui hẳn vào thân thể anh trai trốn cho xong chuyện.

Bạch Hiền một tay đỡ lấy mặt cô, cúi đầu mân mê cánh môi mềm mại. Bạch Vi cũng không lùi lại trốn tránh như mọi khi, ngược lại như đang tìm kiếm sự an ủi, chủ động mút nhẹ lấy môi hắn, khiến Bạch Hiền vui sướng vô cùng.

Môi hắn tham lam trần trọc trên phiến môi nhỏ mềm của cô một lát, khẽ dút ra nụ hôn ngọt ngào, chóp mũi chạm rãi cọ lên chóp mũi của cô, đê thấp giọng:

“Còn sợ sao? Anh hai còn rất nhiều việc chưa làm xong”.

“Anh hai, anh đừng đi, em không muốn xa anh”.

Ý thức được Bạch Hiên sắp phải rời đi, hốc mắt Bạch Vi đỏ lên, một tay ôm lấy cổ hắn, đem chính mình cọ cọ lên lồng ngực hắn, hôm nay cô sẽ không muốn anh trai đi công tác tí nào.

Chương 53: Em giữ anh lại đi.

“VẬY em giữ anh lại đi”.

Niềm vui sướng dưới đáy mắt Bạch Hiên phai đi một ít, ngấm nghĩa bờ môi đỏ mọng của Bạch Vi, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tai nhỏ của cô, giọng nói khàn khàn:

“Vi Vi, em hôn anh hai, anh hai không đi nữa”.

Cô biết hắn muốn cái gì, dù sao không thể mỗi lần đều là hắn chủ động, muốn hắn ở lại cùng cô, rốt cuộc cũng phải có cách gì đó đi, cách để hắn “bận”.

Bạch Vi nhẹ nhàng cắn môi, ngược mắt nhìn Bạch Hiên, ánh mắt chứa đầy nỗi ám ức:

“Anh hai, lúc này anh còn ra điều kiện với em sao?”

Bạch Hiên nhẹ nhàng dựa vào sô pha, gương mặt anh tuần hiện rõ

sự vô tình không từ thủ đoạn nào, ánh mắt mãnh liệt trói chặt tầm mắt của cô, nhẹ giọng:

“Anh không muốn mỗi lần hôn đều giống như anh đang cưỡng ép em”.

Hắn mong cô có thể chủ động hơn một chút, hắn không chỉ ham muốn thân thể non mịn kia, còn muốn hai người lưỡng tình tương duyệt.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bạch Vi nức nở vài tiếng, ở trong lòng ngực Bạch Hiển thoáng ngời thẳng lên, rối rắm không biết mình nên hay không nên thật sự hôn anh trai?

Nhưng cô thật lòng không muốn một mình ở trong căn phòng rộng lớn thế này, lỡ như Bạch Trường Thiên tới cửa tìm thì phải làm sao bây giờ? Anh hai có thể mang cô cùng đi công tác được không?

Đương nhiên, hắn không thể.

Nhưng nếu có khả năng đi chạng nữa, ở ngay loại thời điểm như thế này, hắn sẽ mắt nhắm mắt mở coi đây là điều kiện, nếu không chủ động hôn, chỗ nào cũng đừng hòng hắn dắt cô đi.

Bạch Vi lâm vào cảnh phải đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, cố gắng ngàm khắc phục chướng ngại tâm lý của mình, từng chút từng chút tiến gần đến môi hắn.

Từng đám mây trắng bồng bênh dần dần tản đi, trả lại một bầu trời xanh ngắt, gửi nắng vàng đến rọi sáng cả căn phòng. Bạch Hiển cực

kì kiên nhẫn dựa vào lưng ghế sofa, chờ môi Bạch Vi chậm rãi sát lại đây, thật gần, khép mi, hai tay cuộn chặt thành nắm, cố kìm nén một cỗ xúc động muốn trực tiếp đè cô lên ghế ăn sạch sẽ.

Chờ đợi là một loại dày vò, nhưng có đôi khi, nó cũng là một liều thuốc kích thích thúc đẩy tình dục rất hiệu quả.

Bạch Hiền rũ mắt, cảm nhận cái hôn nhẹ nhàng của em gái nhỏ, động tác ngây ngô như thế, đối với hắn thật mới mẻ, hàm chứa dũng khí rất lớn cùng e lệ ngưng ngưng, chầm chậm dùng cánh môi mềm mại đè lên bờ môi hắn.

Trái tim cứ nhảy nhót không ngừng, tựa như lần đầu tiên được người con gái mình thầm thương trộm nhớ bấy lâu bỗng dưng chủ động hôn môi, đập thành thạch liên hồi.

Vốn dĩ Bạch Hiền cho rằng đến đây là có thể dừng lại, rốt cuộc ép Bạch Vi chủ động hôn hắn một lần, cũng đã là quá sức đối với em ấy.

Nhưng lại không ngờ tới, Bạch Vi lại chậm rãi vươn đầu lưỡi ra, dùng đầu lưỡi tiểu xảo ướt át trơn trượt, nhẹ nhàng liếm liếm cánh môi của anh trai, vô lực mà nhám nháp.

Bạch Hiền cũng không tính phản kháng, hơi hơi tách ra đôi môi, để cô tiến vào, quần lấy lưỡi cô, lại không tài nào nhịn được mà chiếm đoạt lấy khoang miệng cô.

Bạch Vi hoảng sợ, vội lùi về sau, gương mặt ửng đỏ nhìn anh trai, lồng ngực rối loạn mà phập phồng.

“Tiếp tục”.

Phía Bạch Hiền cũng thở hổn hển như cô, đôi mắt hẹp dài mờ mịt sự khao khát, nhìn Bạch Vi, giọng nói khàn khàn gọi:

“Vi Vi, lại đây, tiếp tục”.

Bạch Vi thở sâu, ngón tay tinh tế đặt ở đầu vai hấn không nhận được mà run rẩy, hai má ửng hồng, đầu khẽ nghiêng, tiếp tục hôn anh trai, hoặc đúng hơn là bị hấn hôn.

Hiển nhiên, nụ hôn này không biết ai là người chủ động, nhưng Bạch Vi lại cảm thấy chính mình như bị hấn thao túng, chỉ có thể bị dẫn dắt bởi tiết tấu của hấn, nếu hấn lui về lui, cô phải đi theo mà tiến lên.

Cuối cùng, anh trai nằm trên chiếc sofa rộng lớn, cô nằm trên người hấn, cúi đầu cùng hấn trao nhau nụ hôn nồng nàn, triền miên, tràn ngập ái muội.

Hấn nâng ngón tay lên, nhẹ nhàng vén vài lọn tóc suôn dài dính trên má của cô sang một bên, lộ ra vành tai ửng hồng xinh xắn, năm ngón tay luồn vào suối tóc mềm mại, hấn nhắm mắt lại, xoa người một cái, đem em gái ngoan đê ở dưới thân.

Chương 54: Bị anh hai đâm hư rồi.

Môi Bạch Hiên lưu luyến từ môi cô đến vành tai mịn màng, mân mê đến chiếc cổ thiên nga yêu kiều. Một tay thò xuống nhấc làn váy cô lên, bàn tay to lớn cứ thế mà sờ sờ đùi trong mềm mại.

“Anh hai”.

Bạch Vi nhẹ nhàng gọi một tiếng, cắn môi dưới, mái tóc xõa trên sofa, đuôi tóc dừng ở góc ghế, giống như rơi vào vực thẳm, không thể nhìn thấy tung tích của ngọn tóc.

Bạch Hiền đè trên người cô, khàn khàn “Hửm?” một tiếng, ngón tay thon dài xâm nhập khe hở nơi tư mật của em gái, thăm dò độ ướt át của miệng huyết.

Sau đó hấn nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi môi nóng bỏng dừng sau tai cô:

“Hôm nay tên nhóc ở cùng em kia, hai đứa quen nhau trên mạng đã bao lâu rồi?”

“Cũng nhiều năm rồi ạ”.

Trên chiếc ghế da đen tuyền, Bạch Vi cũng không suy nghĩ gì nhiều, trong trí óc lấp đầy bởi khoái cảm truyền từ âm đế đang bị anh trai nặng nhẹ vôn vê. Cô nhíu mi, có chút khó chịu quay đầu đi, dưới thân chảy ra một ít dâm dịch, làm ướt tay hấn, cũng làm ướt quần lót mình.

“Cụ thể là mấy năm?”

Đương nhiên, hấn không tính để chuyện này qua dễ dàng như vậy.

Vì vậy cô thở hỏn hển, dùng tư duy ít ỏi còn sót lại nghiêm túc nghĩ ngợi:

“Bốn... Năm năm”.

“Biết nhau qua game?”

Hấn không dây dưa âm đế của cô nữa, chỉ kéo dây kéo quần, lôi dương vật đang chờ được phát động ra, đẩy quần lót cô sang một bên.

“Ừ, anh hai!”

Chữ cuối cùng này, là âm Bạch Vi hét chói tai, nửa người trên đột nhiên ngòai dậy, duỗi tay ôm lấy cổ hắn, thứ vũ khí kia trực tiếp đâm sâu vào thân thể cổ, nương theo đâm dịch, đụng đến tử cung.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hắn nâng hông cô, đem cô bế lên, cuốn tà váy dài lên eo, ấn cô trên lưng ghé sô pha, bắt lấy đùi, tách hai chân cô căng thật rộng ra hai bên, bắt đầu nhấp hông va chạm, từng chút từng chút một.

Mỗi cú thúc đều đâm đến nơi sâu nhất.

“Em là người đã có chồng, về sau không cần qua lại với thằng oắt con đấy nữa”.

Bạch Hiên đang làm chuyện bức người khác đến điên, nhưng lời nói lại phá lệ bình tĩnh, cứ như không bị ảnh hưởng gì. Lúc Bạch Vi vừa bước ra, câu đầu tiên là gọi hắn bằng ‘anh hai’.

Hắn sẽ không ở trước mặt người khác trách mắng Bạch Vi, chỉ cho rằng Đô Tuần là hạt bụi nhỏ không liên quan gì đến sinh hoạt của hắn và Bạch Vi, đơn thuần giữ mặt mũi cho em gái.

Nếu là trước mặt người quen, Bạch Vi lại kêu hắn là anh hai, hôm nay hắn bằng cách nào cũng phải thao hư cô.

Nhưng lúc này, Bạch Vi cảm thấy chính mình cũng sắp bị anh trai đâm hư rồi.

Bạch Hiên đem hai chân cô tách căng đến cực hạn, hắn đè ở trên người cô, dùng côn thịt nóng như lửa ra sức thúc vào bên trong thân thể mềm mại. Mỗi lần va chạm đều giống như thật sự muốn đâm

hồng cô.

Không bao lâu, Bạch Vi liền hét “A” một tiếng, ôm cổ Bạch Hiển co rút mà cao trào. Cô vừa mới thả lỏng một chút, hấn lại mạnh mẽ tiến đến, bị hấn đẩy đưa đến phập phồng trên gió cao.

Sau đó, hấn bế cô từ trên sô pha xuống dưới thảm lông, quần áo cả hai đã sớm gần như lột sạch, từng món từng món, từ ghế sô pha màu đen, rải rác trên mặt đất, cả phòng ngập tràn tiếng thở dốc ái muội.

Có của cô, cũng có của anh trai.

Thời gian quá dài, Bạch Vi có chút chịu không nổi, cả người đều là mồ hôi, sợi tóc đen nhanh tán loạn trên mặt, trên cổ, cô cảm giác được chính mình bị anh trai ôm lấy, bế lên lầu.

Cô như gấu koala, hai chân kẹp lấy eo hấn, dương vật cứng rắn vẫn cắm sâu trong người cô. Hai tay ôm chặt lấy cổ anh trai, khóe mắt còn lưu lại nước mắt khi vừa trải qua một trận mây mưa mãnh liệt, nũng nịu oán giận nói:

“Sao anh hai còn chưa ra nữa?”

Cô đã cạn kiệt sức lực rồi, hấn như thế nào lại khỏe như vậy?

“Làm sao mà dễ dàng vậy được?”

Bước vào phòng, Bạch Hiển đem cô đặt trên giường, cởi quần áo còn sót lại trên người bị cô xoa đến nhăn nhúm, cũng tự cởi của mình. Sau đó, trần truồng đè lên thân thể nhỏ nhắn không còn mảnh vải nào kia, một bên đưa đẩy, một bên thở dốc nói:

“Thời gian còn khá dài, muốn anh hai ở lại cùng em, thời gian dư dả như vậy thì nên làm cái gì nhỉ?”

Nghe vậy, Bạch Vi giãy giụa nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, trời còn chưa tối, hẳn tính làm đến tận tối sao?

Cô khổ quá đi, mệt muốn ngất rồi, phía dưới còn bị hắn từng đợt từng đợt va chạm, thật sự nhịn không được, đầu óc không thể nghĩ gì hết, chỉ cảm thấy hắn càng lúc càng nhanh, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai cô:

“Vi Vi, Vi Vi... Anh hai muốn bắn hết vào bên trong em, sinh con cho anh hai, được không, được không?”

“A~~ anh hai, anh hai...”

Cô thét chói tai không kịp trả lời, cũng đạt đến cao trào như hắn, cả người căng như dây đàn, ôm lấy cổ hắn không rời, trong nháy mắt hô hấp dường như ngưng đọng.

Ngay sau đó lại từng ngậm từng ngậm mà thở dốc, bị hắn tàn nhẫn lưu luyến va chạm vài đợt nữa, mơ mơ màng màng mà ngất đi.

Cuối cùng còn sót lại trong đầu, cũng chỉ có câu nói của anh trai, muốn cô sinh em bé cho hắn?

Chương 55: Em lại làm sai chuyện gì sao?

Tỉnh lại vào buổi sáng hôm sau, cả phòng đều là hỗn hợp mùi hương nồng nặc của tinh dịch và thể dịch, Bạch Vi cả người trần trụi ghé vào bên giường, mái tóc dài lộn xộn xoắn dài phía sau tấm lưng trắng nõn, làn da mềm mịn ẩn hiện những vết xanh đỏ, từng mảng từng mảng, tất cả đều là dấu hôn.

Dấu vết như vậy không chỉ xuất hiện trên lưng, mà còn có nhiều trên ngực, đặc biệt ở hai đầu vú, Bạch Vi nằm sấp mà ngủ như thế, đầu vú bị đè ép trên khăn trải giường, vừa đau vừa tê.

Cả người vô lực cố gượng ngồi dậy, ánh mắt có chút mờ mịt.

Thẳng đến lúc hạ thể chảy ra một luồng chất lỏng sền sệt màu trắng ngà, dính hết lên trên khăn trải giường, lúc này cô mới nhớ tới, a, mình đang ở phòng ngủ trong phòng của khách sạn.

Ngày hôm qua... Nhớ tới ngày hôm qua mây mưa điên cuồng, khuôn mặt Bạch Vi liền đỏ ửng, anh trai làm tình cùng cô, chưa bao giờ mang bao, cũng là luôn bắn ở trong, cho nên hấn để lại rất nhiều tinh dịch trong thân thể cô, lúc này theo từng động tác, chảy ra từng đợt từng đợt.

Đường đi bên trong u huyết nhện không được thất lại, cảm giác cô thật sự sẽ sớm bị hấn thao hồng.

Bạch Hiên xụ mặt từ trong phòng tắm bước ra, trong tay cầm chiếc quần lót đáng thương của mình bị Bạch Vi ném vào thùng rác, cả người diện một bộ âu phục chuẩn bị ra ngoài làm việc, đứng ở ngay mép giường, cúi đầu nhìn Bạch Vi, nhíu mày hỏi:

“Sao lại vứt?”

“Em mặc qua rồi mà”.

Cô kéo chăn lên, trả lời một cách đương nhiên, ngày đó quần lót dính thật nhiều dịch mà cô tiết ra, cảm giác dù giặt đi giặt lại nhiều lần vẫn thật dơ, hai anh em cô luôn có tính ở sạch, nên cư nhiên nghĩ hấn chắc chắn sẽ không mặc lại thứ cô đã mặc qua.

Người đàn ông mặc trên người tây trang phẳng phiu, đứng ở cửa phòng tắm được trang hoàng một cách sành điệu hiện đại, không nói lời nào nhìn tấm chăn Bạch Vi đang cố tình kéo lên che khuất

thân thể ngọc ngà, đôi mắt trở nên nặng nề, duỗi tay đem chiếc quần lót móc trên ngón tay, một lần nữa ném trở về thùng rác.

Sau đó, hắn sải ra những bước chân dài hướng tới Bạch Vi đang ngồi trên giường, vừa đi vừa nói lỏng cà vạt, tùy ý vứt sang một bên, bắt đầu cởi nút áo âu phục.

Một loạt động tác này, Bạch Vi vừa xem vừa không biết làm sao, cô bắt lấy chăn che chắn ngực mình, ngây thơ hỏi:

“Anh hai, bộ này anh thấy không hợp à?”

“Không phải”.

Bạch Hiên khép mi, tháo nút ngay cổ áo sơ mi, trong ánh nhìn nghi hoặc cùng khó hiểu của Bạch Vi, hắn dùng ngón tay thon dài, nhanh chóng từng nút từng nút mà cởi chiếc áo sơ mi vừa mới mặc ra.

Nắng sớm nhàn nhạt dừng trên cơ thể hoàn mỹ của hắn, Bạch Hiên khom người, kéo xuống tấm chăn đang che chắn cô gái nhỏ, trong tiếng hô kinh hãi của cô, tay tóm lấy mắt cá chân mảnh khảnh, gần như có chút thô bạo đem cô kéo lại gần.

“Anh hai, anh hai, anh đang làm gì vậy? Buông em ra”.

Bạch Vi vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp mặc quần áo, trước mắt chính là trần như nhộng, lại bị anh trai gắt gao ôm trong lòng ngực, cả người giống như bị làm nhục, da thịt vốn dĩ trắng nõn nà, hiếm khi tìm ra được một thân thể không tì vết như thế, lúc này lại hết nửa phần trở nên xanh tím.

Cô đá chân, bị hắn bế kiệu công chúa vào phòng tắm, khăn trương đến mức muốn phát khóc, đáng thương hề hề ảm ức nhìn khuôn mặt nghiêm túc không nói nửa lời của anh trai:

“Anh hai, em lại làm sai chuyện gì sao?”

Bạch Hiên không trả lời, chỉ ôm Bạch Vi đứng ở dưới vòi hoa sen, vẩy mở van nước.

Dòng nước ấm áp từ đỉnh đầu hai người róc rách chảy xuống, Bạch Vi còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị hấn mạnh mẽ hôn.

Cô nhắm nghiền mắt, nước chảy từ trên đầu làm cô không thể mở mắt ra được. Nước thật ấm, thân nhiệt của anh trai cũng thật nóng, bờ môi của hắn làm cô cảm thấy hít thở không thông, ngày hôm qua cùng hắn triền miên không biết bao lâu, hôm nay đôi chân thon dài của cô đều mềm oặt.

Chương 56: Vi Vi của anh không dơ chút nào.

“Anh hai...”

Cảm nhận được hắn ở giữa bọt nước nhỏ vụn ào ạt rơi xuống, thoáng rời cánh môi cô, Bạch Vi lập tức lên tiếng, nhưng môi hắn lại ghé đến sau vành tai non nớt, men theo phần thịt mềm mẫn cảm, một đường mút lấy cổ cô.

Vì thế giọng nói khi Bạch Vi gọi ‘anh hai’, giống như đang rên rỉ, cùng với tiếng nước xôn xao, vang lên âm thanh vừa rách nát vừa nhu nhược.

Bạch Hiên áp người lên buộc cô phải lùi về phía sau, đôi chân trần dẫm lên vũng nước trên sàn gạch phòng tắm, sau một hồi chậm chạp mà lùi bước, cuối cùng bị hắn bế lên bồn rửa mặt rộng lớn làm

bằng đá cẩm thạch.

Mái tóc đen óng đã ướt sũng, như tảo biển lộn xộn che giấu đi thân thể mảnh khảnh mềm mại, đầu vú đáng thương bị hấn cắn nát, không thể không chống trên thành bồn phía sau lưng, ngửa cổ cảm thụ cảm giác sung sướng khi hấn nhấm nháp đầu vú mẫn cảm.

Bạch Vi càng ngày càng cảm thấy, chính mình bắt đầu ở loại thời điểm cùng hấn làm những chuyện này, sinh sôi ra chút cảm giác điên cuồng lại lớn mật mà sa đoạ. Anh trai đang mút lấy đầu nhũ yếu ớt của cô, người đàn ông hoàn mỹ này, hiện giờ lại vui đầu, giống như một đứa trẻ, đối với đầu ngực của cô tràn ngập mê luyến.

Nhưng rất nhanh, Bạch Vi phát hiện Bạch Hiển vào sáng sớm, quần áo đã mặc xong lại cởi ra, cũng không đơn giản là hấn muốn tiết dục. Môi hấn chà đạp đầu vú đỏ hồng thỏa thuê, liền trượt một đường xuống, đến chỗ xương mu của cô.

“A, anh hai, em không muốn, không muốn... Anh hai, đừng mà...”

Bạch Vi đã nhận ra hấn muốn làm cái gì, như phát điên mà đẩy hấn ra, một tay chống phía sau, đỡ lấy thân thể yếu tới mức muốn nhũn ra thành một vũng bùn.

Một bàn tay khác chống lên vai hấn, muốn đem kẻ đang vui đầu giữa hai chân cô đẩy đi.

Nhưng một chút sức lực đều không có. Hấn ngòai xồm trước hai chân cô, đem một chân cô đặt trên mép đài rửa mặt, chân còn lại đặt trên vai hấn, sau đó dùng đầu lưỡi thô ráp liếm láp âm để ẩm ướt của cô.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch

có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Bạch Vi hoàn toàn điên rồi, bàn tay đặt trên vai hắn, không tự giác thu trở về, đùi căn bản là không cần hắn tách ra, vì đã tự cố gắng căng ra hết sức mình, làm đùi tách ra lớn nhất có thể.

Đầu lưỡi hắn thoáng trượt xuống, liếm đến phần huyết sâu thẳm, sau đó nhẹ nhàng đảo lưỡi vòng quanh vách huyết, so với côn thối, đầu lưỡi càng trơn trượt chọc chọc vào bên trong huyết khẩu của cô.

Sắc mặt ửng hồng, ngẩng cao đầu hét lên, giống như rên rỉ trên giường:

“Anh hai, đừng mà, dơ lắm, đừng như vậy...”

“Không dơ, Vi Vi của anh không dơ chút nào”.

Bạch Hiên bắt đầu mút mật dịch chảy ra từ âm đạo, một bên hút một bên đem đầu lưỡi khuấy đảo bên trong huyết khẩu.

Bạch Vi vẫn ngẩng đầu như cũ, đôi tay tóm lấy tóc hắn, trong vô thức đem đầu hắn kéo càng gần vào nơi tư mật, trong lòng nghĩ vớ vẩn, muốn đem cả người anh trai nhét vào âm đạo cô.

Đình đầu bởi vì ngửa ra sau, chạm lên tấm gương to lớn sáng ngời, Bạch Vi thờ hồn hển, khoe mắt đều là nước mắt do tình dục cực hạn mang đến, nghẹn ngào rên rỉ:

“Anh hai, anh hai, em thật là khó chịu, anh hai, đừng như vậy mà, Vi Vi thật khó chịu”.

Cô đã hiểu ra, hắn dùng cách này để ngầm nói cho cô biết, hắn căn bản không chê cô dơ, cũng chỉ là cái quần lót cô mặc qua thôi, so với chuyện hắn đang làm đối với cô, cô mặc quần lót của hắn tính là cái gì?

Cho nên cô không nên vứt cái quần lót kia.

Mà Bạch Hiên nhặt quần lót từ trong thùng rác ra, sau khi chất vắn Bạch Vi, chính mình lại ném nó về nơi ban đầu, là bởi vì hắn không mặc một cái quần lót đã từng có “lịch sử” nằm trong thùng rác.

Chương 57: Thao cô đến mang thai.

“Anh hai, anh hai, em sai rồi, anh hai...”

Sau khi biết vì sao hắn tức giận, Bạch Vi hiểu chuyện mà nhận sai, cô hoàn toàn trần trụi ngồi trước tấm gương, hai chân bị hắn gấp lên, gác trên bồn rửa.

Trực tiếp bị hắn liếm đến cao trào.

Nhìn thân thể trần trụi tinh tế trắng nõn của cô, ngồi trước mặt hắn run rẩy, miệng huyết nhỏ nhắn chảy ra một cổ dâm dịch, Bạch Hiên thật không tài nào nhịn được.

Hắn đứng dậy, móc ra côn thật thô to của mình, trực tiếp xỏ xuyên, tiến vào bên trong thân thể cô, ở phòng tắm ra sức mà va chạm, thao đến mức ánh mắt cô mê ly, gương mặt gợi tình.

Thao đến khi mang thai, đem bụng cô thao lớn, sinh con cho hắn.

Bạch Hiên ở toilet làm cô bao lâu, Bạch Vi cũng không nhớ rõ, chờ cô lại lần nữa tỉnh lại từ trên giường, anh trai đã đi làm.

Tay chân vô lực rời khỏi giường, tắm rửa gội đầu, loay hoay thật lâu, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua, chính mình căn bản

không có thời gian đi ra ngoài mua quần lót.

Sau đó, cô liền thấy chỗ thông gió phòng tắm treo mấy cái quần lót mới, chất liệu làm từ bông màu sắc đơn giản, đều đã được giặt sạch.

Anh trai giúp cô mua quần lót, còn giặt sạch, treo ở nơi này?

Mặt Bạch Vi lập tức liền đỏ bừng, đúng là hấn không thể nghi ngờ, chỉ có hấn mới biết được cô thích quần lót dạng gì nhất, cũng chỉ có hấn sẽ giúp cô giặt quần lót như vậy.

Mặc quần lót vào, Bạch Vi tìm thêm một bộ váy sạch sẽ thơm mát trông lên người.

Sau đó ra đến cửa phòng, liền thấy hấn đang ngồi ở phòng khách nói chuyện cùng giám đốc công ty con, dáng vẻ như muốn chuẩn bị đi ra ngoài.

Xem xét cách ăn mặc của người kia, ngày thường thoát nhìn rất uy nghiêm, nhưng lúc này ở trước mặt Bạch Hiên, lại là bộ dáng khiêm tốn ngợi ca.

Bạch Hiên hiếm có khi nào không mặc tây trang như hôm nay, chỉ mặc một cái áo len mỏng màu cà phê, một chiếc quần jean màu xám sẫm cùng một đôi giày thể thao thoải mái.

Bộ dáng này không giống như là đi công tác.

Chờ Bạch Vi đi xuống lầu, Bạch Hiên cùng vị giám đốc kia đứng dậy, quay sang Bạch Vi nói:

“Đi thôi, đi ra ngoài ăn sáng”.

Sau đó làm trò trước mặt người kia, đưa tay cho Bạch Vi. Cô cúi đầu, thẹn thùng đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn, để hấn

nắm ra cửa.

Dọc theo đường đi giám đốc đều nhìn vợ chồng son quán quýt với nhau, chăm chú đến mức Bạch Vi cảm thấy thật hoảng loạn.

Bạch Hiền lại trông có vẻ đang rất cao hứng, kéo tay Bạch Vi không chịu buông, lại nghiêng đầu cùng giám đốc bàn công việc, ba người liền đến sảnh chính của khách sạn, sau đó dừng bước qua lại thêm vài lời, dáng vẻ giống như đang đợi người nào khác.

Bạch Vi ngó tới ngó lui, sau đó chỉ vào sảnh bày điểm tâm đồ ngọt, xin tiền hắn.

“Sáng sớm ăn mấy thứ lạnh bụng như thế, cả ngày hôm nay dạ dày sẽ không thoải mái, không cho em mua”.

Bạch Hiền không cho, nhưng vẫn lấy điện thoại di động từ quần trong túi đưa đến trước mặt cô, cho cô đi mua một ít bánh quy, lại dặn dò kĩ lưỡng:

“Không được mua bánh kem, đều là ở trong tủ lạnh, không tốt, tiện thể chuyển một chút tiền vào điện thoại của em”.

Đỡ phải mỗi lần đều lấy điện thoại hắn đi thanh toán.

“Vâng ạ”.

Bạch Vi tập mãi thành thói quen xoay người rời đi, vừa sai bước vừa cầm điện thoại của Bạch Hiền, tự chuyển cho mình một trăm tệ.

Trông tiền hơi ít một tí, nhưng cô có thể làm gì với một trăm tệ?

Mấu chốt chính là Bạch Vi cũng không biết chính mình muốn mua cái gì, dù sao mặt mã di động của hắn, hay bất kì mặt mã

thanh toán nào của hắn cô đều biết, chính là ngày sinh của cô.

Chờ đến khi cần tới một khoản tiền thật lớn, cô cứ tìm Bạch Hiền xin tiền là được rồi.

Chương 58: Cậu cũng thật trạch.

Bạch Hiền không có bí mật gì muốn giấu Bạch Vi, như là bạn gái cũ hay mối quan hệ mập mờ nào đó, hết thảy, hắn đều không có.

Con người này của hắn thật yêu quý cách mình sống hiện tại, cứ làm việc xong liền trở về nhà thư giãn với Bạch Vi, nếu có thời gian cùng cô gái khác làm chuyện ái muội, không bằng tranh thủ chăm lo, ở cạnh em gái ngoan.

Cho nên Bạch Vi dù có tùy tiện xem điện thoại hắn, bên trong trừ tài liệu công việc, cái gì cũng không có.

Tại sảnh chính, thời điểm Đô Tuần nhìn thấy Bạch Vi, mái tóc suôn dài của cô xõa trên vai, mặc chiếc váy xếp màu xanh nhạt, áo sơ mi ngắn tay trắng tinh, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông mỏng màu xanh biển, cổ áo sơ mi còn được tô điểm bằng sợi nơ mỏng màu cà phê buộc lại thành hình bướm xinh xắn.

Một thân đáng yêu lạnh lợi kết hợp cùng lớp trang điểm nhẹ nhàng, trông vô cùng ngoan ngoãn, lúc này đang quay đầu đi xem khu đồ ngọt.

Sau đó Đô Tuần liền nhìn thấy Bạch Vi chỉ chỉ quầy đồ ngọt, hướng tới anh trai cô, duỗi tay làm động tác đòi tiền.

Tường là nhiệm vụ thành công, cảm điện thoại của anh mình, đứng ở trước tủ lạnh nhìn rất lâu, lại chậm chạp không có chọn được cái nào.

Hắn liền tiến đến phía trước, đôi tay nhàn nhã cầm ở hai bên túi quần, cười cười nhìn Bạch Vi, hỏi:

“Sao không mua đi? Tôi trả tiền cho cậu”.

Bạch Vi giật mình, lùi ra phía sau hai bước mới thấy là Đô Tuần, nhẹ nhàng thờ ra, lắc đầu:

”Sáng sớm nên anh trai không cho ăn đồ lạnh”.

“Sao lại nghe lời anh mình đến như vậy?”

Đô Tuần vừa nghe liền bật cười, nghiêng đầu chỉ vào một miếng bánh Black Forest trong tủ kính.

“Cái này mùi vị rất ngon, cô gái nào cũng thích món này, tôi mời cậu”.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nói với nhân viên quầy: “Phiền gói cái này lại”.

“Không cần không cần”. Bạch Vi vội vàng xua tay “Anh tôi biết sẽ mất mát”.

“Nếu cậu không cho anh ấy biết thì đâu có vấn đề gì?”

Hiển nhiên Đô Tuần so với Bạch Vi, đối đáp nhanh nhạy hơn nhiều, thấy nhân viên cửa hàng đã bắt đầu đóng gói miếng bánh kem, lại nghiêng đầu hỏi:

“Ngày mai buổi họp mặt của bang hội bọn mình sẽ kết thúc, có một bữa tiệc rượu cuối cùng, cậu tới tham gia chứ?”

Bạch Vi nghiêm túc nghĩ ngợi, lắc đầu:

“Không đi, không thích những chỗ nhiều người như vậy”.

“Cậu cũng thật trạch quá đi”.

Đô Tuần nhin không được liền phì cười, nụ cười tươi tắn lại sạch sẽ, còn thoáng một chút mộc mạc chất phác.

“Tôi đoán thế này này, ở ngoài đời thật cậu cũng không có bạn trai phải không?”

Không đợi Bạch Vi trả lời, hắn còn nói thêm:

“Không cần phủ nhận, tuổi nhỏ thế này anh trai cậu nhất định không cho hẹn hò, mà cũng có lý, nuôi dưỡng một cô gái tính cách trở nên thế này, có thể thấy trong nhà có một vị “phụ huynh” đặc biệt nghiêm khắc”.

Hắn vừa dứt lời, thấy ánh mắt Bạch Hiền quét lại đây, liền vội nói:

“Được rồi, tôi không nói chuyện với cậu nữa, anh cậu muốn tới cướp người rồi, quay đầu là bờ”.

Chưa kịp dứt câu, Đô Tuần liền chạy, như sợ bị Bạch Hiền đuổi theo đánh.

Bạch Vi khó hiểu nhìn Đô Tuần chạy đi, lại thấy Bạch Hiền cách thật xa, ánh mắt nghiêm khắc nhìn cô. Cô vội vàng xua tay, tỏ vẻ chính mình cũng không có tiếp xúc quá nhiều với Đô Tuần.

“Thưa cô, bánh kem của cô”.

Nhân viên cửa hàng đi ra quầy, đem chiếc bánh kem đóng gói kĩ càng cho Bạch Vi, trong lúc nhất thời cầm hộp bánh trên tay, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Sợ hãi cho rằng cái bánh kem lành lạnh này là tự cô mua.

Bạch Hiền kết thúc cuộc nói chuyện với giám đốc trực thuộc công ty con, đi tới nhìn một lượt hộp bánh Black Forest Bạch Vi đang cầm mà liếc một cái, vươn ngón tay dài ra cầm lấy, đôi mắt đen láy nhìn Bạch Vi không nói lời nào.

“Không phải em mua”.

Bạch Vi vội vàng giải thích, chỉ chỉ hướng Đô Tuần vừa rời đi.

“Cậu ấy, cậu ấy mua, sau đó...”

Không đợi Bạch Vi nói xong, Bạch Hiền liền lấy bánh kem trong tay cô đặt lại trên tủ kính, kéo tay Bạch Vi xoay người đi ra ngoài.

“Anh hai, cái, cái bánh kem kia...”

“Ai mua thì người đó tự ăn”.

Bạch Hiền đầu cũng không quay lại, môi mỏng mím chặt, thoạt nhìn sâu như không thấy đáy, cũng không biết hẳn có sinh khí hay không.

Chương 59: Như dắt theo con gái mình.

Bạch Vi lẻo đẹo phía sau lưng Bạch Hiển, thấp thỏm một quãng đường dài, bị hấn dắt đến một nhà hàng trang hoàng không tồi để dùng bữa sáng. Cô không có tâm tình để ăn uống, lại thấy thái độ hấn thật bình thường, giống như đã quên việc cái bánh khi nãy.

Chờ dùng bữa sáng xong, Bạch Hiển không biết lấy đâu ra xe hơi, để Bạch Vi ngồi bên ghế phụ, lái xe đi thẳng đến một địa điểm ngắm cảnh.

Đến lúc Bạch Vi tới nơi, mới vui mừng nhận ra, hôm nay hấn chở cô đến đây, thế nhưng lại là dãy tường thành cổ xưa cổ chỉ chỏ trên xe vào ngày đầu tiên, lúc vừa đến thành phố này, rất muốn vào tham quan.

“Oa ~”

Bạch Vi ngẩng đầu, dưới trời xanh mây trắng, đứng gần mà chiêm ngưỡng tường thành này, cảm thấy thật cao thật cao, sau đó hưng phấn vỗ người hấn, kêu lên:

“Anh hai, sao anh lại nghĩ đến việc mang em tới nơi này”.

Thật ra Bạch Vi cảm thấy, Đô Tuần có chút hiểu nhầm cô, tận trong xương tủy không phải dạng trạch, mà chỉ là cô thích an nhàn thư thái.

An nhàn đến mức, căn bản không nghĩ đến việc thay đổi bất cứ loại hình sinh hoạt nào thời điểm hiện tại, không muốn thay đổi người mà cô luôn dựa dẫm, cũng không muốn thay trời, thay đất, thay đi trụ cột tinh thần của cô.

Cho nên, thật ra con người Bạch Vi rất thích đi du lịch, cũng không hoàn toàn bài xích việc đi đến những địa phương đông đúc người.

Khác ở chỗ là phải đi với ai, cô mới không khẩn trương, không có cảm giác thiếu an toàn.

Giống như cùng anh trai đi đến những nơi đông đúc ồn ào náo nhiệt, Bạch Vi liền rất cao hứng.

Bởi vì cô biết mình sẽ an toàn, sẽ không đi lạc, sẽ không xuất hiện tình huống quẩn bách khi thiếu tiền thanh toán, sẽ không lạc đường tìm không được lối về nhà, càng sẽ không gặp phải những người xấu xa.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Quan trọng là, anh trai mãi mãi sẽ không buông cô, hẳn đem cô tới, liền sẽ để cô chơi vui hết mình, rồi đưa cô về.

“Nghĩ ngợi gì nữa chứ, không phải đã đưa em đến đây rồi sao?”

Bạch Hiên duỗi ra bàn tay lớn dặt lấy tay em gái nhỏ, đem cô kéo đến hướng cửa thành, dặn dò:

“Chú ý đi theo sát anh hai, ở đây đông người”.

Đô thị phía bắc là một thành thị có bề dày lịch sử lâu đời, mỗi ngày không biết có bao nhiêu du khách từ khắp nơi trên thế giới đổ xô đến đây.

Vì sợ đi lạc, suốt hành trình cô đều nắm tay hắn, đi theo dòng người hướng vào trong thành, chỉ vào xe bán kẹo bông gòn bên cạnh.

“Anh hai em muốn ăn cái này”.

Lại chỉ vào kẹo hồ lô “Em cũng muốn cái này nữa”.

Trong chốc lát lại muốn mua một cái túi lưu niệm có kỷ niệm du lịch, chốc lát lại muốn chụp chung một tấm ảnh.

Bạch Hiền toàn bộ chuyển đi đều như một cái máy ATM di động, bỏ tiền mua kẹo ngọt cho cô, còn mua một đồng quà lưu niệm.

Bên cạnh có một cậu nhóc đi chơi cùng mẹ, cũng cầm trên tay một cây kẹo bông gòn, tay phải một cây kẹo que, trên cổ tay đeo một cái vòng chống trẻ đi lạc, nhóc ấy vừa đi vừa ăn.

Người mẹ nhìn Bạch Hiền xách theo đồ đạc, sau lưng là Bạch Vi đang nắm lấy góc áo hấn, vừa đi vừa ăn hướng một đường về phía trước, cười với Bạch Hiền:

“Bạn gái của cậu à?”

Trên khuôn mặt tuấn tú của hấn có chút bất đắc dĩ, gật gật đầu.

Người mẹ dắt theo đứa trẻ kia cười cười: “Không tệ, giống như dắt theo con gái mình vậy đó”.

Gương mặt tuấn dật của hấn sửng sốt, quay đầu nhìn thấy trên khóe miệng của cô đều là đường trắng, y chang đứa trẻ cao ngang hông cô vừa nãy, cách ăn uống quả thật giống nhau như đúc.

Hấn nhin không được liền cười “Xuy” một tiếng, quay đầu lại, dưới bầu trời tràn ngập ánh sáng nhu hoà, trong đám người nhiều như nước, hôn môi Bạch Vi một cái.

“Anh hai!!!”

Bạch Vi kêu một tiếng, gương mặt xinh đẹp căng đến đỏ bừng, nơi này nhiều người như vậy, nhiều như vậy !

“Ở bên ngoài phải gọi là chồng, em muốn mọi người cho rằng chúng ta đang loạn luân sao?”

Lại hôn cô một chút, Bạch Hiển cười cười thối lui, tiếp tục dắt em gái nhỏ giận dỗi vào trong thành cổ.

Chương 60: Đừng hỏi anh loại vấn đề này.

Đi theo du khách cát bước về phía bên trong tường thành lớn, một thời gian ngắn trôi qua, Bạch Hiển nghe được từ phía sau lưng, tiếng cô nương nắm góc áo của hắn, dùng thanh âm giống như muỗi kêu, thấp giọng mà nói:

“Anh hai...”

Bạch Hiển không thèm để ý tới cô.

“Ch... Chồng”.

Bạch Hiển đang đi phía trước cong môi lên, cố ý làm bộ không nghe thấy, thanh âm này nhỏ quá, chỗ này đông người như vậy, sao hắn nghe thấy được?

“Chồng!”

Bạch Vi gấp đến mức kêu lớn một tiếng, thấy Bạch Hiển rút cuộc cũng chịu quay đầu, mới đỏ mặt, chỉ vào một quầy bán toàn trang phục cùng trang sức cổ xưa.

“Em muốn mua mấy bộ quần áo này”.

“Mua chứ mua chứ”.

Được gọi bằng chồng, trong lòng máy ATM Bạch Hiên rất cao hứng, trực tiếp đi đến sạp bán đồ cổ trang, hẳn cũng không quen cùng người khác cò kè mặc cả, cứ Bạch Vi nhìn trúng liền mua, mua liên tiếp vài bộ.

Chủ quầy kia vui đến mức không khép miệng được.

Tham quan xong thành cổ, thời gian đã là giữa trưa, Bạch Hiên gọi đi một cuộc làm người trong công ty tới lấy đồ vật, đưa hết bao lớn bao nhỏ về khách sạn, sau đó tiếp tục đưa Bạch Vi đi ăn trưa, buổi chiều lại tiếp tục dạo quanh ngắm cảnh.

Tối đến, Bạch Hiên thuê được một chiếc thuyền, làm Bạch Vi dựa vào trên người hắn, hai người cứ như vậy phiêu du ở mặt hồ lung linh tràn ngập ánh đèn, cũng không đụng đến mái chèo, mặc kệ chiếc thuyền cũ này sẽ bị gió thổi đến địa phương nào.

Chỉ cảm thấy cả ngày hôm nay cuộc bộ đi dạo, lúc này lại an tĩnh, không khí cực kỳ tốt.

“Anh hai...”

Bạch Vi dựa vào trong lòng Bạch Hiên, dùng giọng điệu lười biếng đột nhiên hỏi:

“Nếu em không xuyên vào thân thể này, cũng không hề chết, anh thật sự sẽ cùng Chu Tử Nhược kết hôn sao?”

Bạch Hiên nguyên bản chính là tính toán dựa vào mép thuyền nhắm mắt dưỡng thần một chút, lại chậm rãi mở ra đôi mắt hẹp dài, hàm chứa rất ít sự mờ mịt. Sau một lúc lâu, hắn hỏi:

“Đừng hỏi anh loại vấn đề này, anh cũng không biết”.

Đại khái chắc là sẽ kết hôn, vì rốt cuộc hấn khi đó, đã thống khổ áp lực đến chịu không nổi nữa.

Bạch Vi liền ngoan ngoãn không hỏi lại, chính cô cũng không biết sao tự nhiên mình lại hỏi anh trai vấn đề này, chắc là... Hơi hơi để ý một tí xíu?

Nhưng mà bây giờ lại đi để ý chuyện này, có phải đã quá muộn rồi hay không, kỳ thật cô lúc ấy cảm thấy rất vui khi anh trai thông báo hấn sắp kết hôn, bởi vì việc đó tượng trưng rằng anh trai đã có người mình thích, có thể chăm sóc cho hấn.

Chăm sóc cho hấn tốt hơn cô làm.

Cô vẫn luôn hy vọng anh trai sẽ thật vui vẻ, hy vọng trong cuộc đời tràn ngập âm mưu dương mưu, có được một người tri kỷ săn sóc hấn, không vì danh, không vì lợi, một người có thể nhìn thấu được khi hấn vất vả và mệt mỏi, có thể làm hấn biết đến ấm áp cùng nhiệt tình.

Cứ việc biết Chu Tử Nhược có khả năng không thích hợp được mức như vậy, nhưng Bạch Vi vẫn luôn tôn trọng lựa chọn của anh trai, cũng thay hấn cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Nhưng hiện tại, Bạch Vi nghĩ đến lúc hấn tuyên bố muốn đính hôn, không khỏi nhăn nhăn mày, trong lòng có một loại cảm giác như ai đó đoạt đi thứ thuộc về mình.

Cô chút phiền lòng mà nghiêng người, đem toàn bộ mặt vùi vào trong lòng ngực anh trai mình, buồn không muốn hé răng, phong cảnh trên mặt hồ cũng không muốn ngắm.

Ngón tay Bạch Hiển yêu say đắm mà luồn vào tóc cô, nâng đầu cô lên.

Hắn cúi đầu, ở trên mặt hồ tràn ngập ánh sáng huyền ảo, nhỏ vụn mà dày đặc, hôn từ trán cô một đường đi xuống, hôn đến đôi môi mềm mại của em gái mình, nhột nhạt rồi đến thật sâu, quần lấy chiếc lưới đình hương ướt át.

Rồi sau đó hắn hơi kinh ngạc mà trợn mắt, cô đáp lại nụ hôn của hắn.

Trong đôi mắt đen hẹp dài của Bạch Hiển, ngập tràn ánh sáng cùng sự vui mừng, nhắm mắt lại, gia tăng nụ hôn này của hắn và cô, trên mặt hồ rộng lớn, trong con thuyền nhỏ lẳng lặng phiêu đảng, hắn duỗi tay, cách quần áo vuốt ve cơ thể mềm mại của cô.

“Ừm~~”

Bạch Vi không tự giác mà nhẹ nhàng ngâm một tiếng, đỏ mặt ấn lại bàn tay đang xoa vú cô, thoáng rời đi môi hắn một chút, ngượng ngừng nói:

“Anh hai, chúng ta đang ở bên ngoài...”

Chương 61: Còn lâu mới đủ.

”VẬY CHÚNG TA TRỞ VỀ”.

Bạch Hiển cúi đầu, tiếp tục hôn cô, nói xong câu liền luyến tiếc mà dừng lại nụ hôn này, bàn tay to không biết từ khi nào, chính mình cũng không chế không được mà mượn trớn đường cong thân thể của

em gái, chui vào váy dài, men theo chân thon hướng lên trên, xoa xoa đùi mềm, đi vào bên mặt trong.

“Anh hai...”

Bạch Vi nghiêng thân, hơi hơi run rẩy, nhịn không được gọi anh trai.

“Hửm?”

Hắn đáp lời, thanh âm có chút lười nhác, trộn lẫn với ý loạn tình mê không rõ, môi lưỡi tiếp tục chiếm lấy khoang miệng cô, lại không còn thoả mãn được hắn nữa rồi.

“Vi Vi, ngồi lên người anh hai”.

Hắn nhẹ nhàng mê hoặc cô, kéo ra hai chân Bạch Vi, làm cô ghé vào trên đùi hắn.

Cô có chút thẹn thùng, thấy mặt hồ trong đêm dưới ánh trăng sáng, phía xa xa có du thuyền đi lướt qua, trong lòng có chút khẩn trương, cắn môi hỏi:

“Anh hai, chúng ta trở về chưa?”

“Về rồi”.

Anh trai đáp lời cô, rồi lại kéo dây khoá quần xuống, trong không gian tĩnh mịch, móc ra dương vật thô to của mình, duỗi tay tiến vào bên trong váy em gái, đẩy quần lót của cô sang một bên, mệnh lệnh mà nói:

“Tự mình ngồi lên”.

“Anh hai...” Bạch Vi kháng cự, vẻ mặt đều đỏ hết cả lên, “Anh sao có thể lúc nào ở chỗ nào cũng đều động dục được?”

“Bởi vì, anh hai lúc nào ở chỗ nào cũng muốn thao em”.

Thấy cô không chịu động đậy, một tay Bạch Hiển liền nhắc mông cô lên, một tay khác đỡ lấy thịt hành, nhắm ngay vào huyết khẩu bên dưới quần lót mỏng đã sớm bị hấn đẩy sang một bên.

Bạch Vi không thể không dùng hai tay mình vòng lấy cổ Bạch Hiển, hơi ngẩng đầu, có chút thống khổ mà nhíu lại hàng mi dài. Một cơn gió thổi qua, lay động mái tóc dài của cô, khi cô ngồi xuống, hàm chứa cơn thịnh của anh trai, từng sợi tóc bay khẽ tung bay trong gió.

Theo thân thuyền nhẹ nhàng lắc lư, mặt hồ vốn bình tĩnh, nhộn nhạo ra từng vòng từng vòng gợn sóng, tản nát vòng ánh sáng mờ ảo phản chiếu lên mặt nước.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Buổi tối hôm đó bọn họ về nhà, kịch liệt triền miên hôn môi, một lần lại một lần mà làm tình, cô không kháng cự lại sự sung sướng hấn mang đến nữa, ngẫu nhiên cũng sẽ trúc trắc vụng về mà đáp lại hấn.

Mà Bạch Hiển cảm dục nhiều năm, một khi đã được xoá bỏ lệnh cấm, giống như không tài nào thu liễm lại được, phát điên phát khùng mà lăn lộn em gái mình.

Hấn yêu cô thật nhiều năm, cũng thống khổ thật nhiều năm, hiện giờ chỉ mới ngọt ngào một chút như vậy, còn chưa đủ, còn thật lâu thật lâu mới đủ.

Đêm đã khuya, Bạch Hiển ôm lấy em gái bị hấn thao đến nửa tỉnh nửa mơ, nằm trên giường đôi rộng lớn, trong lòng cảm thấy hơi

không an tâm.

Có lẽ là do vấn đề hôm nay Bạch Vi hỏi hấn, làm Bạch Hiễn có chút mê mang, hoặc cũng có thể là do trong khoảng thời gian này, hạnh phúc tới quá nhanh, làm hấn bị lấn chiếm bởi cảm giác hết thảy mọi thứ đều không chân thật.

Sau đó, hấn thoáng nhắm mắt, mơ thấy một giấc mơ, chân thật hơn hiện tại nhiều.

Trong mơ, hấn bị quay trở về mấy tháng trước, Bạch Vi còn chưa chết, cô cũng không có xuyên vào thân thể Chu Tử Nhược, hôn lễ của hấn cùng Chu Tử Nhược cứ theo lễ thường mà tiến hành.

Chữ hỷ đồ thắm, nội tâm tích góp cảm xúc thô bạo từ nhiều năm, thống khổ căm dục nhiều năm, lại nhìn đến ánh mắt thanh triệt của Bạch Vi cứ coi hấn như là anh trai mà sùng bái ỷ lại, làm Bạch Hiễn trước nay chưa từng tự chuốc say mình, phá bỏ giới hạn, bạn bè người thân mời rượu, một ly tiếp nối một ly, một ly lại một ly xuống dạ dày, rất hết cả cổ họng.

Mọi người vui vẻ nhìn tuấn nam mỹ nữ xứng đôi vừa lứa, Bạch Hiễn cũng chưa từng dẫn Bạch Vi tham gia hoạt động xã hội đông người nào, Bạch Vi lần đầu tiên xuất hiện ở tiệc rượu của hôn lễ, bạn bè chiến hữu của Bạch Hiễn, thanh niên tài tuấn, ánh mắt đều dừng hết lên người Bạch Vi.

Bạch Hiễn ghen ghét, cảm giác này khắc sâu vào lòng hấn, hấn kết hôn, cưới một người phụ nữ khác, em gái mình trong tương lai cũng sẽ kết hôn, gả cho một người đàn ông khác.

Hấn với cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, chung quy lại phải một người cưới vợ một người gả chồng, không bao giờ có cơ hội thuộc về lẫn nhau?

Chương 62: Giấc mơ.

Bạch Hiền mơ thấy hấn say đến mức quá lố, bạn bè ai nấy đều đỡ hấn vào hôn phòng, hấn lại không quan tâm đến Chu Tử Nhược đang muốn đi đến thân thiết cùng mình, trưng lên vẻ mặt chán ghét mà đẩy cô ta ra, xoay người rời khỏi hôn phòng, khóa trái cửa nhốt Chu Tử Nhược ở bên trong.

Sau đó hấn ra sức phá mở cửa phòng Bạch Vi, hấn biết cô không đi, hôm nay chính là ngày anh trai mà cô tín nhiệm quý trọng nhất kết hôn, cô còn đang ở trong căn biệt thự này kiểm kê tổng hợp lại tiền biếu, buổi tối rất bận rộn.

Vì thế trong biệt thự rộng lớn như vậy, Bạch Vi tìm một phòng ngủ nhỏ ở góc hẻm lánh trên tầng hai, tính toán ngủ cả đêm.

Thời điểm Bạch Hiền tông cửa đi vào, Bạch Vi đang cời lễ phục, nhìn đến bộ dáng say khướt của anh trai, chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn chủ động tiến lên, quan tâm dò hỏi anh trai có muốn cô dìu đi về phòng hay không.

“Con mẹ em chứ đi về phòng”.

Bạch Hiền nghe thấy chính mình nói ra những lời thô tục như vậy, tích tụ hết thầy nổi đau từ tối hôm nay, dựa vào tác dụng của cồn, cháy bỏng cả đáy lòng hấn. Hấn trở tay đóng sầm cửa lại, ôm em gái lên giường, từng chút từng chút xé nát phù dâu lễ phục trên người cô.

Mặc cho cô khóc, hét lên, đá đánh hấn như thế nào, Bạch Hiền mượn rượu giả điên, vẫn tách ra đùi của em gái, trực tiếp

cường bạo cô.

Đúng vậy, hắn giống như ác quỷ đến từ địa ngục, một phen xé đi lớp ngụy trang người anh tốt, một người anh hoàn mỹ không tí vết. Hắn không cần Chu Tử Nhược, cứ việc cho rằng hắn cần đi chẳng nữa, kết quả vẫn sẽ mãi mãi là, hắn không bao giờ có thể để bản thân mình phải đụng vào cô ta.

Hắn từ lúc mới phát hiện ra tình cảm của mình, từ đầu đến cuối, cũng chỉ một lòng hướng về em gái Bạch Vi của mình.

Hắn muốn Bạch Vi, hắn muốn em gái mình, hắn muốn cô trở thành của riêng hắn, hắn muốn thao cô, thao nát tiểu huyết của cô, thao đến cô không xuống giường được, không có cửa ra ngoài yêu một người đàn ông nào khác.

Sáng sớm lúc xong việc, hắn nói hắn yêu cô, y như hắn mong muốn mà nhận được một Bạch Vi vô cùng sợ hãi, ánh mắt hoảng loạn cùng khó tin.

Một cô nương hoàn mỹ, không nhiễm hạt bụi nào như vậy, được Bạch Hiền nâng niu trong lòng bàn tay, nuôi dưỡng trong tháp ngà dùng hết lòng mình yêu thương nhiều năm, cứ như vậy bị anh trai ruột của mình cường bạo.

Cô cảm xúc hỗn loạn đến mức tinh thần suy tụt chút nữa xảy ra biến chứng thất thường.

Bạch Hiền cả quá trình đều vẫn luôn xin lỗi cô, quỳ gối trước mặt cô cầu được tha thứ, người phạm một khi đã hưởng được cái loại tư vị dục tiên dục tử này, giống như là nghiện rồi, sao có thể nói dừng là dừng được?

Vì thế, Bạch Hiền thấy chính mình trong mơ, đã hoàn toàn biến thành ma quỷ phương nào, sau khi Bạch Vi tha thứ hắn, nhin

không được mà tiếp tục trong đêm khuya thanh vắng phá khóa cửa phòng cô, lại một lần nữa cưỡng bạo em gái mình.

Một lần rồi một lần, tha thứ, cưỡng bạo, không ngừng đem chiếc mặt nạ anh trai tốt của mình, xé rách đến mức không thể nào vãn hồi.

Hắn đối với Bạch Vi mà nói, chính là ma quỷ, một con quỷ liên tục cưỡng bạo cô, hắn hận chính hắn, nhưng hắn lại nhịn không được mà đụng chạm vào thân thể mềm mại của cô, hắn biết cô thống khổ, nhưng lỗi lầm lớn nhất này đã gào nấu thành cơn, thời gian cũng chẳng thể quay ngược lại, hắn chỉ có biến chính mình thành một kẻ biến thái, mỗi ngày mỗi tối không để tâm đến người vợ mà hắn chưa từng chạm vào, chui vào trong phòng em gái.

Giấc mơ này đã cấp cho Bạch Hiền một đáp án chính xác.

Mặc dù cưới Chu Tử Nhược, hắn cũng sẽ không phải Bạch Vi thì không lôi ra dương vật thô to của mình tìm kiếm an ủi từ bất kỳ một phụ nữ nào khác.

Mà cục diện như bây giờ, thật sự đã được xem là phúc mười đời của hắn.

Ít nhất hiện tại Bạch Vi cũng không thống khổ như trong giấc mơ của hắn, cô xuyên vào thân thể Chu Tử Nhược, đã không còn quan hệ huyết thống với anh trai, cô tiếp thu cảm tình từ anh trai ruột mình, nghe có vẻ không vô lý lắm nữa.

Như thế này chính là tốt nhất.

Chương 63: Em có hận anh hai không?

Sáng sớm, những vạt nắng đầu tiên từ bên ngoài, khẽ len qua khe hở của bức màn lớn mà chui vào phòng ngủ, hàng mi dày cong vút của Bạch Vi khẽ lay động dưới ánh sáng nhạt nhòa.

Cô mở mắt, đối diện với một đôi mắt đen láy thâm trầm, mờ mịt chớp chớp, hỏi:

“Anh hai, là em dậy sớm quá, hay là anh ngủ muộn vậy?”

“Đều không phải, anh cũng vừa mới dậy thôi”.

Bạch Hiền đối mặt với Bạch Vi, nằm nghiêng trên chiếc gối mềm, hấn vươn tay, từng ngón tay khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt em gái mình, phảng phất trên làn da mềm mịn còn vương vấn nước mắt hấn mơ thấy trong mộng.

Trong giấc mơ kia, Bạch Vi không có ngày nào là không khóc, từ lúc hấn bắt đầu cưỡng bạo cô, nụ cười ngọt ngào lúc trước cũng chưa từng xuất hiện nữa.

“Vi Vi, em có thích anh hai không?”

Hấn nhẹ nhàng vỗ về mặt cô, ngón tay xoa xoa làn môi hồng hào.

Cô mở miệng, rũ mắt không chút do dự mà nói: “Thích”.

Cô không phân biệt được là loại “thích” nào, là em gái với anh trai, hay là giữa một người phụ nữ và một người đàn ông, nhưng mà việc này rất quan trọng sao? Miễn là cô không bao giờ thích một người đàn ông nào nữa là được.

“Em có hận anh hai không?”

Hắn cố chấp hỏi cô, sợ cô cũng giống như trong mộng, khàn cả giọng mà la hét với hắn, nói rằng cô hận hắn, cuộc đời này người cô hận nhất chính là hắn.

Vì thế sau khi hỏi, Bạch Hiền lại ôm lấy cô, xoay người đem cô đè dưới thân, cúi đầu xuống mà hôn.

Đêm qua hắn để lại rất nhiều tinh dịch bên trong thân thể của cô, mây mưa xong xuôi hắn cũng không xử lý, thành tâm muốn cô mang thai, cho nên buổi sáng này, giữa hai chân trắng nõn là một mảnh lầy lội, tinh dịch của hắn không ngừng chảy ra.

Vì thế Bạch Hiền thuận lý thành chương(*), đem thịt hành cương cứng của chính mình chen vào thân thể cô, nhả ra môi mềm, lại cúi đầu ngấu nghiến, ngậm trong miệng cánh môi của cô mà hỏi:

“Có hận anh hai hay không? Hận anh hai thao em hay không?”

Bạch Vi đỏ mặt, ở dưới thân anh trai đón nhận từng đợt va chạm mãnh liệt của hắn, lắc đầu.

“Nói, Vi Vi, em có hận anh hai hay không?”

Hắn muốn nghe chính miệng cô nói, nói rằng cô không hận hắn.

“Không hận...”

“Tại sao? Anh hai đang thao em, thao tiểu huyết của em, vì sao không hận anh hai?”

Hắn càng nói càng làm càn, làm Bạch Vi nhớ tới lúc ở trên phi cơ, hắn một bên tiến vào cô, một bên ở bên tai cô hồ ngôn loạn

ngũ(**).

Sợ anh trai lái nói ra mấy từ như dâm dăng dâm huyết linh tinh, Bạch Vi nhanh chóng ôm lấy đầu hắn, ra sức hôn lấy môi anh trai, dùng đầu lưỡi lấp kín miệng hắn.

Lấp kín...

Bạch Hiền chỉ có thể điên cuồng đưa đẩy, phảng phất như chịu không nổi đau đớn hắn phải chịu trong giấc mơ, chịu không nổi ánh mắt chán ghét Bạch Vi trao cho hắn, hắn muốn thao cô, chỉ có đem chính mình vùi sâu vào thân thể của cô, nỗi sợ từ sâu trong đáy lòng hắn mới hòa hoãn được một ít.

Bạch Vi đều là tiếng Bạch Vi không nhịn được mà rên rỉ, hắn yêu chết cái thanh âm này, có thể làm hắn vẫn luôn bảo trì trạng thái cương cứng của mình, thao đến cô mang thai.

Hắn buộc Bạch Vi nói không hận hắn, tuy rằng Bạch Vi không biết mục đích là gì, nhưng cô chỉ có thể một bên bị anh trai thao, một bên khóc lóc trả lời hắn.

“Không hận, Vi Vi không hận anh hai, anh hai anh nhẹ một chút đi mà, đau quá...”

“Đau không? Anh hai cũng đau quá, lòng anh hai đau muốn chết rồi, em làm anh đau không chịu nổi”.

Hốc mắt Bạch Hiền đỏ lên, ra sức va chạm Bạch Vi, hắn sợ hãi hết thảy những gì xảy ra bây giờ đều không phải là sự thật, hắn chỉ cần vừa nhớ tới giấc mơ ngày hôm qua, liền cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Chỉ có lúc điên cuồng cùng cô làm tình, mới có thể xóa nhòa đi sự thiếu thốn trong nội tâm hắn, Bạch Vi là của hắn, em gái

cũng là cửa hấn, cô không được phép hận hấn, việc này sẽ làm hấn sống không bằng chết.

Thời điểm trời đã hoàn toàn sáng, Bạch Hiền đã bắn rất nhiều lần vào bên trong thân thể của Bạch Vi.

Lúc này hấn mới lưu luyến mà đi làm.

(*)**Thuận lý thành chương:** Cứ như vậy mà thành.

(**)Hò ngôn loạn ngữ: Ăn nói hàm hồ.

Chương 64: Chúng ta đi tham gia buổi họp mặt.

Bạch Hiền gọi đến một bàn lớn các món ăn sáng, kêu Bạch Vi rời giường dậy ăn.

Bạch Vi ung dung thông thả sửa sang lại mình, cũng đã tới giữa trưa, bánh quẩy cho bữa sáng xem thành bữa trưa mà ăn.

Chờ cô ăn xong, chuông cửa ngoài phòng liền vang lên.

Trong lòng cô cảm thấy có chút kỳ quái, ai tới tìm anh trai sao? Trong tay cầm bánh màn thầu trắng nõn, đứng dậy ghé vào mắt mèo nhìn ra ngoài, sao lại là Đô Tuấn!?

Bạch Vi mở cửa ra, tò mò chớp chớp mắt, hỏi chàng thanh niên mặc một chiếc áo khoác da đứng ngoài cửa:

“Cậu tìm ai thế?”

“Đương nhiên là tìm cậu rồi”.

Đô Tuần mặc trên người quần jean đen bụi, áo khoác cùng màu, đứng ngoài cửa cười sang sảng như tỏa nắng, hần nhìn Bạch Vi đang trưng ra vẻ mặt khó hiểu, gật đầu nói:

“Nhờ nhân viên khách sạn tra xét khá lâu, mới tìm được phòng cậu ở, đi thôi, chúng ta đi tham gia buổi họp mặt”.

“Sao cậu có thể nhờ người tra xét tôi cơ chứ?”

Bạch Vi không muốn động đậy, cô nói thẳng rằng mình không muốn đi.

Lại là bị Đô Tuần một phen kéo lấy, đóng lại cánh cửa ở phía sau cô.

“Khách sạn này là của nhà tôi, cho nên mới nhờ người xem một chút”.

“Cậu làm gì vậy?”

Bạch Vi bực mình, cô không thích thế này, cánh tay bị Đô Tuần nắm lấy không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắn ta.

Hai người đàn ông ăn mặc lịch sự, duỗi tay chắn cửa thang máy, trong đó một người nói:

“Tiểu thư, có phiền toái gì sao?”

Hai người này chính là hai người Bạch Hiên đã từng nói qua, vệ sĩ của Bạch Vi trong suốt hai mươi tư giờ.

Đô Tuần quay đầu lại xem Bạch Vi, tựa hồ thực kinh ngạc không biết Bạch Vi có thân phận như thế nào, thế nhưng còn có vệ sĩ.

Cơ mà hấn nghĩ lại thì thấy cũng hợp lý hợp tình, nếu không có gia cảnh tốt đẹp, tuyệt đối nuôi không ra được một Bạch Vi biểu hiện giống như vẫn luôn được dưỡng dục trong những thứ trân quý nhất trên cuộc đời.

Thoạt nhìn trông cô vô cùng ngoan ngoãn hiền chuyện, ngoại hình cũng xinh đẹp dịu ngoan, thật dễ dàng kích dấy ý muốn bảo hộ của cánh đàn ông.

Nhưng đồng thời, cũng thật có thể kích phát dục vọng tàn phá của bất cứ một người đàn ông nào.

Hơn nữa bộ dáng người anh trai kia của cô trông cũng rất có tiền, thuê cho em gái hai tên vệ sĩ, cũng thật bình thường.

Bạch Vi xua xua tay, nói với hai vị vệ sĩ kia:

“Không có, là người quen của tôi”.

Cô quen Đô Tuần trên mạng cũng được nhiều năm rồi, tính cách luôn muốn giúp mọi người làm việc tốt, cũng không có ý định khó xử Đô Tuần.

Mà hai vệ sĩ kia được Bạch Hiên thuê với mục đích bảo vệ sự an toàn của Bạch Vi, thường ngày cũng không can thiệp đến các hoạt động tự do của cô.

Cho nên Bạch Vi liền đứng ở cửa thang máy, nhú mào nói với Đô Tuần:

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng là hôm nay tôi thật sự không muốn ra ngoài”.

“Nhưng tôi cũng không thấy cậu lên trò chơi”.

Đô Tuần buông cánh tay Bạch Vi ra, hấn chỉ chỉ cánh cửa đã đóng chặt phía sau:

“Cậu xem, cửa cũng đã đóng rồi, cậu không có thể phòng nên cũng không trở vào bên trong được đâu, đi ra ngoài nhiều một chút tiếp xúc người này người kia, mờ mang đầu óc, có khi phát hiện được thế giới này cũng có nhiều điều thú vị không chừng”.

Bạch Vi mặc một chiếc váy thực nữ dài màu xanh da trời, cổ áo cột một dải lụa màu cà phê, áo khoác lông màu xanh biển mỏng, vừa quay đầu lại, quả nhiên, cửa đã bị đóng chặt.

Trong lòng cô dâng lên một trận ảo não, ần ần di động trong túi áo lông, không biết phải làm gì bây giờ.

Lúc này nhớ gọi điện cho anh trai, hấn lại bỏ việc chạy về giải quyết một chuyện nhỏ xíu không đáng kể như thế này sao?

Vẫn là thôi đi, anh trai cũng có việc cần phải làm, không thể làm hấn lúc nào cũng phải xoay vòng vòng xung quanh cô.

“Đi thôi, dù gì cũng bị nhốt ở ngoài rồi”.

Đô Tuần cười cười ấn mở cửa thang máy, lại bắt lấy cánh tay của Bạch Vi.

Cô cứ như vậy bị Đô Tuần kéo vào thang máy, trong lòng cảm thấy hơi phiền muộn, ở trong thang máy tránh thoát bàn tay của Đô Tuần, bất an mà nói:

“Để tôi đến lễ tân, nhờ người giúp mở cửa”.

Chương 65: Ngàn dặm theo đuổi.

“Như vậy cũng được, chờ tiếp tân liên hệ giám đốc giải quyết giúp cậu, cậu có thể trước tiên đi đến buổi họp với tôi”.

Đô Tuần gật gật đầu, dẫn Bạch Vi đi ra thang máy, giúp cô làm đơn trước quầy lễ tân, họ nói sẽ báo cáo với giám đốc nhanh nhất có thể, nhờ giám đốc đến đây giải quyết việc mở cửa phòng.

Trong thời gian chờ không biết làm gì, Bạch Vi cũng không nên quật cường ném mặt mũi của Đô Tuần đi, chỉ có thể theo hần tiến đến địa điểm diễn ra cuộc họp mặt.

Cũng may sự kiện này cũng là bên trong khách sạn, cô chỉ cần chờ giám đốc khách sạn tới tìm mình là đi được rồi.

“Kỳ thật tôi có đôi khi cảm thấy thật lạ, sao cậu lại nghe lời anh trai đến vậy?”

Bước vào hội trường, Đô Tuần dẫn theo Bạch Vi, một bên chào đồng nghiệp, một bên quay đầu lại nói chuyện phiếm cùng cô, lớn tiếng hỏi:

“Cậu trong đời thực, không có bạn bè gì hả?”

Bữa tiệc cuối cùng của buổi họp mặt, có người mở nhạc đến âm lượng cao nhất, xung quanh bố trí thật giống mấy quán bar,

phía trước còn có sàn nhảy hình chữ T.

Vài thành viên nữ trong bang hội mặc trang phục cosplay, khiêu vũ trên đó.

Bạch Vi vào hội trường liền hỏi hậ không thôi, chỗ này kiểu nào giống một buổi họp mặt thân thiết bình thường, là một quán bar vũ trường lớn thì đúng hơn.

Cô lắc đầu, không biết nên giải thích cho Đô Tuần như thế nào, cô có bạn bè ngoài đời, nhưng hiện tại cũng không thể liên hệ với ai, bởi vì đối với bạn bè của cô mà nói, “Bạch Vi” đã chết.

Đô Tuần liền tự cho rằng là do anh trai của Bạch Vi quản thực nghiêm, một người bạn ngoài đời thực cũng không có, tặc lưỡi mà nói:

“Cậu thật đúng là, tôi nói này, nếu là tôi, tôi đã sớm chống lại anh của cậu rồi, anh ta quản cậu quá nghiêm khắc”.

“Quản nghiêm một chút thì không tốt sao?”

Bạch Vi bị Đô Tuần đưa tới một góc không quá ồn ào trong hội trường, hai người ngồi xuống một chiếc ghế gỗ thô rộng lớn bên cạnh bàn, cô không cảm thấy mình bị quản nghiêm thì có gì xấu.

Lúc này, mấy em gái mặc trên người trang phục cosplay của trò chơi đi tới, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Đô Tuần, nũng nịu nói:

“Bang chủ, anh hiện tại chỉ nói chuyện với mới Thức Vi, không cùng bọn em chơi nữa”.

Trong đó có một cô diện mạo còn tính không tệ, trang điểm điểm lệ, mặc một chiếc yếm màu sắc rực rỡ của nhân vật trong game, dựa vào cánh tay của Đô Tuần, cười nói với Bạch Vi:

“Thức Vi a, bọn tôi phía trước cũng không biết cô là nữ đâu, sao hôm nay không cosplay một chút đi? Chỗ này của bọn tôi còn mấy bộ, có muốn đi mặc thử hay không?”

“Không cần đâu”.

Bạch Vi xua tay, cô không quá thích nhân vật nữ trong trò chơi này, mỗi một nhân vật đều là phanh ngực lộ vú, còn lộ ra đùi trắng bóng, thế nên lúc trước mới chọn nhân vật nam.

“Sao lại không cần chứ?”

Liễu Như Yên xoay người lại, lộ ra một rãnh nhũ mương thật sâu, nhìn Bạch Vi cười nhạt mà nói:

“Không có hứng chơi hả? Không có hứng thì ngàn dặm theo đuổi đến đây làm gì?”

“Tôi không có lợi ngàn dặm theo đuổi ai hết”.

Bạch Vi ngồi ở ghế dựa, trong ánh sáng mỏng manh, thực nghiêm túc mà nhìn Liễu Như Yên, cô nghĩ ít nhất cũng phải làm rõ được điểm này.

Bởi vì hầu hết mọi người không hiểu sự tình ở đây, đại khái đều cho rằng cô cùng Đô Tuần là một đôi, cho nên lần này cũng là ngàn dặm đến vì Đô Tuần?

Không, một cô gái đàng hoàng như cô, vì cái gì phải làm thế để gặp bằng được Đô Tuần? Cô lại không phải là cầu xin Đô Tuần chuyện gì.

Nhưng thực hiển nhiên, mấy người phụ nữ xung quanh trong lòng đang nóng như lửa bỏng, căn bản liền chẳng muốn nghe Bạch Vi giải thích.

Ở trên mạng, Đô Tuấn thuộc về loại người chơi tiền bạc rủng rỉnh, hơn nữa trong hiện thực, nhìn cách hắn ăn mặc, tất cả đều là hàng hiệu xa xỉ, hoàn cảnh gia đình nhất định không kém tí nào.

Có thể nói thẳng ra là, mấy cô nàng diện mạo không tệ đang ngồi ở đây, cơ hồ đều có ý tưởng muốn ngàn dặm theo đuổi Đô Tuấn.

Chương 66: Tôn trọng là tôn trọng lẫn nhau.

Mọi người lại xem Bạch Vi cả người ăn mặc mộc mạc, thoát nhìn giống như là sinh viên nghèo, còn không phải là tới theo đuổi mong được trèo cao còn gì nữa?

Đặc biệt là Đô Tuấn, bị mấy người phụ nữ vây quanh cùng một lúc, vẻ mặt tràn ngập ý cười mà nhìn Bạch Vi, cũng không giải thích giúp cô, tùy ý để mấy ả mặc trang phục cosplay kia tiếp tục hiểu lầm.

Hắn dường như muốn nhìn một chút Bạch Vi sẽ giải quyết chuyện phiền toái hiện tại như thế nào.

Bạch Vi nhíu mi, bỗng nhiên nhớ đến việc, mình có thể rời khỏi đây.

Cô không biết tại sao chính mình phải ngồi ở chỗ này chịu đựng các loại phỏng đoán đầy ác ý của mấy cô gái trước mặt, những người này không có bất cứ quan hệ gì với sinh hoạt của cô cả, đã không làm cô an tâm, cũng chẳng thể làm thể xác cùng tinh thần cô vui vẻ.

Thế thì việc gì cô phải ngồi ở đây, xem sắc mặt, chịu đựng ác ý của mấy người này, này còn không phải tự mình làm mình không thoải mái sao?

Vì thế cô thật sự nghĩ như vậy mà đứng dậy, tính toán rời khỏi.

Mấy người phụ nữ bên cạnh có chút không nhịn được, chỉ cảm thấy Bạch Vi trưng ra thái độ như vậy, có phải quá không xem các cô ra gì hay không?

Mọi người đều là tụ tập ở đây cùng một mục đích ăn chơi trác táng, sao Bạch Vi lại có bộ dáng ngoan ngoãn không nhiệm vụ phạm như vậy, giả bộ cho ai xem?

Đặc biệt là Liễu Như Yên, là người xinh nhất trong đám mấy cô cosplay, dáng người cũng là đẹp nhất, cũng là cá nhân theo đuổi Đô Tuần thật tâm cần mẫn nhất.

Ngày thường cô ta chán ghét nhất là mấy cái loại nữ sinh viên thích ra vẻ thanh cao, giả bộ thuần khiết, mưu mô xảo quyệt, chính là nói loại kỹ nữ bạch liên hoa như Bạch Vi.

Cũng chỉ thấy Liễu Như Yên trong tiếng nhạc rock metal âm ỉ chậm một điệu thuốc lá, lười biếng dựa cánh tay lên vai Đô Tuần, chanh chua mà hỏi:

“Thật chẳng hiểu được anh, bang chủ, cái loại kỹ nữ giả dạng bạch liên hoa này cũng có hứng mà chơi sao?”

Bạch Vi vừa mới đi được vài bước, vừa vặn nghe được Liễu Như Yên nói ra mấy lời này, cô quay đầu, nhíu mày nhìn Đô Tuần, thấy Đô tuần không phản ứng gì, cô gật đầu, nói với Liễu Như Yên:

“Không phải ai cũng đều là kỹ nữ này kỹ nữ nọ, khác với cách sống của các cô, mỗi người đều có cách nhìn nhận của riêng, mỗi người đều có tính cách riêng, tôi tôn trọng cô, cho nên cũng hy vọng cô tôn trọng tôi”.

“Hay cho miệng lưỡi sắc bén của cô”.

Liễu Như Yên đứng dậy, cầm ly rượu trên mặt bàn, hát về phía Bạch Vi.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, Liễu Như Yên chưa từng chân chính gặp qua cái gì gọi là một cô gái tâm tư đơn thuần, cho nên hát lên người Bạch Vi một ly rượu mà thôi, thì sao nào?

Muốn hát thì cứ hát, ngần ngại cái gì.

Bạch Vi tức giận đến cả người đều run rẩy không ngừng, cầm lấy một ly nước trong trên mặt bàn, cũng hát lại lên mặt của Liễu Như Yên.

Trong khi Liễu Như Yên kinh ngạc mà ngây người, cô giương giọng nói:

“Tôn trọng là tôn trọng lẫn nhau, chà đạp cũng nên là chà đạp lẫn nhau, trả lại cho cô!”

“Cô cái người này sao lại có thể như vậy chứ?”

Một người phụ nữ bên cạnh đứng lên, trực tiếp đẩy Bạch Vi một cái, vừa muốn nắm tóc cô, vệ sĩ phía sau Bạch Vi đã đuổi kịp tới, một người nắm lấy cánh tay của ả kia, một người che chở cho Bạch Vi, trực tiếp quay lại, đưa cô đi ra khỏi hội trường.

Trận tranh chấp này xảy ra nhanh như chớp mắt, Đô Tuần còn chưa kịp phản ứng gì, chờ hấn chậm rãi thanh minh đầu óc,

Bạch Vi đã được vệ sĩ bảo hộ, hướng cửa mà đi ra.

Trên mặt cùng người Bạch Vi đều là rượu, cầm lấy khăn giấy vệ sĩ đưa cho lau lau đôi mắt, Đô Tuần đuổi theo sau lưng cô, giữ lại cánh tay cô, nói:

“Thật xin lỗi, không dự đoán được Như Yên sẽ đột nhiên nổi bão”.

Bạch Vi tự dứt cánh tay mình ra, cô quay đầu lại, rượu trên mặt đã bị cô lau khô, nhưng trên tóc cùng áo lông vẫn ướt như cũ.

Cô nhìn Đô Tuần, cứ lảng lạng nhìn như thế, sau đó rất bình tĩnh mà nói:

“Tôi nghĩ cậu từ đầu đến cuối vẫn luôn bị làm một chuyện, đúng thật tôi rất ngoan, nhưng nếu cậu cảm thấy tôi không rành thế sự, không hiểu tính người, thì cậu sai rồi”.

Rồi sau đó, cô nhìn bộ dáng nói không nên lời của Đô Tuần, tiếp tục lên tiếng:

“Cậu không cần tiếp tục thử tôi, sẽ không còn cuộc gặp mặt nào giữa chúng ta nữa”.

Chương 67: Bị anh hai chiều đến hư.

Nói xong, Bạch Vi xoay người rời đi, để Đô Tuần đứng ở chỗ đó, nhìn đôi mày rậm, nhìn cô bước đi dưới sự hộ tống của vệ sĩ.

Hắn dường như, ở trên người cô gái nhỏ thoát nhìn thật ngoan này, thấy được một loại cảm giác ẩn ẩn kiêu ngạo.

Đúng vậy, cứ việc tính cách của Bạch Vi thật ngoan, nhưng lại nói như thế nào đi nữa, cũng là lớn lên trong vòng tay yêu thương của anh trai, cô từ nhỏ không phải chịu qua khổ đau gì, sống trong cảm y ngọc thực(*) giường rộng gối êm, càng là người như vậy, càng có lòng kiêu ngạo nhất quyết không bị ai dẫm đạp lên.

Lại nói, tuy rằng anh trai bảo hộ cô rất chu toàn, nhưng Bạch gia là địa phương như thế nào, Bạch Vi sinh sống ở Bạch gia nhiều năm như vậy, sao có thể không nhìn ra được Đô Tuần là đang mơ hồ thử cô? Cùng với mấy cô gái trong bang hội, mang địch ý khó hiểu với mình?

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Đến nỗi vì sao Đô Tuần lại muốn thử cô, Bạch Vi không quan tâm lắm, cô không cảm thấy mình sẽ lại gặp mặt hắn ta lần nào nữa.

Cô cứ ở trong tháp ngà của anh trai mà đợi, không muốn phí tâm tư đi nghĩ đến người đàn ông nào khác.

Nhưng kỳ thật, Đô Tuần chẳng qua là chỉ muốn biết, cô là dạng người gì, đối mặt với tình cảnh như vừa nãy, sẽ hành xử như thế nào mà thôi.

Chính là bởi vì cảm thấy hứng thú, có ý, cho nên mới muốn hiểu biết càng nhiều, không phải sao?

Chờ Bạch Hiên được vệ sĩ hồi báo thông tin, thời điểm biết được ở hội trường xảy ra một khúc nhạc đệm kia, đã là buổi tối.

Hắn cau mày trở về phòng, thấy Bạch Vi đã tắm rửa thay đồ xong xuôi, nằm nghiêng trên giường, vẫn chưa ngủ, không biết đang suy nghĩ việc gì mà thất thần.

“Làm sao vậy?”

Bạch Hiên nằm lên giường, gối đầu lên chiếc gối Bạch Vi đang nằm, mặt đối mặt nhìn cô, hỏi:

“Hắt một ly nước vào mặt người khác, còn chưa hả giận? Có muốn anh hai thay em dọn dẹp một chút mấy ả đàn bà kia không?”

“Có phải là xã hội đen đâu mà”.

Bạch Vi trợn trắng mắt, ăn mặc váy ngủ nằm yên, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Bạch Hiên biết trong lòng cô có tâm sự, liền vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng, nhìn sườn mặt Bạch Vi, cũng không nói lời nào.

Qua một hồi lâu, trong phòng ngủ yên tĩnh, Bạch Vi mới bất thành linh mà mở miệng, lẳng lặng nói:

“Anh hai”.

“Hửm?”

“Em đột nhiên cảm thấy, nếu anh kết hôn, cưới người phụ nữ khác, chắc là em cũng sẽ không kết hôn với ai đâu”.

Cô nghiêng người, một lần nữa nằm trên cùng một chiếc gối mặt đối mặt với Bạch Hiên, nhìn đôi mắt đen ẩn giấu chút kinh ngạc của Bạch Hiên, cong môi cười nói:

“Bị anh hai chiều hư rồi, cảm thấy đàn ông khắp thế gian này, đều không tốt bằng anh hai”.

“Sao lại đột nhiên cảm thấy như vậy? Trước kia không phải thật ghét anh hai quản em quá nghiêm khắc sao?”

Bạch Hiên nhích lại gần Bạch Vi hơn một chút, bàn tay to vuốt ve vòng eo mềm mại của cô gái nhỏ, ôm cô vào trong lòng hẳn.

“Nếu hôm nay có anh hai bên cạnh em, căn bản sẽ không gặp phải những chuyện nan kham như vậy”.

Cô thuận theo mà dựa sát vào trong lồng ngực của anh trai, cánh tay mềm mại, chống trên ngực anh trai, từng chút từng chút mà cởi bỏ nút thắt trên âu phục, trong mắt rớt cuộc xuất hiện ý vị ấm ức cùng làm nũng, yếu ớt nói:

“Anh hai đầu tiên liền sẽ không lôi lôi kéo kéo cùng mấy người phụ nữ hoa hòe lộng lẫy đó, tiếp theo, lúc mấy người đó muốn em mặc trang phục cosplay, anh hai liền sẽ ra tay ngăn lại, trước khi cô gái kia kịp hát ly rượu vô người em, anh hai sẽ không để cô ta có cơ hội cầm lên ly rượu, hoặc nếu là đã hát đi, anh hai sẽ tự mình thay em báo thù, cũng cầm lên ly nước kia hát lại vô người cô ta, có phải hay không?”

“Em vậy mà cũng hiểu anh hai từng li từng tí nhỉ?”

Bạch Hiên hơi nâng lên nửa người, đè lên trên thân thể mềm mại của em gái, cong môi mỉm cười nói:

“Nhưng em cũng tự có phương pháp giải quyết của mình đó thôi, anh hai cảm thấy em hành xử như vậy thật tốt, về sau nếu anh hai không có ở bên người, em cũng sẽ không dễ dàng chịu người khác khi dễ bắt nạt”.

(*) Cẩm y ngọc thực: Ăn ngon mặc đẹp.

Chương 68: Hấn là tư bản của cô.

Bạch Hiên vẫn luôn vì Bạch Vi mà cung cấp cho cô toà tháp ngà tinh xảo. Trong ngọn tháp này, nghiêm khắc giới hạn Bạch Vi tiếp xúc với người khác, cô chỉ có một vài người bạn, mà nhất cử nhất động của từng người, Bạch Hiên đều nắm gọn trong lòng bàn tay.

Nhưng kỳ thật lúc Bạch Vi vẫn đang là “Bạch Vi”, Bạch Hiên cũng từng tự hỏi chính mình, hấn bảo hộ cô như vậy, đến tột cùng đối với cô là tốt hay xấu?

Chim non không giương cánh, vĩnh viễn sẽ không học được cách bay lượn, Bạch Vi cũng giống như thế, cô chưa từng ra khỏi vòng bảo hộ tuyệt đối của anh trai, vĩnh viễn ngồi ở trong đó, trở thành một cô gái không chịu nổi một đợt gió táp mưa sa nào.

Nhưng kỳ thật, hấn không biết chính là, cô gái nhỏ được hấn bảo dưỡng trong tháp ngà kia đã sớm trưởng thành, cô đã sớm học được cách giương cánh, nhưng sở dĩ không bay lượn, chỉ là do cô không muốn rời khỏi tháp ngà mà thôi.

“Thế có phải là thật mệt không?”

Bạch Vi nhẹ nhàng đẩy anh trai ra, hơi ngồi dậy, nhìn đến hấn cũng đang nửa ngồi, cô động thủ đem âu phục trên người hấn cởi xuống.

Sau đó rũ mắt, cởi chiếc cà vạt hấn đang đeo, nhẹ nhàng rút nó ra khỏi cổ áo, cô nhẹ giọng nói:

“Em cảm thấy cho đến ngày hôm nay, mọi chuyện diễn ra khá tốt đẹp, em không cần phải suy nghĩ nhiều về bất cứ sự tình gì, anh hai đều giúp em suy xét thật chu đáo, em thật an toàn, sẽ không cảm nhận được sự không thoải mái nào, sinh hoạt như vậy thật thích

hợp với em, mà một khi đã như vậy rồi, việc gì mà em lại muốn rời khỏi anh hai chứ? Có anh hai ở đây, sao em lại phải chống đỡ mọi chuyện?”

Nhân sinh trên cõi đời, sống được đã là vất vả, đại loại chẳng qua chỉ là muốn có một lối sống có thể diện thôi, vì thế, không tiếc làm công việc chính mình không thích, giao tiếp cùng người chính mình không thích, tam quan của bản thân lại không hợp với thế giới quan, rõ ràng là người cực đoan sinh hoạt vì cộng đồng.

Hoặc là đón ý nói hòa, hoặc là chịu đựng, hoặc là buồn bã thương tâm, hoặc là một mình lủi thủi tự liếm miệng vết thương, áp lực tất nhiên là có, rất nhiều người sẽ trong đau khổ mà tự mua vui cho chính mình, nghĩ rằng không có áp lực thì không có động lực, sau đó lau khô nước mắt tiếp tục đứng dậy ở địa phương chưa bao giờ làm mình thoải mái, tiếp tục vì cuộc sống của mình mà bôn ba.

Bạch Vi lại là thông qua chuyện bị Liễu Như Yên tạt rượu, hoàn toàn lĩnh ngộ được bấy lâu này mình sống thật bừa bãi, nếu không có vệ sĩ anh trai sắp xếp luôn bảo vệ mình phía sau lưng, cô bị Liễu Như Yên làm nhục, chắc chắn sẽ không dám ở một thành thị xa lạ, một chỗ xa lạ thế này, hát lại nước vào mặt một người xa lạ.

Cho nên cô trở về phòng, suy nghĩ một hồi lâu, rút ra kết luận, cô không muốn rời xa anh trai mình.

Cô hiện giờ có thể tồn tại như vậy, đều là nhờ anh trai, hẳn là tư bản, cũng là dũng khí của cô. Cô biết hẳn sẽ không bao giờ mặc kệ mình, cũng biết dù cô biểu hiện yếu ớt không ra thể thống gì, hẳn cũng sẽ mãi luôn yêu thương cô.

Người đàn ông bên cạnh cô lúc này, sẽ không bao giờ xuất hiện thêm một ai giống như vậy nữa, đối xử tốt với cô như anh hai đang làm, không bao giờ rời bỏ mình.

Bạch Hiên ngơ ngẩn nhìn Bạch Vi, tựa hồ không dự đoán được Bạch Vi sẽ có suy nghĩ như vậy, cô những lúc khuấy khỏi tầm mắt hắn, đã bất tri bất giác, trưởng thành thành một cô gái vô cùng hiểu chuyện suy nghĩ thật rộng.

“Anh hai?”

Bạch Vi ngòì đối diện Bạch Hiên, nhẹ nhàng gọi một tiếng anh hai, đôi mắt thanh triệt nhìn vào cặp mắt đen láy của Bạch Hiên, nghiêng đầu, thật nghiêm túc mà hỏi:

“Anh có chán ghét em không? Một ngày nào đó, sẽ không muốn quản em nữa, đuổi em đi thật xa?”

“Em cảm thấy sẽ có chuyện như vậy xảy ra sao?”

Hắn duỗi tay, ngón tay sạch sẽ thon dài, trông thấy rõ từng khớp xương, nhẹ nhàng chạm vào đầu vai mảnh khảnh của cô, câu lấy dây váy ngủ mỏng manh, chậm rãi nâng lên đầu ngón tay.

Tầm mắt rũ xuống, trong đó chậm rãi mờ mịt ánh lên một mặt tình dục, giọng nói cũng theo đó đẽ xuống trầm thấp, giống như dụ hoặc:

“Vi Vi, lại đây, lại đây với anh hai”.

Chương 69: Gọi “ba” một tiếng xem nào.

Bạch Vi ngòì đối diện hắn, liền thoáng cúi người về phía Bạch Hiên, trong mắt ánh lên sự thơ ngây, nghi hoặc hỏi:

“Anh hai?”

“Lại gần thêm một chút”.

Ngón tay Bạch Hiển chậm rãi câu lấy dây áo ngủ mà kéo xuống, nhẹ nhàng chạm lên đầu vai Bạch Vi, sau đó lướt từ từ, vuốt ve cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của cô, đi qua một chút, dừng trên bầu ngực căng tròn mềm mại.

Hắn ngược mắt, thấy cô đỏ mặt, không hề cự tuyệt, cũng không chủ động, liền dùng đầu hai ngón tay, nhẹ nhàng nắm lấy đầu vú đỏ bừng.

Đầu vú nhỏ nhỏ kia tức khắc liền sưng lên.

Bạch Vi tới gần Bạch Hiển thêm một chút, gương mặt ửng hồng, vàng trán mịn màng dựa vào vai của anh trai, trong miệng phát ra một tiếng ngâm khẽ.

“Ừm~”

“Em có biết không, hôm bữa chúng ta đi chơi, mẹ của cậu nhóc kia nói rằng em giống con gái của anh vậy, em thấy có giống không?”

Hắn cúi đầu, một bàn tay nhào nặn xoa nắn một bên vú của Bạch Vi, một bàn tay khoanh lại vòng eo vô lực của cô, ôm cô lại gần mình, cúi đầu cắn lên đầu vú e lệ đã lộ ra bên ngoài váy ngủ, trần trọc liếm hôn, thấy cô không trả lời, lại hỏi:

“Anh hai nuôi em từ nhỏ đến lớn, em thấy có giống không?”

Bạch Vi đỏ mặt, ôm lấy đầu anh trai đang vùi vào trước ngực mình, cắn môi không trả lời, cô không muốn tiếp thu cái đề tài này, quá ngượng!

Đối với ba mẹ, Bạch Vi có ấn tượng không sâu lắm, từ thời điểm bắt đầu có ký ức, cũng chỉ có một mình anh trai.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé

Từ nhỏ, anh trai giáo dục cô, bảo hộ cô, cho cô ăn ngon mặc đẹp, vì cô chống trời trồng đất, cho cô một cuộc sống vô ưu vô lo vui vẻ sung sướng.

Hắn làm hết những việc mà một người anh trai có thể làm, cũng làm hết những việc mà một người cha có thể làm, hiện tại, lại đang làm một việc chỉ có một người đàn ông làm được với một người phụ nữ.

Cho nên đừng hỏi cô loại vấn đề này, thật là làm cô cảm thấy trái đạo đức, thẹn thùng vô cùng.

Không biết anh trai có tâm tư gì, đem cô đè ở dưới thân, cởi quần lót cô đi, sau đó nhanh chóng kéo quần của mình xuống, dùng côn thịt để ngay trước miệng huyết ướm át, lại tìm tới hôn môi cô.

Ngón tay bóp chặt lấy đầu vú lúc này đã sưng đỏ, thấp giọng mê hoặc ở bên tai:

“Bảo bối, gọi ba một tiếng xem nào”.

“Anh hai!!”

Bạch Vi cảm thấy thẹn đến cực đỉnh, nghiêng đầu né tránh môi của anh trai đang sát vào bên tai cô, dưới thân lại đột nhiên hứng chịu một đợt tiến công mạnh mẽ, anh trai cứ như vậy mà đem chính mình đưa vào trong cơ thể cô, hung hăng va chạm, uy hiếp nói:

“Kêu mà không gọi?”

Đây là cái loại ham mê gì vậy? Bạch Vi muốn điên rồi, cô liều mạng lắc đầu, chết cũng không chịu gọi hắn là ba, hắn liền điên cuồng hơn nữa mà đắm thật sâu vào trong cô.

Hắn thúc mạnh, mãnh liệt đến nỗi đem cô đang nằm trên gối mềm đụng vào cả đầu giường, lại bế cô lên, xoay chuyển một hồi, từ đầu giường biến thành đuôi giường, một bàn tay ôm lấy eo nhỏ, một bàn tay bóp chặt lấy bờ mông căng mềm, hung hăng va chạm liên hồi vào miệng tử cung nhạy cảm, rất hung tàn mà hỏi:

“Kêu không gọi? Kêu không gọi? Anh nuôi em nhiều năm như vậy, đối xử tốt với em như vậy, thế mà em dám để anh kêu mà không gọi?”

“Anh~~ Anh hai~~~”

Sau một hồi điên cuồng hung tàn mà cảm, Bạch Vi chịu không nổi cả cơ thể đều ngập tràn trong tình dục như tra tấn này, hét lên một tiếng.

“Ba, ba ba, nhẹ một chút, nhẹ một chút”.

Một tiếng “ba” này thà rằng không gọi, một khi đã bật ra khỏi miệng, ánh mắt Bạch Hiển đều thay đổi, hắn nhấp môi, đem cô gái hắn nuôi dưỡng từ lúc còn bé xíu này, thương cô hơn cả thương con gái ruột, trực tiếp ôm lên, bắt lấy hai chân cô kẹp vào hai bên hông hắn, đứng dậy mà cảm cô.

Hắn ở trong từng tiếng rên la gọi “ba” của cô, nhớ tới lúc cô còn nhỏ, mỗi lần ngủ không yên là thích cáu kỉnh, nhất định phải bắt hắn ôm an ủi vỗ về, ai cũng không được, chỉ để một mình anh trai làm, cứ như vậy, hắn ôm cô đi tới đi lui trong phòng ngủ.

Khi đó Bạch Hiển sống qua từng ngày thật sự rất gian khổ, ban ngày phải thận trọng lo đông lo tây đối phó với sài lang hổ báo, buổi tối còn phải ôm ấp giúp cho bạn nhỏ đi ngủ.

Lại cũng không cảm thấy mệt mỏi gì, cô là người thân duy nhất trên cõi đời của hắn, là người duy nhất sẽ không tính kế hãm hại, có mưu đồ bất chính gì với hắn. Cô ỷ lại hắn bao nhiêu, hắn càng yêu cô bấy nhiêu.

Hiện tại, bé con đã trưởng thành, hắn vẫn cứ ôm cô như cũ, quan hệ của bọn họ so với lúc còn nhỏ càng thân mật, hắn ở trong thân thể của cô, cô bao chặt lấy bộ phận trên người của hắn, nước sữa giao hoà, thân thể khít lại vào nhau, giống như vốn dĩ đã là như thế, không bao giờ tách rời.

Tư thế này, so với hai người mây mưa trên giường, đậm đến càng sâu hơn, bởi vị tác dụng của trọng lực, Bạch Vi cứ mỗi lần bị Bạch Hiển hất lên trên lại rơi xuống, thịt hành của hắn đều sẽ đánh đến miệng tử cung của cô.

Hơi đau một chút, nhưng phần lớn vẫn là điên cuồng ngập tràn trí óc, làm Bạch Vi chỉ có thể ôm lấy cổ anh trai, vô ý thức mà khóc kêu.

“Ba ba~ Chồng~ Anh hai, từ bỏ, em từ bỏ...”

Chính cô cũng không biết phải gọi Bạch Hiển như thế nào, hắn thích cô kêu cái gì cô liền kêu cái đó, chỗ nào còn liêm sỉ hay suy nghĩ hậu quả nữa, cô cảm thấy mình đã không còn biết da mặt là cái gì.

Cứ buông thả bản thân đi.

Cũng không biết đậm dục điên cuồng này phát tiết đã bao lâu, cuối cùng Bạch Hiển lật người Bạch Vi lại, bắt lấy eo cô, làm cô quỳ gối trên giường, từ phía sau mà thâm nhập vào thân thể mềm mại, đem tinh dịch nồng đậm của chính mình bắn vào sâu bên trong.

Chương 70: Anh thấy đẹp mà.

Buổi sáng ngày hôm sau, Bạch Vi rời giường, cả người chi chít những vết đỏ xanh, thậm chí không nở nhìn, tự sửa sang sạch sẽ lại chính mình trong phòng tắm, sau đó cất bước xuống lầu.

Hôm nay các công ty nhánh nhỏ hẹn một cuộc tụ hội đánh golf, chính là sân cỏ rộng ở phía sau khách sạn. Sáng sớm tinh mơ, Bạch Hiền mệnh lệnh cho trợ lý đặc biệt được sắp xếp từ mấy vị giám đốc công ty con kia, đưa đến cho Bạch Vi một bộ gồm áo thể thao cổ chữ V, chiếc váy xếp màu xanh lam năng động, cùng một đôi giày thể thao trẻ trung, ý muốn sau khi Bạch Vi dậy thì theo hẳn đi tụ hội.

Cô lẩm bẩm, căn bản là không muốn đi chút nào, vì thế lăn cọ tới cọ lui ở phòng ngủ, cọ đến anh trai phải tự mình gõ cửa phòng, Bạch Vi kéo cổ áo ra một chút, mặt tràn ngập oán trách nhìn anh trai không nói lời nào.

“Anh thấy đẹp mà”.

Bạch Hiền tiến lại gần, hẳn cũng mặc một chiếc áo màu trắng cùng với quần thể thao, ôm lấy eo Bạch Vi, rũ mắt nhìn cổ cô.

Nhìn cô một thân quần áo thoải mái thanh nhàn, nhưng cổ áo lại cài nút đến gắt gao, cũng che không được cái gì, cổ thiên nga trắng nõn, xanh một vết đỏ một vết, ai đã từng có kinh nghiệm liền biết đây là gì.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản

copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé

“Đẹp chỗ nào? Lát nữa mấy cấp dưới của anh đều sẽ cười em”.

Da mặt Bạch Vi mỏng, tuy rằng hiện tại cô là hôn thê của anh trai, chính là cũng ngăn không được nhiều ánh mắt ái muội như vậy.

Sau đó đẩy Bạch Hiên ra cửa, lắc đầu nói:

“Dù sao thì em cũng không đi đâu, mặt mặt muốn chết, không đi!”

“Rất nhiều cấp cao quan trọng đều mang dẫn bạn gái theo, em không đi thì anh làm sao bây giờ?”

Bạch Hiên đứng yên tại chỗ, Bạch Vi căn bản là đẩy không được hấn, hấn duỗi tay cởi dây buộc tóc của cô, tóc dài suôn mượt buông xuống, che khuất đi dấu hôn hai bên cổ, sau đó khom lưng, ôm lấy đôi chân trần dưới váy vận động của Bạch Vi, nhấc bổng lên, cười nói trong tiếng kinh hô của cô:

“Anh tự đi, để em một mình trong phòng thế này, lại không biết sẽ bị mấy loại người kỳ quái nào gọi ra ngoài cửa. So với việc bị cô hôn ở đâu xách đi, còn không bằng ra ngoài chơi với anh hai”.

Nói xong, Bạch Hiên liền cứ như vậy mà ôm cô tiến tới cửa phòng.

“A, em đi em đi, anh bỏ em xuống, anh hai...”

Sợ anh trai thật sự đem cô ra ngoài trong tư thế này, đôi tay Bạch Vi cuộn tròn thành nắm, đâm nhẹ vai Bạch Hiên, kêu hấn buông cô xuống, bắt đắc dĩ mà đi theo Bạch Hiên tới sân gôn sau khách sạn.

Những người có thể đến để chơi golf thế này, nếu không phải là có chút thân phận, cũng là mấy người làm bộ có thân phận, nhưng hầu

như ai cũng đều biết Bạch Vi là hôn thê của Bạch Hiển, cho nên cũng không ai không có mắt, dám loạn nhìn ngoại hình của Bạch Vi.

Một buổi tụ hội như vậy, chủ yếu đều là vì danh lợi, tìm kiếm hạng mục hợp tác, tuy rằng mọi người đều dẫn theo bạn gái, nhưng bạn gái ai ai cũng là tầng lớp tinh anh trong thương trường, cả một đám người gió chiều nào theo chiều ấy, chỉ đối với duy nhất dấu hôn trên cổ Bạch Vi là làm như không thấy, cho là hiện tượng bình thường.

Tổng giám đốc tuổi trẻ hùng dũng, chuyện giường chiếu cùng với phu nhân tương lai hơi kịch liệt chút, việc này thì có gì lạ đâu?

Vì thế Bạch Vi vốn dĩ có chút câu nệ, bởi mỗi người đánh vài lần gậy xong, cũng từ từ thoải mái hơn, nhìn một đồng nam nữ ghé vào nhau bàn chuyện triển khai hạng mục, cô liền một mình trở về phía dưới ô che nắng bên kia sân golf, uống nước trái cây.

Chốc lát trôi qua, gió lạnh thổi tới, hạ thấp đi nhiệt độ của cả sân golf rộng lớn, Bạch Vi đứng dậy, tính toán đi khu vực nghỉ ngơi lấy áo khoác cho anh trai.

Thời tiết ở thành phố phương Bắc này không thể so với phía Nam được, hiện tại ở bên kia nhiệt độ không khí có hơi nóng nực, mà ở Bắc lại lạnh lạnh.

Cô vừa mới lấy ra áo ngoài từ túi vận động của anh trai, liền thấy Đô Tuần cùng Liễu Như Yên đi tới, tay cô ta còn khoác vào tay của Đô Tuần.

Chương 71: Hấn động tâm với cô.

Liễu Như Yên và Đô Tuần cũng diện lên mình hai bộ quần áo vận động, thấy Bạch Vi đang đứng ở khu vực nghỉ ngơi, Liễu Như Yên trừng mắt liếc Bạch Vi một cái, hiển nhiên, cô ta không quên được cuộc tranh chấp giữa mình và Bạch Vi hôm qua.

Nhưng mà cũng hiển nhiên, phản kích của Bạch Vi ngày hôm qua, cùng với vệ sĩ đi theo phía sau lưng, đã báo động cho cô ta, cô không phải là người mà loại vai vế như Liễu Như Yên có thể tùy tiện sỉ nhục.

Giữa người và người với nhau, nhìn sơ thì ai cũng nói công bằng bình đẳng, nhưng kỳ thật, chuyện có bình đẳng ngang hàng hay không, đều được quyết định ở tư bản cùng địa vị trong xã hội.

Giống như Liễu Như Yên, cô ta không có tiền, cũng không quyền không thế, mấy cô ả chị em bên người, đều cũng chỉ cùng “đẳng cấp” thế này, đi đoạt đàn ông, đều là trực tiếp mắng mỏ, nếu không thì là động tay động chân lôi kéo đánh nhau.

Mới đầu Liễu Như Yên cũng cho rằng Bạch Vi là dạng người này, nhưng hôm qua lại phát hiện là không phải, Bạch Vi đứng ở nơi đó, căn bản chẳng cần đoạt ai, cũng không cần phí tâm tư gì, liền tự nhiên có vệ sĩ chống lưng giúp cô.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé

Vệ sĩ a, còn có hai người, cái dạng đại tiểu thư nhà nào mà cần tới hai vệ sĩ đi theo bảo hộ?

Liễu Như Yên từ lúc nhìn thấy sự xuất hiện của hai tên vệ sĩ kia, liền biết cô ta không cùng một đẳng cấp với Bạch Vi.

Bạch Vi có tư bản, mà Liễu Như Yên không có.

Cho nên cứ việc trong lòng chán ghét Bạch Vi, cô ta hôm nay chỉ có thể ghen, dững khi muốn cùng Bạch Vi tranh chấp cũng không có.

Đô Tuần thấy được Bạch Vi, đem cánh tay của Liễu Như Yên đang đặt trên tay hắn, thản nhiên mà đẩy ra, sau đó đi qua, cười nói với Bạch Vi:

“Thật trùng hợp”.

Lại quay đầu nhìn nhanh qua sân bóng, thấy Bạch Hiên đang đi tới cùng một người đàn ông dáng người hơi béo, liền tùy ý nói một câu:

“Ra chơi bóng với anh hai hả?”

Liễu Như Yên cũng đã tới gần, theo ánh mắt của Đô Tuần mà nhìn Bạch Hiên, đôi mắt tức khắc trở nên sáng ngời, nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Vi, hỏi:

“Đây là anh hai cô à?”

Thực hiển nhiên, Đô Tuần là loại người thoạt nhìn trông như công tử nhà giàu vô tư, so sánh với một người đàn ông khí chất sắc bén như Bạch Hiên, Bạch Hiên càng thành thực, càng có lực hấp dẫn hơn.

Bạch Vi hơi chau mày, bởi vì ánh mắt của Liễu Như Yên vẫn khóa chặt trên người anh trai cô, trong lòng cảm thấy không vui, cô đang muốn mở miệng nói chuyện, nghe được khu nghỉ ngơi bắt đầu ồn xao lên, có người hô to gọi bác sĩ.

Bạch Vi quay đầu lại xem, ở đó đang có mấy người gọi lớn, trong đó có một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh mũi cao, cả mặt đều đỏ chét, ngồi trên ghế che lại vị trí trái tim, anh ta thực nỗ lực muốn nói với người xung quanh chuyện gì đó.

Nhưng những người bên cạnh, đều nghe không hiểu.

Đô Tuần cũng nhìn về hướng kia, nhíu mày mà nói:

“Người kia hình như không nói tiếng Anh, trông tình trạng có vẻ không ổn lắm”.

Không đợi Liễu Như Yên phản ứng, Bạch Vi vội vàng xoay người đi qua, dùng tiếng Ý dò hỏi người đàn ông ngoại quốc đang rất thống khổ kia.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của đối phương, Bạch Vi tìm được một bình thuốc nhỏ bên trong túi quần vận động của anh ta, lấy ra một viên, giúp anh ta uống thuốc.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, bác sĩ phụ trách sân golf vội vàng chạy đến, Bạch Vi liền cùng bác sĩ trao đổi, người đàn ông người Italy này có vẻ như gặp vấn đề tim mạch, cô đã dựa theo lời nói của anh ta, cho uống một liều thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Thuốc là người này tự mang bên thân.

Cô giải thích thật nghiêm túc, nhìn anh ta được nâng lên cáng cứu thương, còn đảm đương nhiệm vụ phiên dịch, giúp anh ta phiên dịch vài câu sang tiếng Trung cho nhân viên y tế nghe.

Hoàn toàn không hề phát hiện, chính mình đã hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt của những người ở đây.

Một cô gái kiến thức uyên bác, không thể nghi ngờ rằng thật mê người.

Đặc biệt là còn lớn lên trông vô cùng đơn thuần ngoan ngoãn như Bạch Vi, lại mơ hồ vô tình để lộ ra hơi thở tri thức, liền càng có mị lực.

Đô Tuần đứng ở xa nhìn chăm chăm Bạch Vi, đáy mắt càng lúc càng sâu, tim đập nhẹ nhàng, đó là hấn động tâm vì cô.

Chương 72: Tuyệt đối rất khó.

“Phu nhân hỏi trước đã từng học qua tiếng Ý sao?”

Giám đốc công ty con đứng bên người Bạch Hiển, cười ha hả biểu đạt kính ý của chính mình:

“Hôm nay phu nhân cứu được cả một mạng người”.

“Cô ấy nói được đến sáu thứ tiếng”.

Bạch Hiển nghiêng đầu, dời đi ánh mắt vẫn dõi theo Bạch Vi từ nãy đến giờ, dừng lại trên mặt của vị giám đốc kia, phảng phất tự hào khoe khoang, nói:

“Khi còn nhỏ cô ấy học cái gì cũng thật nhanh, trường học bình thường căn bản không đáp ứng được, đặc biệt là ở phương diện ngôn ngữ, rất có thiên phú. Cô ấy chính mình cũng rất yêu việc học hành, muốn học môn nào, tôi liền mời người tới dạy”.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Bạch Vi từ nhỏ chính là một cô nhóc không thích nói chuyện, tiếp xúc với người khác, còn có chút giống như tự kỉ.

Cô chỉ quen một vài người bạn, ai cũng thấy tính cách Bạch Vi quá tĩnh lặng, không ưa nói chuyện.

Nhưng có đôi khi Bạch Hiên cảm thấy, một người càng không thích nói chuyện, trầm mặc ít lời, có khả năng thiên phú về ngôn ngữ càng xuất chúng.

Giống như Bạch Vi vậy, tốc độ cô học một ngôn ngữ, đã đạt đến trình độ kinh người, mặc dù không có thầy giảng dạy, một mình ở nhà xem qua đĩa gốc, đều có hiểu hết lời thoại của các nhân vật trong phim.

Ý thức được thiên phú của Bạch Vi, Bạch Hiên liền mời đến các giáo sư chuyên về mảng văn học nước ngoài, hẳn không cần cô học ngôn ngữ để kiếm tiền, mời người này người kia tới, chỉ là muốn phục vụ cho sở thích của cô.

Hơn nữa lúc trước, Bạch Hiên cũng không mang Bạch Vi đi tham dự hoạt động xã hội nào, vì thế mọi người ai cũng không biết đến thiên phú này của Bạch Vi.

Mấy người giữ chức vị cao trong công ty con nghe vậy, ánh mắt nhìn Bạch Vi liền thay đổi, bọn họ có chút không tưởng tượng được, ban đầu đều cho rằng vị hôn thê của Bạch Hiên chỉ là một cái bình hoa, rất cuộc tiểu thư được nuôi nấng dạy dỗ trong gia tộc lớn, dùng phương pháp liên hôn cùng thương nghiệp lớn thế này tương đối nhiều.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé

Cho nên các đại tiểu thư bình thường học nhiều nhất chính là nghệ thuật cùng đối nhân xử thế, đương nhiên, có thể học tinh thông hai việc này, cũng đã là thật giỏi.

Nào biết rằng vị hôn thê của Bạch Hiển, thế nhưng không đi theo con đường tầm thường như vậy, sáu ngôn ngữ, tuyệt đối là thật khó.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Bạch Vi giao tiếp cùng nhân viên công tác ở sân bóng xong, trên cánh tay còn treo áo khoác của Bạch Hiển mà tiến tới, xem cũng chưa thềm xem Đô Tuần cùng Liễu Như Yên đứng ở bên, chuẩn bị mặc áo khoác vào trên người Bạch Hiển.

Bạch Hiển lại là tiếp nhận lấy áo, trực tiếp khoác lên người Bạch Vi, ôn nhu nhìn cô nói:

“Em mặc vào, gió bắt đầu nổi rồi”.

Những người khác tức khắc sôi nổi nở nụ cười, có người trêu ghẹo vợ chồng tổng giám đốc cảm tình thật tốt gì đó.

Đô Tuần cùng Liễu Như Yên đứng một bên quan sát biểu hiện sôi nổi trên mặt mọi người, cả hai đều nhăn mày.

Bọn họ đứng ở khá xa chỗ đám người xung quanh Bạch Hiển, lời nói của mấy người kia, họ cũng không nghe rõ, cho nên quan hệ của của Bạch Vi và Bạch Hiển, Đô Tuần cùng Liễu Như Yên cũng chưa nghe rõ.

Lúc trước không phải vẫn luôn biểu hiện trắng ra người đó là anh trai của Thực Vi sao? Vì sao thái độ một đám người xung quanh Bạch Hiển, giống như không phải có chuyện như vậy?

Đợi đến mọi người xung quanh cùng Bạch Hiển lại trở về chơi bóng, Bạch Vi ngồi một mình dưới ô che nắng, mặc áo khoác của anh trai mà uống nước trái cây, thuận tiện lướt di động một chút, Đô Tuần cùng Liễu Như Yên liền tiếp cận.

“Bọn tôi ngồi ở đây được không nhỉ?”

Giữa gió lạnh phát phơ, Đô Tuần hơi nhíu mi, nhìn Bạch Vi đang mặc một chiếc áo khoác dành cho phái nam, không đợi cô đồng ý, hần liền ngồi xuống, Liễu Như Yên cũng theo đó ngồi vào ghế đối diện Bạch Vi.

Bạch Vi còn đang rử mắt lướt điện thoại, trong lòng tuy rằng không rõ Đô Tuần cùng Liễu Như Yên lại đây làm gì, nhưng sân golf lớn như vậy, ô che nắng bên này chính là phục vụ cho khách nghỉ ngơi.

Cũng không thể bởi vì Bạch Vi ngồi chỗ này, liền không cho người khác ngồi được.

Chương 73: Đây là sự tự do của cô ấy.

Sau đó, ba người nhất thời lâm vào một loại không khí trầm mặc kỳ quái, Liễu Như Yên nhìn chăm chăm xem Bạch Vi, nhìn kỹ từng động tác vạt gậy đẩy bóng vào lỗ của hần, hơi nhếch lên hàng mi cong dài, ánh mắt có chút kỳ dị mà hỏi Bạch Vi:

“Nói nghe này Thúc Vi, người kia rốt cuộc là chồng, hay là anh trai cô?”

Làn gió hơi lạnh thổi qua, làm tóc dài bên sườn mặt Bạch Vi khẽ lay động, ánh mắt trong vắt phẳng lặng của cô rốt cuộc cũng rời màn hình di động, nhìn Liễu Như Yên, nhíu mày hỏi:

“Sao lại có hứng thú với chuyện nhà tôi?”

Cô cảm thấy Liễu Như Yên này thật kỳ quái, mặc kệ Bạch Vi là anh trai cô, hay là chồng cô, đây đều là chuyện riêng giữa cô và Bạch Vi, cũng không cần giải thích cho Liễu Như Yên cái gì.

Sao cô ta lại muốn hỏi thăm nhiều như vậy?

Hơn nữa ánh mắt khi Liễu Như Yên nhìn Bạch Hiển, vì sao lại là cái dạng này? Giống như... Giống như cảm thấy thật hứng thú với Bạch Hiển, tràn ngập một cỗ cảm giác nóng lòng muốn thử quyền rũ.

Truyện được dịch và edit dự thi. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé

Trong lòng Bạch Vi hiếm khi cảm thấy không thoải mái như lúc này, ánh mắt Liễu Như Yên nhìn anh trai, kỳ thật cô đã bắt gặp rất nhiều từ những người phụ nữ khác.

Lúc trước không cảm thấy thế này, bởi vì anh trai nhận được sự hoan nghênh từ nhiều cô gái, Bạch Vi còn thấy rất tự hào.

Chính là hiện tại tâm thái của cô không giống lúc xưa nữa, nói thật, cô không thích ánh mắt mà Liễu Như Yên xem anh trai mình.

Đúng là như vậy, thật không thích.

“Rất đơn giản, tôi thấy có hứng thú với người đàn ông này, cho nên mới hỏi cô xem thử”.

Liễu Như Yên hướng Bạch Vi câu môi cười, khóe mắt sắc sảo, giống như một con hồ ly tinh, tràn ngập ý vị câu hồn.

Ánh mắt cô ta nhìn Bạch Vi, lại tràn ngập khiêu khích.

Tựa hồ không cố kỵ địch ý của chính mình đối với Bạch Vi chút nào.

Cô ta tất nhiên là không thích Bạch Vi, vì Bạch Vi có tiền tài tư bản hơn so với cô ta, chính là từ nhỏ được giáo dục thật tốt, sinh hoạt

không thiếu thứ gì, gia thế tốt đẹp.

Mà tất cả những gì Liễu Như Yên có, là thân thể hiện tại, dung mạo, và đôi bàn tay này.

Không có người đàn ông nào lại không thích trái ôm phải áp, Liễu Như Yên tuy rằng không có gia thế bối cảnh gì như Bạch Vi, chính là cô ta lớn lên cũng thật đẹp, thủ đoạn trên giường cũng nhiều.

Ngoan ngoãn như Bạch Vi, khẳng định thỏa mãn không nổi nhân trung chi long(*) như Bạch Hiển.

Cô ta mặc kệ Bạch Hiển có mối quan hệ như thế nào với Bạch Vi, sau này đều sẽ là người của Liễu Như Yên cô.

Bạch Vi nổi điên, cô nhìn về phía Đô Tuần, nhú mày hỏi:

“Cậu liền cứ như vậy cho phép bạn gái của mình, công khai cho cậu đội nón xanh?”

Đô Tuần nhún vai, hướng Bạch Vi cười nói:

“Thực tế thì, tôi cảm thấy đây là sự tự do của cô ấy”.

Mặc kệ thế nào, Đô Tuần vẫn thấy Bạch Vi là một cô gái thật ngoan, bởi vì cô chưa hiểu, đàn ông cùng phụ nữ ở bên nhau, mặc dù kẻ vai sát cánh, cũng có thể là một loại quan hệ khác.

Liền giống như hắn cùng Liễu Như Yên ở bên nhau, một người vì thân thể, một người vì danh lợi, sau khi Liễu Như Yên có mục tiêu mới, cô ta có thể trắng trợn táo bạo biểu lộ ra sự thích thú của mình đối với Bạch Hiển.

Mà Đô Tuần, cũng không để ý.

So sánh với quan hệ giữa Bạch Vi và Bạch Hiên, dường như Đô Tuần càng để ý chuyện này hơn.

Hắn thông qua internet, quen biết Bạch Vi đã nhiều năm, biết cô có anh trai, tất nhiên không phải là giả.

Mà mấy ngày trước Bạch Vi cũng ở ngay trước mặt hắn, gọi Bạch Hiên là “anh hai”.

Như vậy hiện tại một đám người dưới trướng Bạch Hiên kia, thái độ dành cho hai người họ, là từ đâu mà ra?

Anh em loạn luân sao? Hay là có lý do nào khác?

(*) Nhân trung chi long: Rồng giữa loài người, ý nói những bậc kiệt xuất, phi thường giữa những người tầm thường.

Chương 74: Tôi không có hứng thú sử dụng đồ công cộng.

Bạch Vi nhíu mi, nhìn bộ dáng chẳng thèm để ý điều gì của Đô Tuần, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Đặc biệt là lúc Bạch Hiên buông gậy đánh gôn xuống, xoay người đi trở về, Liễu Như Yên thế nhưng còn vũ mị vươn tay chào hỏi cùng Bạch Hiên.

Sau đó, Liễu Như Yên trưng lên vẻ mặt tán thưởng, một tay chống cằm, mê luyến mà nhìn Bạch Hiên, nói với Bạch Vi:

“Người đàn ông này thật là thượng phẩm”.

Dưới sắc trời không quá tươi đẹp, làn gió se lạnh thổi cuốn trên mặt cỏ rộng lớn, Bạch Hiên trên mình chiếc áo phông ngắn tay cùng quần dài, dáng người cao ráo tinh tế trắng kiện, cơ bắp cứng chắc lộ ra bên ngoài ống tay áo, vừa thấy chính là một người rất có lực lượng.

Đặc biệt là một người đàn ông như vậy, thoát nhìn còn vô cùng giàu có, đem so với Đô Tuần, càng có khí chất thượng vị giả.

Đợi đến khi Bạch Hiên cất bước lại gần, Liễu Như Yên chủ động đứng dậy, cười nói với hắn:

“Hi!”

Bạch Hiên liếc nhìn Liễu Như Yên một cái, lại nhìn về phía Bạch Vi, cô rĩ mi, quay đầu đi.

Trông bộ dáng, nét mặt không phải rất vui.

“Làm sao vậy?”

Kéo ra chiếc ghế plastic trắng, Bạch Hiên ngồi xuống bên cạnh Bạch Vi, đôi mắt nhìn về phía cô, lại nhìn về phía Liễu Như Yên, lộ ra nghi vấn.

Người này chọc Vi Vi của hắn sinh khí?

Trong lòng Bạch Hiên đã nổi lên một chút chán ghét đối với Liễu Như Yên, không khỏi ác ý liếc cô ta một lần, nghĩ thầm chốc lát phải điều người đi tra thân phận của Liễu Như Yên một chút.

Lại không ngờ, chính bởi vì cái liếc mắt này, làm Liễu Như Yên bắt sai tín hiệu, cho rằng Bạch Hiên có ý tứ với mình.

Vì thế không đợi đến khi Bạch Vi trả lời câu hỏi của Bạch Hiễn, Liễu Như Yên đột nhiên đứng dậy, giữa hai ngón tay có đôi móng được sơn đỏ chót của cô ta, kẹp một mảnh giấy có ghi một dãy số điện thoại, vòng eo mềm mại cúi thấp, nhũ mương sâu thẳm lộ hẳn ra, cứ như vậy mà tiến đến trước mặt Bạch Hiễn.

Cô ta duỗi tay, muốn bỏ danh thiếp đang kẹp giữa hai ngón tay vào túi trên áo của Bạch Hiễn.

Ý muốn quyền rũ đã rõ mười phần.

Sắc mặt Bạch Vi dần trở nên khó coi, cô đứng dậy liền bước đi, Bạch Hiễn lập tức duỗi tay chặn lại, rút lấy tờ giấy Liễu Như Yên đang cầm ném thẳng xuống đất.

Mặt hần không có chút biểu tình nào mà nhìn Liễu Như Yên, cất lên thanh âm lạnh lùng:

“Vị tiểu thư này, giữ tự trọng”.

Sau đó Bạch Hiễn đứng dậy, đôi tay cắm vào trong túi quần, đi theo phía sau Bạch Vi.

Đô Tuần hơi hơi híp mắt, nhìn về phía hai người vừa rời đi, lại nhìn lướt qua cấp dưới của Bạch Hiễn, không nóng không lạnh mà đứng dậy, nhìn khuôn mặt đang xấu hổ tột cùng của Liễu Như Yên, chặc một tiếng, cũng xoay người rời đi.

“Bang chủ”.

Liễu Như Yên vội vàng thẳng eo lên, đi theo phía sau Đô Tuần, lại tiến đến vài bước, toan bắt lấy cánh tay của hần.

Hần dứt khoát dương tay lên, tránh đi bàn tay đang duỗi tới của Liễu Như Yên, nghiêng đầu nhìn cô ta, bên ngoài cười nhưng bên trong giá lạnh mà nói:

“Tôi không có hứng thú sử dụng đồ công cộng”.

Thuận theo tự nhiên, chuyện hấn cùng Liễu Như Yên có giao dịch ngầm, không ngại Liễu Như Yên vứt bỏ hấn, đem mục tiêu đặt ở trên người một tên đàn ông có chất lượng tốt hơn.

Cũng không ngại bạn gái hấn trước kia, rốt cuộc từng kết giao với bao nhiêu bạn trai.

Chính là có một chuyện, câu không nổi tên đàn ông chất lượng tốt kia, lại nghĩ quay đầu trở về tìm hấn, thật xin lỗi, Đô Tuần hấn cũng là một người ưa ở sạch.

Sử dụng cùng đồ vật với nam nhân khác, hấn không tài nào tiếp thu được.

Về mặt Liễu Như Yên hoảng hốt, chưa từng dự đoán được, vị bang chủ đại nhân vẫn luôn thật dễ nói chuyện, ra tay vô cùng hào phóng, kỹ thuật lại cao siêu lúc trước, sẽ có một ngày trở mặt.

Cô ta hoảng sợ nhìn theo bóng lưng Đô Tuần, bối rối nghĩ cách làm sao kéo lại vị kim chủ này.

Nhưng Đô Tuần hành động thật kiên quyết, ra khỏi sân gôn tự mình lên xe, cứ như vậy bỏ lại Liễu Như Yên chôn chân ở cửa sân gôn.

Phòng khách sạn của cô ta, hấn sẽ không tiếp tục trả phí giúp, thậm chí khi Liễu Như Yên gọi điện cho hấn, số điện thoại lưu ban đầu cũng không thể liên hệ được nữa.

Chương 75: Em muốn anh chỉ là của mình em.

Liễu Như Yên bên này nháy mắt bị vớt bỏ, từ một mỹ nhân thời thượng tiêu tiền như nước, lại xuất hiện một loại cảm giác sắp xong đời.

Mà bên kia, Bạch Vi tức giận một mình bước ra khỏi sân gôn, hướng đến khách sạn mà đi.

Bạch Hiên đi theo phía sau, cũng không gọi hay cản cô lại, cô muốn đi đến đâu, hắn đều theo bước chân cô, dù sao thời tiết như thế này vận động một chút, còn rất không tồi.

Bạch Vi đi phía trước bỗng quay đầu lại, nhìn thoáng qua Bạch Hiên, lại ngoảnh mặt đi tiếp tục bước, đi đến ngã rẽ, cô mới dừng lại đứng bất động trước vạch dành cho người đi bộ.

Bạch Hiên sai bước đến bên người cô, chủ động nắm lấy tay nhỏ, cô giãy giụa muện vùng ra khỏi bàn tay ấm áp của hắn.

Hắn gắt gao nắm chặt không buông, thấy cô khó chịu càng lúc càng lợi hại, mới mở miệng hỏi:

“Dắt em qua đường cái, không thấy sao?”

Bạch Vi rũ mắt, phía bên dưới chiếc váy dài màu xanh biển là đôi chân dài thẳng tắp, gió thổi nhẹ nhàng lay động đuôi váy mềm mại, cô dùng một tay còn chưa bị kìm hãm, uỷ khuất mà đánh vào ngực anh trai.

Ngẫu nhiên sẽ có một chiếc xe đi ngang qua bên người Bạch Hiền cùng Bạch Vi, dưới sắc trời âm trầm, hấn và cô chính là một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp ven đường.

“Nghĩ cái gì?”

Bạch Hiền túm lấy bàn tay trắng nõn của Bạch Vi, đem cả người cô kéo vào trong lòng, hỏi:

“Sao lại không vui rồi?”

Bạch Vi lắc đầu, vùi cả khuôn mặt vào lồng ngực anh trai, hít lấy hương vị trên người của hấn, nhỏ giọng hỏi:

“Em cũng không biết, anh có phải vừa mới nhìn...” khe ngực của cái cô kia.

“Anh nhìn cái gì?”

Bạch Hiền nghe không hiểu, hấn hạ thập đầu, hơi cong sống lưng xuống, môi dán trên trán Bạch Vi, không rõ nguyên do lắm.

Mặt cô nháy mắt đỏ hồng, hơi đẩy anh trai ra một chút, đôi con người mang vẻ lên án mà nhìn hấn, mạch lạc nói:

“Anh nhìn khe ngực của cô gái kia!”

“Cái gì a?”

Cô nói ra quá rõ ràng, Bạch Hiên vẫn là không hiểu, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt hồng thắm của em gái mình, nghĩ ngợi một chút, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ, lắc đầu:

“Anh không nhìn”.

“Anh nhìn, còn nhìn vài lần cơ!”

Từ góc độ của Bạch Vi, Bạch Hiên rõ ràng là nhìn khe ngực của Liễu Như Yên, lại không chỉ là nhìn lướt qua, nhưng thật ra cô cũng không phải vì chuyện này mà tức giận, cô... Cô cũng không biết vì sao chính mình lại tức giận.

Nhưng mà thật tức muốn chết!

Mây bồng bênh ở phía chân trời đôi lúc hơi dày đặc, dần dần tan ra trên bầu trời trong xanh, lại uốn thành các loại hình dạng.

Bạch Hiên sâu kín mà nhìn em gái đang cúi kính của mình, lúc này đây, hẳn không hề trách móc nặng nề cô.

Gương mặt cô có chút hồng, rũ mi, lại cúi đầu, ngượng ngùng không chịu nhìn hẳn nữa.

“Được rồi, trở về thôi, chúng ta về rồi lại nói”.

Ở bên ngoài cũng không phải là chỗ để nói chuyện, Bạch Hiên dắt tay cô, dẫn cô đi qua đường cái.

Cơn tức nghẹn trong lòng Bạch Vi ban đầu, cứ như vậy mà dần dần tan đi hết.

Ở một bên đường cái rộng lớn, cánh tay mảnh khảnh của cô bị hẳn kéo đến thẳng tắp, Bạch Vi ở phía sau nhìn bóng lưng rộng lớn của anh trai, trong lòng đột nhiên hiểu rõ một chuyện.

Đây là của cô, người anh trai này là của cô, người đàn ông này cũng là của cô.

Phụ nữ khác không thể có được hắn, hắn cũng không thể có được một người phụ nữ nào khác, không thể kéo tay của các cô gái ấy qua đường, không thể khi các cô ấy nhào vào lòng mình, mắt đều không dao động.

Bạch Vi nhanh chân tiến lên hai bước, chắn trước mặt anh trai, duỗi tay ôm lấy eo hắn, ôm thật chặt, giống như đang ôm vật sở hữu của mình.

Bạch Hiên có vẻ đã cảm nhận được chuyện gì, đứng lại tại chỗ không động đậy, tùy ý em gái ôm hắn, hắn cũng nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Trên con đường rộng lớn, dưới bầu trời chiều mát mẻ, Bạch Hiên nghe được Bạch Vi nhẹ giọng thủ thỉ:

“Anh hai, em muốn anh chỉ là của mình em thôi...”

Chương 76: Anh cũng vậy.

“Cái gì của mình em cơ?”

Bạch Hiên cúi đầu, khoé môi chậm rãi cong lên, nhẹ nhàng âu yếm trán cô.

Bạch Vi đỏ hết cả mặt, nhắm mắt lại, mạnh dạn mà nói:

“Muốn anh trai là người đàn ông của mình em thôi!”

Bạch Hiên ngây ngẩn cả người, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt cũng ửng đỏ một chút, hấn... Đây là bị phản công sao?

Hấn cũng chưa từng nghĩ tới, một gã sắp 30 tuổi như mình, nghe thấy em gái đồng dục lên tiếng như thế, lại giống như một tên nhóc mới lớn ngây thơ đến không thể nào ngây thơ hơn, trái tim bùm bùm mà nhảy.

Muốn nhảy cả ra khỏi lồng ngực.

Ở chốn thành thị có chút lạnh lẽo này, Bạch Hiên ngờ ngác nửa ngày, thấy Bạch Vi e lệ dậm chân, ra vẻ như lập tức phải xoay người đi, hấn mới đột nhiên một phen nắm lấy cổ tay cô.

“Anh cũng vậy”.

Hấn vội vàng thổ lộ ra suy nghĩ của mình, nhìn một bên tai lúc này đã hồng hết cỡ của Bạch Vi, thấp giọng nói:

“Vi Vi, anh hai cũng như vậy, muốn em là cô gái duy nhất của anh, muốn cùng em sinh ra đứa con đầu lòng, muốn chúng ta cùng nhau bạc đầu hưởng thụ tuổi già, anh cũng muốn...”

Bạch Vi đưa lưng về phía Bạch Hiên, trên mặt dần dần lộ ra ý cười, cô quay đầu lại, hờn dỗi nói:

“Không được nói nữa, còn ở trên đường lớn mà”.

“VẬY ĐI CHỖ KHÁC NÓI”.

Hắn tiến lên, nắm tay Bạch Vi đi về hướng khách sạn, hắn có rất nhiều rất nhiều tình yêu muốn biểu đạt, cũng muốn Bạch Vi nói hắn nghe ý muốn chiếm hữu của cô.

Ý muốn chiếm hữu của một người phụ nữ đối với chính người đàn ông của cô ấy, lời này nói ra với Bạch Hiển, có thể xem như là lời âu yếm tốt đẹp nhất trần đời này.

Bạch Vi bị anh trai nắm tay cả một quãng đường trở về, cô cho rằng sau khi trở lại khách sạn, cô cùng anh trai lại sẽ bắt đầu không ngừng làm tình, rốt cuộc thời gian tới nay dài như vậy, thú tính hắn biểu hiện ra ngoài đối với cô, đã từ lâu vượt mức bình thường.

Nhưng sự thật chứng minh Bạch Vi vẫn còn non quá, cô nghĩ sai mục đích khi anh trai vội vã dẫn cô về phòng khách sạn rồi.

Chỉ thấy hắn trở tay đóng cửa phòng lại, mang cô lên lầu vào phòng ngủ, đặt cô ngồi ở mép giường.

Sau đó trong ánh mắt nghi hoặc của Bạch Vi, Bạch Hiển xoay người rời khỏi phòng ngủ, không biết hắn đi đâu, lúc quay trở về, trong tay mang theo một hộp quà lập phương màu đen, ước chừng cao đến 20 centimet.

Hắn thực trịnh trọng mà quỳ một gối ngòai xồm trước mặt cô, mở hộp quà màu đen đang cầm ra.

Bạch Vi rũ mắt nhìn chiếc hộp, hộp được trang trí từng hạt từng hạt thủy tinh to cỡ đầu ngón út, bên trên thỉnh thoảng rơi rớt vài sợi tơ màu bạc, sợi tơ rơi ra từ một chiếc hộp hồng nhung nhỏ nhắn.

Dưới chỉ thị của Bạch Hiển, Bạch Vi cầm lấy chiếc hộp nhỏ, mở ra liền thấy, là hai chiếc nhẫn được đặt làm thủ công, kiểu dáng thật đơn giản, lại là của một nhãn hiệu trang sức đỉnh cấp xa xỉ.

Nghe nói muốn đặt làm nhẫn của nhẫn hiệu này, phải hẹn nhà thiết kế trước một năm.

Bạch Vi lấy nhẫn ra, trong lòng hơi hơi nhảy lên, liếc mắt một cái liền thấy được bên trong vòng lớn vòng nhỏ cặp nhẫn này, có khắc tên cô cùng Bạch Hiển.

“Đây là nhẫn cưới, vì sao?...”

Bạch Vi có chút không rõ, cô đã từng xem qua nhẫn cưới của Chu Tử Nhược và anh trai, cũng không phải kiểu dáng này, hơn nữa anh trai cùng Chu Tử Nhược cũng chưa đính hôn được lâu, nhiều nhất cũng mới nửa năm mà thôi.

Anh trai tìm tới nhà thiết kế của nhẫn hiệu này, từ một năm trước liền bắt đầu đặt làm?

“Cứ xem như đây là một chút tâm tư của anh hai, cũng không có gì thú vị lắm”.

Bạch Hiển đỏ mặt, rũ mắt nhìn chiếc nhẫn cưới được thiết kế giản đơn trong tay Bạch Vi, giải thích:

“Anh đặt làm từ mấy năm trước rồi, muốn cưới em, muốn cùng em ở bên nhau, muốn cùng em hoà làm một, cho nên mặc dù biết em chỉ xem anh là anh trai, là người thân của em, anh vẫn tìm người làm ra cặp nhẫn này, vốn là cả đời đều không tính toán đem ra”.

Hắn làm đôi nhẫn này, vụng trộm thoả mãn một chút ảo tưởng biến thái của mình, trăm triệu chưa từng nghĩ tới, ảo tưởng có một ngày sẽ trở thành sự thật, cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày đôi nhẫn này được đem ra sử dụng.

EN: Miên Dương ngu ngốc chân thành xin lỗi tất cả mọi người đã nhảy hố aaaaa TT Mình sẽ upd hết 79 chương trong nay mai!!

Chương 77: Chính thức cầu hôn em.

Bạch Vi ngưng nhìn Bạch Hiển, trong tay cầm hai chiếc nhẫn tinh xảo, mặt cô cũng đỏ rực.

Lúc này đã qua hoàng hôn, ánh sáng trong phòng ngủ dần dần trở nên ảm đạm, Bạch Hiển hơi hơi ngược mắt, nhìn Bạch Vi đang ở trước mặt, hỏi:

“Vi Vi, anh hai chính thức cầu hôn em, gả cho anh hai đi, kết hôn với anh, làm cô dâu của anh, vĩnh viễn vĩnh viễn ở bên anh”.

Bạch Vi không trả lời, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, chỉ là chậm rãi cúi người, trong tay cầm chiếc nhẫn kim cương được hấn đặt làm, chủ động, tràn ngập khát khao mà hôn lên môi anh trai.

Cô nói, “Được”.

Cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, vĩnh viễn cùng anh trai ở bên nhau.

Hôn lễ được cử hành ở phía nam thành phố, ngày cưới cũng đã được lựa chọn kỹ càng từ trước.

Bất quá bởi vì tim vị hôn thê của Bạch Hiên thay đổi, cho nên hắn huỷ bỏ hết kế hoạch lúc trước, hôn lễ ban đầu từ long trọng, trực tiếp thăng cấp đến trình độ xa hoa, áo cưới lễ phục gì đó đều phải làm lại một lần nữa.

Bởi vì thời gian có chút gấp gáp, cho nên Bạch Hiên trả thêm cho nhà thiết kế rất nhiều tiền.

Ảnh cưới cũng phải chụp lại, lúc trước Bạch Hiên cùng Chu Tử Nhược đã tính toán xong việc thuê nhiếp ảnh gia nào đi chụp ảnh cưới kiểu nào, nhưng cấp bậc của nhiếp ảnh gia và bộ ảnh này, Bạch Hiên đều thực ghét bỏ.

Kỳ thật áo cưới cùng ảnh cưới, đều là Bạch Vi hỗ trợ sắp xếp, cho nên toàn bộ hành trình Bạch Hiên cũng không quan tâm.

Chu Tử Nhược vì lấy lòng Bạch Hiên, lúc Bạch Vi hỗ trợ tiệc đính hôn cùng ảnh cưới, cũng không dám phát biểu ý kiến, cho nên cả đám cưới của Chu Tử Nhược cùng Bạch Hiên, đều là do Bạch Vi một mình diễn kịch.

Nhưng mà nếu Bạch Hiên đã để tâm đến hôn lễ, hắn tự nhiên là muốn tham dự vào hết thảy công việc của cuộc hôn nhân này.

Rốt cuộc, áo cưới là em gái mặc cho tự mình xem, với tính tình chú tâm sự hoàn mỹ của hắn, một khi đã nhúng tay vào thiết kế áo cưới, thời gian lại còn rất gấp gáp, thiết kế sư chỉ sợ là muốn bị ép điên.

Ảnh cưới cũng chung số phận, phía nam thành phố căn bản là không có phong cảnh nào đẹp, hơn nữa trình độ nhiếp ảnh gia

trước đó trải qua khảo sát tổng hợp của Bạch Hiển, cũng bị hấn ghét bỏ.

Kết quả, Bạch Vi bận bịu chuẩn bị hôn lễ thật lâu, bị Bạch Hiển phủ định hơn phân nửa, hấn một tay tiếp nhận công việc chuẩn bị hôn lễ, đến lúc Bạch Vi cưới anh trai của mình, ngược lại lại không phải làm gì cả.

Hấn an bài mọi việc thật thỏa đáng, vừa phải công tác vừa phải chiếu cố các việc của hôn lễ, buổi tối còn không quên vất vả càn cù cày cấy bên trong cơ thể Bạch Vi.

Có đôi khi xem đến Bạch Vi không ngừng tán thưởng trong lòng, thể lực của anh hai thật là tốt quá, cả người giống như chích thuốc kích thích, cả ngày đều có mùi phần sức mạnh, không cần biết làm việc gì, tinh thần đều phần khởi mùi phần.

Bởi vì công việc ở phía nam cùng phía bắc giao thoa, trong lúc chuẩn bị hôn lễ, Bạch Vi theo Bạch Hiển vào nam ra bắc rất nhiều lần.

Đêm trước hôn lễ, cô lại ở khách sạn giống lúc trước, gặp lại Đô Tuần.

Liễu Như Yên lần này không có ở bên người Đô Tuần, khách sạn lần này cũng không cử hành tiệc offline game online.

Thành phố phía bắc rơi xuống một cơn mưa nhỏ, Bạch Vi ngồi trong quán nước nhỏ ở sảnh lớn, đợi anh trai cầm hành lý xuống, bọn họ hôm nay phải về thành phố phía nam, ba ngày sau, cô phải cùng anh trai cử hành hôn lễ.

Trong tiếng mưa tí tách tí tách rơi bên ngoài cửa sổ, Đô Tuần ngồi xuống trước mặt Bạch Vi.

“Hi”.

Hắn vẫn trưng lên vẻ mặt sang sảng như cũ, nhìn Bạch Vi trong tay đang cầm một quyển sách, trên mặt bàn có một ly nước lọc, hỏi:

“Đến chỗ này không uống cà phê hay trà sao? Người trưởng thành đều là như vậy”.

Chương 78: Đại kết cục.

Rất khó tưởng tượng được rằng một cô gái ngoan ngoãn như Thức Vi, sẽ cùng anh trai của chính mình xảy ra mối quan hệ bất chính, cho nên Đô Tuần suốt khoảng thời gian này đã cố ý đi tra xét Bạch Hiển.

Sau đó hắn tra được một ít tư liệu cơ bản của Bạch Hiển. Bạch Hiển từng có một cô em gái, đã qua đời không lâu trước đó, mà cái cô Thức Vi này, kỳ thật là vị hôn thê của Bạch Hiển, Chu Tử Nhược.

Việc này không có một chút vấn đề nào, ai lại có thể ngăn cản tình thú xưng hô anh trai em gái gì đó giữa người yêu với nhau chứ?

Cho nên hai người Bạch Hiên cùng Thúc Vi này, làm người nào muốn tìm ra điểm sai cũng tìm không ra nổi.

Thấy Thúc Vi không nói gì, chỉ là dịch đi tầm mắt từ quyển sách trên tay đến trên mặt hắn, Đô Tuần nhún vai, lại hỏi:

“Dạo gần đây rất bận hửm? Không thấy cậu chơi game nữa”.

“Tôi đang dưỡng thai”.

Bạch Vi thực thành thật trả lời Đô Tuần.

Lâu lắm rồi cô cũng không lên game, nếu có thời gian, cô sẽ đọc sách, tập thể dục một chút, khám bác sĩ định kỳ, bởi vì anh trai nói muốn cô sinh con cho hắn, cho nên khoảng thời gian này, Bạch Vi vẫn luôn điều chỉnh trạng thái của thân thể mình, dưỡng thai.

Cà phê với trà trước kia cô cũng uống, nhưng mà mấy thứ này từ khi bắt đầu quá trình dưỡng thai, cô liền không chạm vào, máy tính càng bị Bạch Hiên cấm đoán, cô cũng tự biết máy tính có phóng xạ, không tốt cho cục cưng trong bụng.

Cho nên khoảng thời gian mang thai này, cô từ bỏ rất nhiều sản phẩm điện tử, di động còn dùng đến ví tiền phòng phóng xạ bao lại, đặt ở bên trong một chiếc bọc nhỏ luôn mang bên người.

Mà nghe thấy Bạch Vi trả lời như vậy, Đô Tuần ngây ngẩn cả người, hắn trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào, sau một lúc lâu, chỉ có thể thật đáng tiếc mà nói:

“Vậy thì thật quá đáng tiếc”.

Hắn vừa mới điều tra rõ thân phận của Thúc Vi, không đợi ra tay làm cái gì, cô cũng đã dưỡng thai luôn rồi.

Trong lòng Đô Tuần có một chút phiền muộn như vậy, thấy Bạch Vi gật đầu hướng hấn, thu thập sách trong tay, đứng dậy liền phải rời đi, hấn trong hốt hoảng mà gọi cô lại:

“Thức Vi”.

Cô treo túi xách trên vai, đôi mắt trong vắt mà nhìn hấn, tràn ngập nghi vấn.

“Tôi, muốn hỏi một chút, nếu sớm hơn mấy năm trước tôi liền bắt đầu theo đuổi cậu, chúng ta có thể hay không có khả năng ở bên nhau?”

Hấn đã nhận thức Thức Vi được nhiều năm, tuy rằng hai người biết nhau qua thế giới giả tưởng, nhưng không thể phủ nhận, nếu sớm biết rằng Thức Vi là nữ, nếu hấn sớm gặp được Thức Vi bên ngoài, hấn khẳng định sẽ thích một cô gái như Thức Vi.

Cô là loại hình mà hấn thích.

Bạch Vi nghiêng đầu thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu,

“Khả năng có thể xảy ra nhất, đại khái là cậu sẽ bị anh trai tôi giết chết”.

Nếu mấy năm trước, cô còn chưa có xuyên thành vị hôn thê của anh trai, Đô Tuần theo đuổi cô ngoài đời thực, như vậy y theo trạng huống tinh thần của Bạch Hiên lúc đó, Bạch Vi nếu đồng ý hẹn hò với Đô Tuần, Bạch Hiên rất có thể sẽ trực tiếp làm hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng, khiến Đô Tuần từ trên thế giới này thoát một cái mai danh ẩn tích.

Cô và Bạch Hiên đã xác định với nhau, vô luận là tình thân ruột thịt hay là tình yêu, cô cùng hấn cũng chỉ có thể có được đối phương, không có khả năng lại đi ôm một người nào khác trừ bỏ lẫn nhau.

Cho nên những gì Đô Tuần nói hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Nói xong, Bạch Vi không hề do dự mà quay đầu đi, anh trai liền ở trước cửa quán nước nhỏ chờ cô, cô trực tiếp đi nhanh hơn hai bước, ôm lấy cánh tay anh trai, hai người cười nói rời khỏi khách sạn, chuẩn bị đi đến sân bay.

Từ lúc Bạch Vi quay đầu, đến khi cô rời đi, Đô Tuần vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, cô không lưu luyến điều gì, cũng chưa từng ngoảnh mặt lại một cái.

Này vốn dĩ chính là một người gặp qua thế giới ảo, gặp mặt bình thường, chơi trò chơi bình thường, tiếp xúc bình thường.

Hắn có thể có thể không trong sinh hoạt của Bạch Vi, lúc cô không nhớ tới hắn, hắn liền hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô.

Cô cũng chưa từng cân nhắc, Đô Tuần suy nghĩ về cô trong lòng như thế nào, chẳng quan trọng.

Quan trọng là, bên ngoài vẫn cứ mưa gió, Bạch Vi nép vào lồng ngực của anh trai mà bước lên xe, cô ở trong tháp ngà anh trai tự tay chế tạo, sống vô ưu vô lo.

Như vậy đối với Bạch Vi, chính là hạnh phúc cả đời.

(Toàn văn kết thúc)